

'PAULUS IN DE VOETSTAPPEN VAN CHRISTUS'

TIEN PREKEN

en

Levensschets

door

DS. C. HEGEMAN

Predikant van de Gereformeerde Gemeenten

UITGEVERIJ DE BRUIN - GELDERMALSEN - 1979

**Digitale versie:
STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2015**

INHOUD

Levensoverzicht

Ten geleide

1. De wortel van het ware gebed - Hand. 9: 11c
"Want zie hij bidt"

2. Een nieuw begin in Saulus' leven - Hand. 9: 20
En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zone Gods is.

3. Een zoekend Godskind en een zoekend satanskind Hand. 13: 6 en 7
En als zij het eiland doorgestaan waren tot Pafos toe, vonden zij een zekere tovenaars, een valse profeet, een Jood, wiens naam was Bar-Jezus; welke was bij de stadhouder Sergius Paulus, een verstandige man. Deze, Bárnabas en Saulus tot zich geroepen hebbende, zocht zeer het Woord Gods te horen.

4. De bekering van Lydia -Hand. 16: 14b.
Dat zij acht namen op hetgeen van Paulus gesproken werd.

5. Een onvergetelijke nacht - Hand. 16: 25.
"En omtrent middernacht baden Paulus en Silas en zongen Gode lofzangen, en de gevangenen hoorden naar hen."

6. Paulus op de Areopagus - Hand. 17: 23
Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: Den onbekenden God, Deze dan, Dien u niet kennende, dient, verkondig ik ulieden.

7. De schipbreuk van Paulus - Hand. 17: 23
Maar vervallende op ene plaats, die de zee aan beide zijden had, zetten zij het schip daarop; en het voorschip vastzittende, bleef onbeweeglijk, maar het achterschip brak van het geweld der baren.

8. Paulus' doorn in het vlees -Hand. 27: 41
En opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen.

9. De banden van Paulus - Fillipp. 1: 12-14
***En ik wil, dat u weet, broeders, dat hetgeen aan mij is geschied, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is; Alzo, dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis en aan alle anderen.
En dat het merendeel der broeders in de Heere, door mijn banden vertrouwen gekregen hebbende, overvloediger het Woord onbevreesd durven spreken.***

10. Paulus' geloofsgetuigenis - 2 Tim. 4: 7 en 8
***"Ik wordt nu tot een drankoffer geofferd en de tijd mijner ontbinding is aanstaande."
Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het gelood behouden;
Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.***

Cornelis HEGEMAN, 1914-1981

Op 21 juli 1914 zag Cornelis Hegeman het levenslicht te Diemerbrug. Zijn ouders, Johan Hendrik Hegeman en Pieterkje Koel, hielden hem op zondag 6 september 1914 ten doop in de hervormde kerk van zijn geboorteplaats. Hij groeide op in een gezin van elf kinderen. Na de Mulo bezocht te hebben ging hij werken bij een bakker in Noordwijk. Tot de oorlog heeft Cornelis het bakkersvak beoefend, ook in Voor- schoten, Huizen en Oudewater.

Op zeventienjarige leeftijd ging hij eens ds. W.C. Lamain beluisteren die toen in Leiden stond. Onder het horen van de predicatie werd Cornelis Hegeman op Gods weegschaal geplaatst en ging hij als een ongelukkig mens naar huis. De Heere werkte door. Ds. J.R. van Oordt preekte in Zeist over de tekst: Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. 'Toen mocht ik', zei ds. Hegeman, 'een ogenblik geloven dat er voor mij een mogelijkheid van behoud was, enkel door het bloed van Christus en Zijn gerechtigheid.'

In 1938 begon hij in de avonduren met zijn studie voor de akte voor godsdienstonderwijzer in de Nederlandse Hervormde Kerk. In december 1940 legde hij examen af voor de classis Gouda. Op de tweede zondag van januari 1941 heeft godsdienstonderwijzer Hegeman zijn eerste preek gehouden in Benschop. Kort daarna werd hij benoemd tot hulpprediker te Monnikendam voor de inwendige zending in Noord- Holland. In hetzelfde jaar volgde een benoeming als evangelist- voorganger in Noord-Brabant met als standplaats Eindhoven. Twee jaar heeft hij hier gewerkt.

In december 1943 bedankte hij echter als lid van de Nederlandse Hervormde Kerk. Hij werd toen lid van de Gereformeerde Gemeenten, waar hij als theologisch student werd aangenomen. In januari 1944 begon hij met de studie.

Op 10 april 1946 trad student Hegeman in het huwelijk met Geertruida van Wingerden. Uit hun huwelijk werden zes kinderen geboren.

In juni 1947 werd Hegeman beroepbaar gesteld. Van de dertien beroepen die hij ontving nam hij dat van Peoples Park-Paterson in U.S.A. aan. Het duurde nog een aantal maanden voor hij kon vertrekken. Na een stormachtige vaart op de 'Nieuw Amsterdam' arriveerde de familie Hegeman op 2 december 1947 in New York. Op 14 januari 1948 vond de bevestiging plaats door ds. W.C. Lamain van Grand Rapids.

In Peoples Park werd tot die tijd alleen in de Nederlandse taal gepreekt. De kerkenraad wilde dit zo houden. Ds. Hegeman was het daar niet mee eens. Hij ging Engelse lessen volgen. Na enige tijd waagde hij zich aan een Engelse preek. De jonge dominee had het niet altijd even gemakkelijk in zijn eerste gemeente en in de consulentgemeenten. Niet alleen het taalprobleem, maar ook de komst van veel immigranten naar Canada gaf veel werk en spanningen. Hij heeft voor velen borg gestaan en deed zijn best om hen aan werk en huisvesting te helpen.

De band met Nederland bleef hij houden door in De Saambinder regelmatig te schrijven, eerst in 'De Kroniek' en later onder de titel 'Gedachten uit het verleden', over de geschiedenis van het kerkelijk leven. In die tijd was het onderwerp van zijn artikelen ook zijn werk onder de immigranten.

In 1950 nam ds. Hegeman een beroep aan naar Sioux Center. Op 7 februari 1951 werd hij daar bevestigd door ds. J. van Zweden. Naast het werk in zijn gemeente bezocht hij ook nogal eens de immigranten in het Canadese British Columbia. Daar stichtte hij in 1952 de gemeente Chilliwack. Ook in Lethbridge, Alberta, verrichtte hij veel werk. Zijn eigen gemeente Sioux Center groeide van zestig naar tweehonderd gezinnen.

Aan zijn arbeid aldaar kwam in 1957 een einde. Hij nam een beroep aan naar

Genemuïden waar hij op 11 maart werd bevestigd door ds. M. Blok. Veel liefde mocht hij in deze gemeente ervaren. Maar toch bleef de betrokkenheid op de vorige gemeente Sioux Center voor hem zeer groot. In 1961 kreeg hij van deze gemeente voor de derde maal een beroep. Nu kon hij niet meer bedanken.

Op 16 mei werd hij daar bevestigd door ds. Lamain. Sioux Center was in die tijd een kinderrijke gemeente. Er werd een nieuwe kerk gebouwd. Veel werk verrichtte hij in Sioux Center. De jeugd vroeg aandacht en hij ontwierp een catechisatieboek in het Engels.

In deze tijd kreeg ds. Hegeman in een vrij ernstige mate last van suikerziekte. Hij werd hiervoor enkele weken in het ziekenhuis opgenomen.

Na vijfenhalf jaar kreeg hij een beroep van de twee kleine gemeenten Bradford en Unionville in Canada. Zij lagen een half uur bij elkaar vandaan in de omgeving van de wereldstad Toronto. Op 29 oktober 1966 werd hij bevestigd door ds. L. Kieboom.

Al waren de gemeenten niet groot, door zijn zwakke gezondheid eiste het werk alle aandacht op. Hij kreeg in ernstige mate last van zijn suikerziekte. Hij dacht er zelfs aan om emeritaat aan te vragen.

Maar na vier jaar nam hij de herdersstaf op in het oude vaderland. Op 5 juni 1970 werd hij door ds. A. Vergunst bevestigd in Tholen. Zijn gezondheid was nog zwak, maar vol moed begon hij hier zijn taak. In december 1972 werd een nieuw kerkgebouw in gebruik genomen. Ds. Hegeman beleefde hier goede jaren. Het ging met zijn gezondheid ook beter.

Ruim vijf jaar later nam hij afscheid, want de weg leidde naar Veenendaal. Daar vond zijn bevestiging plaats door ds. P. van der Bijl in november 1975.

Ds. Hegeman kon slechts drie zondagen voorgaan in Veenendaal, omdat hij op 30 november door een hartaanval werd getroffen. De complicaties van zijn diabetische aandoening werden verergerd door de zware medicijnen die hij voor zijn hart moest innemen. Vanaf half maart 1976 heeft hij vijf zondagen in de morgendienst voorgedaan en deed hij bezoeken in de gemeente.

Er ontstonden echter problemen, die uiteindelijk leidden tot een gedwongen vertrek uit Veenendaal. In begin april 1976 stelde de kerkenraad aan ds. Hegeman voor om aan emeritaat te denken. De predikant voelde hier niets voor. Na enkele maanden kwam het weer tot een conflict. De preken van ds. Hegeman werden door de kerkenraad beoordeeld als verward en daardoor onstichtelijk. De kerkenraad wilde een emeritaatsregeling waar de classis mee akkoord ging, maar ds. Hegeman niet. De zaak kwam op de Particuliere Synode en op 15 september 1977 werd deze kwestie op de Generale Synode behandeld. Daar werd besloten de classis Barneveld te adviseren ds. Hegeman opnieuw beroepbaar te stellen. Het medisch advies luidde dat zijn gezondheid het thans toeliet een kleine tot middelgrote gemeente te dienen. Hij ontving verschillende beroepen en dat van Ermelo nam hij aan. Ds. E. Venema bevestigde hem op 15 februari 1978. De Heere zegende daar zijn arbeid en de gemeente breidde snel uit. Zijn bevindelijke preken trokken ook mensen uit andere kerkverbanden en uit de omliggende gemeenten.

Op dinsdagmorgen 28 april 1981 bij het begin van de rouwdienst, voorafgaande aan de begrafenis van ds. M.A. Mieras te Krimpen aan den IJssel, overleed ds. Hegeman plotseling aan een hartstilstand.

Op 2 mei 1981 vond te Ermelo de begrafenis plaats. Ds. L. Vogelaar hield een rouwpredicatie. Op de begraafplaats werden toespraken gehouden door ds. L. Blok, ouderling G. Beens van Genemuïden, ds. G.A. Zijdeveld en ouderling A. Rozendaal van Ermelo, waarna de oudste zoon, J.H. Hegeman, een dankwoord sprak.

Geschriften

C. Hegeman, W.C. Lamain en J. van Zweden, A handful of torn (prekenbundel), Grand Rapids (V.S.) 1953.

C. Hegeman, W.C. Lamain en J. van Zweden, Gems from the past (prekenbundel), Grand Rapids (V.S.), z.j. (herdruk z.p., 1989).

Ik ga emigreren! Samengesteld met medewerking van ds. C. Hegeman, ds. W.C. Lamain en ds. G.A. Zijderveld, Utrecht 1954.

Joseph and his brothers, z.p. 1956.

Begrafenis ouderling Vervoorn te Brakel, z.p. 1975.

Een vorstelijk getuigenis tot eer van God; bij de troonwisseling op 30 april 1980, z.p. z.j.

Wat eeuwig zeker is. Drie predikaties, Oosterend z.j.

Belijden en beleven, Krabbendijke 1956.

Confession and experience, z.p. 1957.

Explanation of the reformed doctrine, Sioux Center 1965.

Een handvol koren, dagboek over de Psalmen, Goes 1973. Tweede herziene druk Houten 1984.

Heimwee naar Bethlehem, z. p. z.j.

Gods Trouw aan Vorstenhuis en Volk, Goes 1973.

Paulus in de voetstappen van Christus, z. p. z.j.

Gedachten uit het verleden, Oosterend z.j.

Vrije soevereine genade, Oosterend z.j.

Het wonder van vrije soevereine genade, Barneveld 1995.

Zingt de Heere bij beurte, Barneveld 1996.

Overdenkingen in: P. van der Bijl e.a.,

Een schone erfenis, Kampen 1997.

Een troostwoord voor de Kerk des Heeren, Barneveld 1998.

Levensschets overgenomen uit:

BIBLIOTHEEK VAN DE KLEINE KERKGESCHIEDENIS. O.a. J. Mastenbroek Predikanten en Oefenaars Biografisch Woordenboek van de Kleine Kerkgeschiedenis. DEN HERTOOG B.V. - HOUTEN

Saambinder 21 maart 1957

Bevestiging en intrede van Ds. C. Hegeman te Genemuiden

De bevestiging

Dinsdagmiddag 12 Maart 1957, werd Ds. C. Hegeman, laatstelijk predikant der Gereformeerde Gemeente te Sioux-Center (U.S.A.), bevestigd als predikant der Gereformeerde Gemeente te Genemuiden. Als bevestiger trad op Ds. Blok van Rijssen.

De middagdienst werd om half drie geopend met het laten zingen van Psalm 135: 1 en 2. Gelezen werd Hooglied 8. Na het uitspreken van de zegen en het gebed, en het zingen van Psalm 68: 9 en 10, begon Ds. Blok zijn voorwoord met te zeggen, dat de gemeente van Genemuiden wel kan zeggen met de Psalmddichter: "Hij overlaadt ons dag aan dag, met Zijne gunstbewijzen."

Hoeveel gemeenten zijn in ons land herderloos en beroepen te vergeefs een predikant. U bent vroeger ook vele jaren vacant geweest, tot ongeveer 7 jaar geleden Ds. J. W. Kersten bij u kwam. En nu ziet Ds. Kersten, die hier ook aanwezig is, zijn opvolger staan. Er zijn geen woorden voor te vinden, om Gods goedheid in deze uitdrukking te geven. Ds. Blok getuigde er van, dat Ds. Hegeman hier een gemeente zal vinden, die hem niet zal tegenvallen, want déze gemeente is een herder waardig. Zij zal u dragen. Als tekst voor deze predicatie koos Ds. Blok, Efése 4: 11 en 12: "En Dezelve heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars, en tot de volmaking der heiligen, tot bet werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus."

Als hoofdinhoud noemde hij: "Sommigen gegeven voor velen", en dan nader onderverdeeld wees hij er op, dat deze:

1. Sommigen zijn gaven van Christus; 2. Sommigen zijn giften voor Christus.

Deze brief aan de Efeziërs wordt wel eens genoemd: Paulus" klassieke brief. Deze brief is lerend en vermanend. Deze vermaningen worden echter met liefde gegeven. Het is Christus" bevoegdheid gaven te geven, want Hij is de enige wettige eigenaar van Zijn kerk; Hij is het Hoofd der gemeente, gekocht door de prijs van Zijn bloed. De apostel wijst er op hoe Hij Zijn kerk gefundeerd heeft; Christus is namelijk de uiterste hoeksteen. Nee, apostelen zijn er niet meer, dat is bij een twaalfstal gebleven. Dat waren bijzondere mensen in bijzondere tijden. Maar er staat ook: "sommigen tot herders en leraars." Deze herders mogen niet liefdeloos, of trouweloos of zorgeloos zijn. Zeker, ze moeten geoefend zijn in de rechtzinnige leer, maar ook moeten ze kennis hebben van de bevindelijke waarheid en van Gods leiding met Zijn volk.

Nader wordt in deze predicatie nog belicht het oogmerk, waartoe de grote Ambtsdrager deze gaven gaf. Zij zijn arbeiders in Zijn wijngaard. Hun werk is: "Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus." Hun werk is niet het samenvoegen met Mozes, maar met Christus, door de geloofsvereniging met Hem. Een bedienaar van het Woord werkt ambtelijk. Volgens Zondag 31 heeft hij twee sleutels, namelijk de bediening van het Woord en de christelijke ban. Het is een zeer gewichtvolle opdracht. Er komen ook wel eens tijden, dat hij met Jesaja klaagt: "Wie heeft onze prediking geloofd", maar Christus is. Koning.

Na de predicatie werd gezongen Psalm 89: 1, waarna het formulier om dienaren des Woords te bevestigen, werd gelezen.

In zijn toespraak wees Ds. Blok er op, dat Ds. Hegeman maar een kinderlijke knecht en een knechtelijk kind mocht zijn. In ons is enkel duisternis, maar Christus is het

Licht, waarvan wij moeten getuigen.

Ook mevr. Hegeman en de kinderen werden hartelijk toegesproken door de bevestiger. Staande werd de bevestigde predikant toegezongen Psalm 134: 3, waarop Ds. Blok met dankgebed sloot.

Saambinder 4 mei 1961

AFSCHIED VAN Ds. C. HEGEMAN VAN GENEMUIDEN

Op donderdagavond 20 april j.l. nam Ds. C. Hegeman afscheid van zijn gemeente te Genemuiden. De belangstelling was zó overweldigend groot, dat een kwartier vóór de aanvang van de dienst de zitplaatsen reeds bezet waren. Uit alle oorden van het land waren de vrienden van Ds. Hegeman gekomen om de geliefde leraar nog te horen.

De dienst werd geopend met het zingen van Psalm 102: 15, waarna gelezen werd Handelingen 20: 17 tot het einde. Na votum en gebed werd gezongen Psalm 103: 7, 8, 9 en 10.

Vanwaar toch die bijzondere stemming in ons hart, vanwaar die behoefte aan troost? Aldus begon Ds. Hegeman zijn predicatie. Ja, vanwaar die sombere stemming? Een ander is het, die zaait, en een ander is het, die maait. Wij kunnen wel zeggen: "Gelijk het gras is ons kortstondig leven", want vier jaar geleden bij de intrede waren Ds. M. Blok en Ds. J. W. Kersten hier aanwezig, doch beiden heeft God binnengehaald.

Vanwaar al die bijzondere stemming? Niet alleen omdat wij deze gemeente verlaten, doch ook omdat wij vertrekken naar een ander werelddeel. Dit afscheid predikt ons de verantwoordelijkheid voor Gods aangezicht.

Als tekst voor de predicatie nam Ds. Hegeman Jeremia 17: 16: "Ik heb toch niet aangedrongen, meer dan een herder achter U betaamde; ook heb ik de dodelijke dag niet begeerd. Gij weet het: wat uit mijn lippen is gegaan, is voor Uw aangezicht geweest." De hoofdgedachte was: De verantwoordelijkheid voor Gods aangezicht. Onderverdeeld in: 1e. een aandrang als herder; 2e. een begeerte als leraar; 3e. een verantwoording als mens.

1. Dit is een woord uit een gebed. Het getuigt van een zekere zorg en verantwoordelijkheid; een diep besef om verantwoording te doen voor Gods aangezicht. Het beeld is dat van een herder. Als wij iets van de diepe ernst van Gods bevel kennen, dan zien wij Jeremia als voorbeeld, dat niet de mens moet spreken, maar juist het Woord. De aandrang van de herder zal steeds moeten zijn, dat in de prediking gebracht wordt de verantwoordelijkheid en de eis van bekering en geloof. De algemene roeping is een bevel Gods, doch de Heere volvoert Zijn raad. Genade is vrijmachtig. De herder moet de aandrang naar voren brengen. Nooit kunnen wij God stellen als de auteur van de zonde.

Ook vanavond worden wij geroepen om te verkondigen, dat er een weg van genade is voor hen, die God zoeken in waarheid, maar een eeuwig wee voor hem, die zich verhardt. Een rijkdom van Christo-centrische gedachten komt naar voren in deze tekst. Wij zijn niet ziek gevallen, maar dood gevallen in de zonde, actief dood.

Wat een troost echter, dat wij met God verzoend kunnen worden volgens 't Woord. Niet echter door eigengerechtigte godsdienst. Het recht des Heeren moet doorgaan. Het is dan ook een groot wonder als een mens er van mag getuigen, dat hij de Christus heeft leren kennen. Velen willen in gestalten en gemoedelijkheid getuigen, doch het moet enkel zijn in Christus.

Voorts ontwikkelde Ds. Hegeman in een boeiende trant gedachten over het gereedschap van de herder, namelijk de stok en de staf; de stok voor de vijanden en de

staf voor de schapen om hen op het rechte spoor te brengen. De herder zoekt juist de vette weiden op voor zijn schapen. De balsem is voor de schapen, die in het ravijn zijn gevallen en gewond. Wij moesten meer letten op de vertroostende genade Gods, gelijk de balsem, namelijk sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid.

Sprekende over de herdersfluit, vraagt Ds. Hegeman zich af hoeveel malen hij de tonen van de herdersfluit heeft laten horen, bij sterfgevallen, ziekte en moeitevolle omstandigheden. Maar op de herdersfluit zijn ook klaagliederen gespeeld. Doch het heden der genade blijft, ook als wij heengaan, aldus Ds. Hegeman.

2. Het tweede punt van de predicatie laat ons zien dat reeds profetisch de verwoesting van Jeruzalem was aangezegd. Als wij leven onder de roepstem van Gods getuigenis en onbekeerd sterven, dan komt de eeuwige straf. Het is inderdaad een voorrecht als men een predikant heeft in de gemeente, doch het mag ons ook zeer verheugen, dat wij nog het overjarige koren hebben, dat vroeger in deze gemeente meer dan 40 jaren gelezen werd. De bediening des Geestes is echter nodig voor een predikant. Wat ik u heb aangezegd, ik heb uw dodelijke dag niet begeerd, getuigde Jeremia. Ik kan dat ook getuigen, aldus Ds. Hegeman. Steeds heb ik u de zuivere vrijmacht Gods voorgehouden. Dat kunnen ook de jonge mensen en de ouders van het huisbezoek getuigen.

3. Wat het derde punt der predicatie betreft, hiervan zei Ds. Hegeman, dat men ook geen vertelsels op de preekstoel moet brengen. Hij heeft ook hier niet in een harnas gelopen. De Heere vraagt naar waarheid in het binnenste. Wet en Evangelie moeten gepredikt worden. Eerst moet de wet gepredikt. Zij is als een spiegel, die voorgehouden wordt. Dan wordt het een roepen en klagen, dat we God kwijt zijn. Het zal van onze ziel geëist worden als we de weg niet zuiver gepredikt hebben. God doet een afgesneden zaak aan deze zijde van het graf. Gemoedelijkheid is echter een groot gevaar. De deugden des Vaders moeten gepredikt worden en verheerlijkt. Moge Christus ons brengen in de grazige weiden.

Hierna werd gezongen Psalm 74: 15, 18 en 20. Na de toepassing sprak Ds. Hegeman in de eerste plaats zijn kerkenraad toe. Hij gewaagde van de goede samenwerking en de liefde, die er steeds geweest was. U hebt een ruime plaats in mijn hart, aldus Ds. Hegeman. Hij sprak de wens uit, dat God mocht geven, dat de kerkenraad een ruime opening mocht ontvangen aan de troon Zijner genade.

Het gemeentebestuur werd vervolgens toegesproken.

Ook de afgevaardigden van de Ned. Herv. Kerk en de Geref. Kerk ter plaatse werden hartelijk toegesproken. De doktoren en andere notabelen werden bedankt voor alles wat zij in die 4 jaren voor het gezin van Ds. Hegeman hadden gedaan.

Tot de catechisanten zei Ds. Hegeman: "Weemoed vervult mijn hart als ik van u afscheid ga nemen; ik heb steeds met blijdschap met u gecatechiseerd."

Vervolgens werden de Jongelingsvereniging, de Meisjesvereniging, de Knapenvereniging en de Zangvereniging toegesproken.

Hartelijk waren de woorden, die Ds. Hegeman richtte tot de organisten, de koster en ook tot zijn familieleden, die tegenwoordig waren.

Tenslotte werd de gemeente aldus toegesproken: "Mijn geliefde gemeente, gij hebt mij gedragen. De fouten en gebreken mochten vergeten worden. Dat er maar veel bidders mogen gevonden worden; ik roep u voor het laatst toe: Kom naarstig op naar Gods huis!"

Hierna werd staande gezongen Psalm 119: 7, waarop Ds. Hegeman met dankzegging

besloot.

De rij van sprekers werd geopend door Ds. J. van Haaren van Kampen, die namens Classis en Particuliere Synode een hartelijk vaarwel toeriep.

Ds. H. Rijksen van Gouda sprak namens de Deputaten der Uitwendige Zending en namens de Synodale Kommissie der Inwendige Zending. Spreker wenste de scheidende leraar toe, dat de eeuwige God hem mocht zijn tot een woning, en van onder eeuwige armen. Gedragen door die armen, zinken wij niet weg.

Namens de Ned. Herv. Kerk ter plaatse sprak Ds. van Estrik hartelijke woorden.

Ds. Doornebal van Oene sprak als persoonlijk vriend.

Wethouder Post sprak namens de burgerlijke gemeente van Genemuiden.

Tenslotte sprak ouderling H. Last, daarbij citerende uit de tweede zendbrief van Johannes: "Kinderkens, het is de laatste ure." Bij dit scheiden releveerde spreker de laatste vier jaren. De Heere mocht ons verenigen met Zijn wil. Steeds heeft Ds. Hegeman op de grondzuilen der waarheid gewezen. Als fundament werd in de prediking steeds de soevereiniteit Gods en de vrijmacht Gods in Christus geleerd. Staande zong de gemeente de scheidende leraar en zijn gezin toe Psalm 121: 1 en 2.

Hierna bedankte Ds. Hegeman alle sprekers en getuigde er van, dat het groot zou zijn als we elkander zouden mogen ontmoeten op die plaats, waar nooit meer scheiding zou zijn. Tot slot werd nog gezongen Psalm 72: 11.

Hierna was in het verenigingsgebouw gelegenheid om nog persoonlijk van Ds. Hegeman en zijn gezin afscheid te nemen. Op de dag van het vertrek, vrijdag 21 april j.l., was een groot deel der gemeente van Genemuiden meegegaan naar de boot, om de geliefde leraar uitgeleide te doen en tot een laatste groet. Zeer treffend en indrukwekkend was het toen de aanwezigen Ds. Hegeman en zijn gezinsleden toezongen uit Psalm 89: 10:

*Mijn hand, zal hoe 't ook ga, hem sterken dag en nacht;
Mijn arm zal hem in nood voorzien van moed en kracht;
de vijand zal hem nooit door wreev'le handelingen,
door list, of hels bedrog, in uiterst' engten dringen;
de booswicht zal 't geweld nooit tegen hem gelukken,
noch in-, noch uitlands vorst zijn zetel onderdrukken.*

R. D. 14 november 1975

Intrede van ds. Hegeman als predikant van Veenendaal

Donderdagmiddag is ds. C. Hegeman bevestigd als predikant van de Gereformeerde gemeente te Veenendaal, welke na het vertrek van ds. D. Rietdijk, in 1973, 2 jaar vacant was. Ds. Hegeman, die sinds 1970 de gemeente van Tholen diende, werd in de Grote Hervormde Kerk op de Markt te Veenendaal bevestigd door ds. P. v.d. Bijl.

's Avonds bij zijn intrede sprak ds. Hegeman naar aanleiding van 1 Thessalonicenzen 5 vers 24: "Hij, Die u roept is getrouw, Die het ook doen zal."

"Hij, die u roept is getrouw", dat ziet op wat God doet. De rijkdom van hem die roept ligt zo rijk en volkomen in de God van eeuwigheid.

Voortvloeiend uit de algemene goedheid Gods is er een algemene roeping. Het is nodig dat wij de inwendige roeping ervaren. Dan moet de mens zondaar voor God gemaakt worden. Dat is die roeping van: "Adam, waar zijt gij."

De liefde Gods wordt beleefd in een weg waarvan wij zeggen: "Hoe is het mogelijk?"

We kunnen het overal tegen uithouden, maar niet tegen de liefde Gods. Dat zullen we door soevereine vrije genade aan de weet moeten komen. Het hart wordt niet hoog en star als we die liefde mogen ervaren. Moge de Heere de prediking van vrije genade willen gebruiken, aldus ds. Hegeman.

Tot de genodigden behoorden o.a. het college van burgemeester en wethouders en afgevaardigden van diverse andere kerken.

De intrededienst werd besloten met toespraken van Ds. .K de Gier namens classis en particuliere synode het Oosten, ouderling Schot namen de gemeente van Tholen en ouderling Moens namens de gemeente van Veenendaal.

Ds. C. Hegeman overleden

Dinsdag 28 april j.l. is Ds. C. Hegeman plotseling overleden. Hij was aanwezig bij de rouwdienst die gehouden werd in verband met de begrafenis van ds. M. A. Mieras te Krimpen aan den IJssel. Tijdens deze dienst gevoelde ds. Hegeman zich niet goed worden en toen hij op een brancard uit de dienst werd weggedragen overleed hij.

Ds. C. Hegeman is overleden in de leeftijd van 66 jaar.

Aanvankelijk was ds. Hegeman godsdienstonderwijzer in de Ned. Herv. Kerk o.a. in de evangelisatie te Eindhoven. Hij werd toen toegelaten om de lessen te volgen op de Theol. School te Rotterdam.

In 1947 werd hij beroepbaar verklaard in de Geref. Gemeenten in Nederland en Noord-Amerika. Hoewel hij ook beroepen kreeg in Nederland nam hij het beroep aan naar The Netherlands Reformed Congregation te Paterson (New Jersey) in de Verenigde Staten, waarbij in 1948 in het ambt van herder en leraar werd bevestigd.

In 1951 vertrok hij naar Sioux-Center (Iowa, U.S.A.).

Door in 1957 het beroep aan te nemen naar Genemuiden keerde hij weer terug naar Nederland. Na 4 jaar vertrok hij voor de tweede maal naar Sioux-Center (U.S.A.) en in 1966 ging hij in Canada de gemeente van Unionville (Ontario) dienen.

Vanaf 1970 was hij herder en leraar in de Geref. Gemeente, te Tholen. Tijdens zijn verblijf in Tholen was hij vijf en twintig jaar predikant, maar op zijn verzoek werd aan dit jubileum in het openbaar geen bijzondere aandacht besteed.

Hierna werd nog de gemeente Veenendaal gediend van 1975-1978. Na een korte onderbreking als emeritus-predikant was de laatste gemeente die ds. Hegeman diende de gemeente Ermelo.

Vele jaren heeft ds. Hegeman ook zijn bijdragen geleverd voor de Saambinder, tevens gaf hij ook enkele prekenbundels uit.

Zo is ook aan dit werkzaam leven een einde gekomen. Sterven moeten alle mensen, maar gelukkig die sterven kan. Dit geldt ook voor dienaars in de wijngaard des Heeren. Om het ambt van dienaar des Woords alleen komt men niet in de hemel. Alleen door de genade van Jezus Christus en Die gekruist, waarvoor door de Geest van Christus plaatsgemaakt moet worden in de weg van wedergeboorte en vernieuwing des harten. Dit is alles vrije genade zonder verdienste van de mensen met uitsluiting van alle plichten en deugden. Deze "vrije genade" was ook de hoofdinhoud van de prediking des Woords van ds. Hegeman.

De rouwcirculaire vermeldt de woorden: "Van U zal mijn lof zijn in een grote gemeente." En de kanttekeningen van de Statenbijbel vermelden daarbij: "Uit U, dat is. Gij zult de stof mijns lofs zijn." Het is alles uit God, om God en tot God. En wie door genade Gods lof op de aarde mag bezingen, zal dit dan ook bij het sterven door

genade eenmaal eeuwig in de hemel mogen doen. Al het zondige en gebrekvolle zal op de aarde blijven, en dit geldt ook voor Gods knechten die Hij Zelf tot Zijn dienst heeft beroepen. Voor deze knechten des Heeren geldt het: "Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld (Matth. 25: 34).

Voorts ook: *Zalig zijn de doden, die in de Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid en hun werken volgen met hen.*

De Heere moge mevrouw Hegeman en de kinderen bij dit plotseling verscheiden ondersteunen en vertroosten. Wanneer mensen wegvallen, blijft toch de Heere.

Van de begrafenis, die op zaterdag 2 mei heeft plaatsgevonden te Ermelo, zal in de Saambinder een verslag verschijnen.

de Gier.

R.D. 4 mei 1981

Begrafenis ds. C. Hegeman te Ermelo

Zaterdag is onder zeer grote belangstelling ds. C. Hegeman ter aarde besteld. Vanwege de grote belangstelling vond de rouwdienst plaats in de Hervormde kerk aan de Horsterweg. Alle 1200 zitplaatsen waren praktisch bezet.

De consulent ds. L. Vogelaar uit Elspeet leidde de rouwdienst, na het zingen van Psalm 89:19. Hij wilde de hoorders bepalen bij Openbaringen 22:5 het eerste gedeelte "En aldaar zal geen nacht zijn."

Het sterven van onze broeder is een getuigenis. Droefheid is er bij velen, maar er is ook nog een droefheid naar God, die door genade wordt toegepast door de Heilige Geest. Dat kan dan ook alleen om reden dat het voor Jezus Christus ook nacht geweest is op Golgotha, daarom is het voor onze broeder geen nacht geworden. God had hem hier reeds een verstand gegeven dat met goddelijk licht was bestraald. Zijn lust was het te prediken vanuit het goddelijk recht, maar ook de deugden Gods te roemen. Gods kind is vaak zeer verwonderd, dat Gods goedertierenheid van hem toch niet geweken is.

De oudste zoon van ds. Hegeman hield voor een groot aantal familieleden en anderen die uit Canada en Amerika waren overgekomen een preek in het Engels over het woord: "U zal mijn lof zijn in de grote gemeente."

Op de begraafplaats sprak ds. L. Blok uit Nunspeet.

Onverwachts is dit verlies over ons gekomen. "Mijn wegen zijn niet uw wegen," is hier weer bewaarheid. Ds. Hegeman heeft vele jaren zijn krachten gegeven in de dienst des Heeren.

Zijn waardevolle adviezen kwamen vele malen tot ons over. Zijn diensten zijn nu anders geworden, zoals vermeld in Openbaringen 8:4. Hij mag nu volmaakt roemen. Voor de grote familie die achterblijft is het een zegen dat de God van hun vader nog leeft. Zijn prediking moge naklinken in de gemeente van Ermelo.

Op de begraafplaats werd nog gesproken door ds. G. A. Zijderveld als vriend, ouderling Beens uit Genemuiden en door de oudste zoon van de overledene, die een dankwoord aan allen bracht.

PAULUS IN DE VOETSTAPPEN VAN CHRISTUS

TEN GELEIDE

Op verzoek van vele vrienden worden deze preken uitgegeven. De Heere mocht het uit vrije genade zegenen tot Zijn eer, en verheerlijking van Zijn deugden.

Er zullen vele gebreken aan kleven. Maar de Heere mocht het nog zegenen voor arme zondaren, is onze verzuchting. Ook preken is afhankelijk van de invloeden des Heiligen Geestes. Dat wij in deze zo hoogst ernstige tijd wet en Evangelie mogen doen horen.

Dit is de wens van uw gedenkende vriend,

Ermelo, april 1979

C. Hegeman.

1. DE WORTEL VAN HET WARE GEBED

Zingen: Psalm 65:1

Lezen: Hand. 9:1 t/m 22

Zingen: Psalm 32:3-4-5

Zingen: Psalm 33:9

Zingen: Psalm 141:9

"Ik weet waar gij woont." Dat kwam de Koning van de Kerk te getuigen aangaande Pergamus, zoals we in Openbaringen lezen. "Ik weet waar gij woont." Te midden van de afgoderij. Te midden van de vijandschap.

De Heere wist waar Zijn kinderen woonden. Hun adres was van boven bekend. Ze waren geschreven op de boekrol van Gods eeuwige verkiezing. En nu wist de Heere waar ze woonden.

De Heere weet ook waar gij woont, mijn medereizigers. De Heere weet uw adres. De Heere weet waar gij woont, van een ieder. Maar wat zou het groot zijn, als wij door vrije genade, ook een bezoek mogen ontvangen van de Koning der Koningen. Wat zou het een weldaad zijn als we een bezoek mogen ontvangen van de Heere. Als de Heere dat komt te schenken door de werkingen van vrije genade. "Ik weet waar gij woont."

Misschien zegt ge: "Ach, ik dacht dat ik vergeten was, want de bestrijdingen en de benauwdheden en de aanvallen zijn zo groot, dat het voor mij is: omkomen als een eenzame. Zou God nu weten waar ik woon, in al mijn moeite, in al mijn zorgen, in al mijn verdriet, in al mijn tegenheên? Zal de Heere dat nu weten?" Ja geliefden, de Heere weet waar u woont in al uw druk. Dat woord gesproken tot de gemeente van Pergamus, dat geldt ook

9

voor vandaag. "Ik weet waar gij woont." De Heere weet ook waar gij woont. En wat zou het nu een weldaad zijn als gij een Goddelijk bezoek van de hemel mocht ontvangen. Opgaan naar Gods huis. Hoe bent u opgegaan? Bent u biddend gekomen? Om te mogen horen van genade voor zondaren? van: "uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdrotten"? Schenke de Heere het om Zijns Zelfs wil.

De woorden van onze tekst vindt u in Handelingen 9 vers 11^e.

"Want zie hij bidt"

De wortel van het ware gebed.

1. Een hemelse aanwijzing.
2. Een ontblote bidder.
3. Een Goddelijke verhoring.

Geliefden,

toen Stefanus gestenigd werd, werden de klederen bewaard door Saulus van 'Tarsen, en die had een welbehagen in de dood van Stefanus. Hij was vervuld met vijandschap. Waar ons tekstverband van spreekt: "En Saulus blazende en dreigende moord tegen de discipelen des Heeren, ging tot de hogepriester en begeerde brieven van hem naar Damascus aan de synagoge, opdat, zo hij enigen vond, hij dezelve, beide mannen en

vrouwen zou gebonden brengen naar Jeruzalem." Hij was vervuld met vijandschap. Ontzaglijke vijandschap.

Doch geliefden, dacht gij reeds dat wij allen vervuld zijn met vijandschap? Wij zijn zulke vriendelijke, godsdienstige mensen, maar dat is niet zo. Vijanden van vrije genade. Vijanden van God en Zijn dienst. Het moet maar eens praktisch worden, dat u van uw grondje wordt afgeworpen, met al uw godsdienst en eigengerechtigheid. U moet maar eens op de puinhopen geplaatst worden. Zondaar voor God gemaakt worden. Dan komt het openbaar, dat wij dezelfde zijn als Saulus van Tarsen, tandenknersend, met vijandschap vervuld. Bent u reeds ontdekt geworden? Dat u met vijandschap naar Gods huis gaat en met vijandschap onder het gebed en de prediking zit. Het is genade als de Heere het schenkt, dat gij uw wapenen moet inleveren. Wat is dat volk gelukkig, die het hebben beleefd, dat ze hun wapenen moesten inleveren. Hebt u ook reeds uw wapenen ingeleverd? Bent u reeds zondaar voor God geworden? Saulus van Tarsen was vervuld met vijandschap en ging door. Hij ging naar Damaskus, naar de synagoge, opdat hij beide, mannen en vrouwen, gebonden naar Jeruzalem zou brengen. Hij gaat met de adressen in de zak, om Gods volk om te brengen. Vol van vijandschap. Maar hij kon niet verder komen dan nabij Damaskus. Hij kon niet verder komen. Het was het ogenblik van het welbehagen Gods. Dat hij getrokken werd door de onweerstandelijke bediening van vrije genade.

Want wij lezen: "Als hij reisde is het geschied, dat hij nabij Damaskus kwam. En hem omscheen snellijk een licht van de hemel."

1. Een hemelse aanwijzing

Dat was het ogenblik van de hemelse aanwijzing waar onze eerste gedachte van spreekt. Dat hij niet meer verder kon gaan in vijandschap. Hij werd staande gehouden. Hij werd gearresteerd.

Hebt u reeds meegemaakt, dat u gearresteerd werd? Want de mens van nature gaat door; de een met wereldse dingen, de andere met godsdienstige dingen. Maar de mens gaat door. Hij moet gearresteerd worden. Hij moet ervaren dat hem een halt wordt toegeroepen. Dat hij niet meer verder kan. En dat hij het uit gaat roepen: "Mijn zonde, mijn zonde. Ik kan niet voor God bestaan."

Saulus van Tarsen moest het ervaren: "En hij, ter aarde gevallen zijnde, hoorde een stem die tot hem zeide: "Saul, Saul, wat vervolgt gij mij."

Er omscheen hem snellijk een licht van de hemel. Het heeft God behaagt, om extraordinair, ja, krachtdadig te werken. Dat hij ter aarde gevallen zijnde een stem hoorde, Die zeide: "Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij." Wat betekent de naam Saul?

Saul betekent: gevraagde. Hij was een gezochte van eeuwigheid krachtens Gods welbehagen. Hij was een gevraagde: "Saul, Saul." En als het God behaagt gemeente, om te gaan werken door woord en geest, dan wordt het een gevraagde, diegene, die nooit naar God gevraagd heeft en nooit gezocht. Die met de rug naar de Heere toestond, gelijk Saulus van Tarsen, met de brieven in de zak, om Gods volk over te leveren. Dat u niet meer verder kon. Wat zou het groot zijn, als er in deze uren nog eens één "halt" werd toegeroepen. Dat hij niet meer verder kon en dat hij het uit moet roepen: "Rechtvaardig, rechtvaardig als God mij voor eeuwig verdoemt."

Wat zou het een weldaad zijn geliefden, als we die Goddelijke arrestatie zouden mogen kennen. Dat zullen we toch moeten kennen, want er is geen onbewuste wedergeboorte. En ook geen veronderstelde wedergeboorte. Maar zij worden van dood levend gemaakt. Dat wonder Gods. Zij gaan God toevallen. Zij vallen terneder, gelijk aan Saul, hij kon niet verder. Hij moet daar vallen, hij moet daar gearresteerd worden.

Hij moet daar horen: "Saul, Saul wat vervolgt gij Mij." En hij zeide: "Wie zijt Gij Heere." Hij gaat vragen wie het is die dan komt te roepen. "Eenmaal sprak de Heere tot mij een woord, tot tweemaal toe heb ik dat gehoord." Saul, Saul. Dat Saul, Saul, krijgen ze in het leven in de oefening der genade. Wat als God met een mens gaat werken, dan krijgt hij eerst te doen met zijn dadelijke zonden. Dat is het eerste roepen. En in de diepere doorleiding, worden ze gebracht in het paradijs.

Saul, Saul, tot tweemaal toe krijgen ze het te horen. En nu moet hij overtuigd worden van zijn vijandschap tegen God. En hij zeide: "Wie zijt Gij Heere." En de Heere zeide: "Ik ben Jezus die gij vervolgt. Het is u hard de verzenen tegen de prikkels te slaan." Gelijk een os tegen de scherpe punten van de ploeg slaat, met zijn hoeven, zo slaat ook de zondaar in zijn vijandschap tegen het Woord des Heeren. En hij, bevende en verbaasd zijnde, zeide: "Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?" Hij komt zich onvoorwaardelijk over te geven.

Wat is dat profijtelijk, geliefden. "Wat wilt Gij dat ik doen zal." Hij komt onvoorwaardelijk in te vallen, het soevereine Godswerk.

En de Heere zeide tot hem: "Sta op, en ga in de stad. En u zal daar gezegd worden wat u doen moet."

En de mannen die met hem op de weg reisden stonden wel verbaasd, horende wel de stem, maar niemand ziende.

Wat een onderscheid. Zij blijven in hun geestelijke blindheid. Saul wordt daar bepaald bij dood en eeuwigheid en hij moest het horen: "Saul, Saul, wat vervolgt u Mij."

Een hemelse aanwijzing.

Maar wat gebeurt er nu? En Saul stond op van de aarde en als hij zijn ogen openden, zag hij niemand. Hij, die het zo goed gezien had en die het zo goed geweten had, wie hij moest overleveren. Hij werd van ziende, blind. En als de Heere nu met een mens gaat werken door Woord en Geest, dan wordt hij blind in 's hemels wegen. Dan weet hij het niet meer. Dan ziet hij het niet meer. Dan wordt hij een eenzame en verschovene. Dan moet hij gelijk Saul geleid worden.

En zij brachten hem te Damaskus. In die grote wereldstad. De stad die beroemd was in de dagen der oudheid. Het was een handelsstad waar alles gedaan werd, waar gehandeld werd. Maar waar geen plaats was voor de bediening van vrije genade. Nochtans, ook in die goddeloze plaats had de Heere nog een overblijfsel. En er waren drie dagen dat hij niet zag, en at niet en dronk niet. Hij kwam terecht in een bidvertrek. Waar onze tweede gedachte van spreekt.

2. Een ontblote bidder

Dan vragen wij ons af: Wat zullen zijn gedachten geweest zijn? Wat zal de strijd groot geweest zijn. Zie hem daar zitten in één van de vertrekken. Hij heeft niet gegeten en niet gedronken. Maar hij heeft gezucht. Want onze tekst getuigt: "Want zie hij bidt." En dat woordje "want", dat is een redegevend woord. Hij heeft gebeden. Hij heeft geroepen. Hij heeft tot God gekermd. *Want zie, hij bidt.*

En nu weet de Heere waar u woont. Hebt u ook een bidvertrek? Hebt u ook een plaatsje, waar u uw knieën mag buigen en vragen om genade te mogen ontvangen voor uw schuld. U kunt een mooi huis hebben en prachtig wonen en u kunt alles hebben, maar hebt u ook een bidvertrek? Hebt u ook een plaats waar u de Heere wel eens achterna mag schreeuwen voor het ene nodige? Hij werd er gebracht, die Saulus van Tarsen die een Paulus moest worden.

"Want zie, hij bidt." Als de Heere het nu eens geeft, dat de mens zuchtende wordt, dan wordt het zelfs een eeuwig wonder, dat hij met al zijn noden tot God mag gaan. Daar krijgt hij zijn schuld te zien. Dan krijgt hij een geopende hel te zien, dat hij om moet

komen. Wat zal hij daar een strijd doorgemaakt hebben. Er staat zo: "Er waren drie dagen dat hij niet zag en at niet en dronk niet."

Hij was vervuld met strijd en benauwdheid en aanvallen van binnen. Hij kende iets van zijn verloren staat. Dat hij tegen een goeddoend God gezondigd had.

Kent gij het ook reeds? Hebt u er ook iets van geleerd? En toch, hij was roepende, hij was biddende, hij was daar vragende. Want er staat: "Zie hij bidt." Hij was bezig, roepende om genade. Kent u ook iets van dat roepen en kermen tot de troon der genade? En dat u van uw zijde moet zeggen: "Wij hebben geen recht en hebben alles verzondigd. Wij hebben alles verbeurd, er is geen uitweg." Maar nu dat eeuwige wonder, dat de Heere nu de Machtige is. En de Soevereine, die genade komt te schenken door de onweerstandelijke werkingen van God de Heilige Geest. Dat ze het dan een ogenblik komen in te leven: "Hij heeft me overmocht en is me te sterk geworden."

Want zie, hij bidt. Maar weet u wat zo'n weldaad is? Dat zegt Paulus niet van zichzelf. Wij kunnen soms zo vervuld zijn met eigengerechtigde Godsdienst, dat we van onszelf zeggen: "Wij zijn biddende." Hij zei het niet van zichzelf. Het werd van hem getuigd.

"Zie hij bidt." Er is een volk, dat bidden en roepen mag, maar ze kunnen het er zelf niet voor houden. Ze kunnen het zelf niet geloven. Hun gebed gaat soms in eigen gewaarwording niet hoger dan de zolder. En ze krijgen hun eigen woorden terug. Het is wat, als gij bidde- loos over de wereld moet gaan, biddeloos, dat de hemel van koper is en de aarde van ijzer. Dat u niet meer bidden kunt, dat er geen doorgang is tot den Hemel en dat de duivel met zijn macht in uw harten spreekt.

Daar mijn spotters durven vragen: *Waar is God, die gij verwacht?*

Wat kan het dan duister wezen in dat bidvertrek. Niet eten en niet drinken, maar vervuld zijn met geestelijke zaken. De Heere niet los te kunnen laten in die strijd en worstelingen. Saulus van Tarsen. Van hem wordt nochtans gezegd: "Want zie, hij bidt."

Hij was daar op een adres, dat in de hemel bekend was. De Heere wist waar hij woonde. De Heere weet ook waar gij woont. Hij weet uw adres, en Hij zal op Zijn tijd de gebrokenen van hart en de verslagenen van geest bezoeken met Zijn heil.

Hij zal tot hun harten spreken en Zijn genade komen te schenken. O, wat een rijkdom. Wat een volheid, die God Zijn kerk komt te schenken. Want hij moest het leren. Hoelang? Hij wist het niet. Hij was in Gods werkplaats. Daar moest hij onderwezen worden. Nu houdt de Heere met een ieder mens Zijn werkplaats. En nu hebt u mogelijk een drukweg in uw leven. En u hebt gezegd: "Zal het dan altijd zo blijven? Des nachts in de strijd en des morgens geen uitkomst."

Nu hebben wij het Woord des Heeren, aan Saulus van Tarsen. Hij is wel door de druk gegaan. Geloof het, hij heeft ervaren:

*Ik lag gekneld in banden van den dood,
Daar d'angst der hel mij allen troost deed missen
Ik was benauwd, omringd door droefenissen;
Maar riep den Heer dus aan in al mijn nood.*

Maar hij is er gelouterd uitgekomen..Er wordt van hem gezegd: "Want zie hij bidt." Er waar ligt nu de vastigheid, de wortel van zijn bidden? In die biddende en dankende Hoge priester. De Heere Jezus Die voor Zijn Kerk gebeden heeft. Door Zijn bediening worden zij biddende gemaakt, worden ze bewerkt door de Heilige Geest.

Dan gaan we vragen; "Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?" Gewillig gemaakt om Gods Naam uit te dragen onder de heidenen en de koningen en de kinderen Israëls.

Op Gods tijd zullen ze ervan getuigen, wat de dichter kwam te getuigen en wat we nu samen gaan zingen uit Psalm 33 vers 9:

*Het briesend paard moet eindelijk sneven,
Hoe snel het draav' in 't oorlogsveld;
't Kan niemand d' overwinning geven;
Zijn grote sterkte baat geen held.
Neen, de HEER der heren
Doet ons triomferen;
Hij, geducht in macht,
Slaat elk gunstig gade,
Die op Zijn genade,
In benauwdheid wacht.*

"Want zie hij bidt." *De wortel van het ware gebed.* 1. Een hemelse aanwijzing. 2. Een ontblote bidder, en ten derde

3. Een Goddelijke verhoring

Die hemelse aanwijzing, waar we in de eerste en tweede gedachte van spraken, die wordt ook verwerkt in het vervolg van onze tekst, als wij in onze derde gedachte nagaan: *Goddelijke verhoring.*

In vers tien wordt ons gesproken van een zekere discipel, die te Damaskus was. Met name Ananias. En wat betekent nu die naam? Die naam betekent: *De bevallige.* Hij was een getrouw discipel. De Heere zeide tot hem in een gezicht, "Ananias!" En hij zeide: "Zie hier ben ik Heere."

En de Heere zeide tot hem: "Sta op en ga in straat genaamd de Rechte. En vraag in het huis van Judas naar een, met name Saulus van Tarsen. Want zie hij bidt."

Geliefden die straat de Rechte is er nog in Damaskus. Die plaats is daar nog te vinden. Naar de Rechte straat moest Ananias heen. Dat had de Heere tot hem gezegd.

Maar Ananias antwoordde: "Heere, ik heb uit velen gehoord van deze man, hoeveel kwaad hij Uw heiligen te Jeruzalem gedaan heeft, en hij heeft hier macht over de hogepriesters om te binden allen, die Uw naam aanroepen."

Maar de Heere zeide tot hem: "Ga heen, want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen, en de koningen en de kinderen Israëls."

Geliefden, als hij dat mag horen, dan wordt hij ingewonnen, dan wordt hij het er mee eens. En Ananias kwam in het huis en de handen op hem leggende zeide: "Saul, broeder, de Heere heeft mij gezonden, namelijk Jezus die u verschenen is op de weg welke gij kwaamt, opdat gij weder ziende en met de Heilige Geest zou vervuld worden."

O, wonder van het welbehagen. En terstond vielen van zijn ogen gelijk als schellen, en hij werd terstond wederom ziende, en stond op, en werd gedoopt.

Hierin zien we de rijkdom van Gods genade. Hierin komt de liefde openbaar. Ananias betuigde: "Saul, broeder!"

Wij kennen een broederschap van bloedverwantschap, maar ook kerkelijke broederschap. Maar het rijkste is, geliefden, als het ook geestelijk mag zijn, de geestelijke broederschap in Christus, waar Jezus is de oudste Broeders voor Zijn kerk. Wat een zaligheid, dat de Heere daar Zijn liefde schonk, dat er een geestelijke band geboren werd. Want terstond vielen af van zijn ogen gelijk als schellen, en hij werd terstond wederom ziende en stond op en werd gedoopt. En als het nu geestelijk

ervaren mag worden, dat we geestelijk ziende mogen worden, dan vallen de schellen van de zielsogen.

Geestelijk onderscheid ziende. Geestelijk zien, het werk van Christus dat Hij de Zone Gods is. Wat is dat een zaligheid. Als we geestelijk ziende zijn geworden, als de schellen van de ogen vallen. Maar om dan ook de betekende zaak van de doop te mogen kennen. De vergeving der zonde en een recht ten eeuwige leven. Om dan ook die zaligheid, dierbaarheid en volheid te mogen kennen door de werkingen van Gods genade. Om dat te mogen proeven. En dan te mogen smaken en te getuigen dat gij Hem aanschouwd hebt, in Zijn graveercelen, maar ook in Zijn dierbaarheid, in Zijn volheid en algenoegzaamheid.

Dat u beleeft, dat Hij toegepast is door de bediening van de Heilige Geest. O, geliefden, wat ligt daar een volheid en zaligheid in. Wat ligt daar een ruimte in, als we de genade zien die Saulus van Tarsen mocht ervaren.

"En terstond vielen af van zijn ogen gelijk als schellen, en werd terstond wederom ziende, en stond op en werd gedoopt." En als hij spijs genomen had, werd hij versterkt. En Saulus was sommige dagen bij de discipelen die te Damaskus waren. En hij predikte terstond Christus.

Geliefden, hij heeft terstond het volle evangelie mogen uitdragen. *Terstond predikte hij Christus.* "Hij werd meer en meer bekrachtigd en overtuigde de Joden die te Damaskus woonden, bewijzende, dat Deze de Christus is." Dat hij nu van eeuwigheid de Zone Gods is en dat hij Jezus geworden is in de tijd. En nu predikte hij Christus in de synagoge, dat Hij de Zone Gods is.

O, van een vervolger is hij nu een getuiger geworden en gaat hij jubelen van de genade, die God hem gegeven heeft. Hij werd vervuld met de Heilige Geest. Hij mocht spreken van een Goddelijke verhooring. Maar ook, hoe dat de Heere Jezus zich aan zijn ziel geopenbaard had in Zijn liefde en in Zijn genade.

"En hij predikte terstond Christus in de synagoge. Dat Hij de Zoon van God is." Hij mocht vertellen, van de roem des Allerhoogsten. En zij ontzetten zich allen en die het hoorden zeiden: "Is deze niet degene die te Jeruzalem verstoorde, wie Deze Naam aanriepen, en die daarom hier gekomen is, opdat hij hen gebonden zou brengen tot de overpriesters?"

Maar Saulus werd meer en meer bekrachtigd, en overtuigde de Joden die te Damaskus woonden, bewijzende, dat Deze de Christus is. Hij moest ervan spreken. Hij mocht met zulk een overtuiging daarvan getuigen, dat zij het hoorden en dat zij er voor vallen moesten. Wij lezen niet, dat Saulus van Tarsen nu eens ging vertellen wat hij had meegemaakt, wat hij beleefd had.

Wij zouden zeggen, dat moest hij nu eens doen. Neen, hij predikte terstond Christus, niet zichzelf, niet de mens. Die Koning der kerk en Zijne gerechtigheid. Alles van 's mensen zijde verliezen. Alles van 's mensen zijde moest de dood in. Maar hij predikte terstond Christus en Zijne borggerechtigheid. Hij moest van vrije genade spreken voor schuldigen. Daartoe was hij uitverkoren om te getuigen onder de Joden en later onder de heidenen. Terstond predikte hij Christus. Wat Christus was aan zijn ziel geopenbaard. En dat was in geen hoek geschied. Hij was als een vuurbrand uit het vuur gerukt. Hij was getrokken door koorden van goedertierenheid. Maar hij ging het ook bewijzen, dat Hij de Zoon van God is. Hij is ermee vervuld, hij kan er niet van zwijgen.

O, mijn medereizigers, nu een woord van *toepassing*.

Wat zou het profijtelijk zijn als wij dat ook mochten kennen. Als wij daar iets van

mochten verstaan. Dat we dat gezicht aanschouwden, door de werkingen van vrije genade. Dan zult gij ter aarde neder vallen. Wat zou het groot zijn, geliefden, als we iets van die overtuigende genade mochten kennen op reis naar de eeuwigheid. Wat zal het groot zijn. Want de Heere weet, waar we wonen. Nu liggen wij krachtens onze diepe val in Adams bondsbreuk verloren. Wij liggen op de vlakke des velds, wentelende in ons bloed. Wij zijn God kwijt en we zien het niet en we geloven het niet. Wat is de mens toch diep gevallen. Dat we die val eens bewenen mochten. Die diepe val, wat de mens geworden is, in zijn verlorenheid. Dan zal hij het uitroepen: "Ik heb tegen een goeddoend God gezondigd." Dan zal hij het uitroepen:

*'t Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf;
Neen, 'k ben in ongerechtigheid geboren;
Mijn zonde maakt mij 't voorwerp van Uw toorn;
Reeds van het uur van mijn ontvang'nis af.*

Dan zal hij zijn overtredingen gaan bewenen. Dan zal hij het uitroepen: "O, mijn zonde, mijn zonde." Hij zal met een Efraïm op de heup kloppen., En hij zal vanwege zijn ongerechtigheden moeten getuigen: "Ik heb het alles verzondigd. Door mijn zonde kan het niet." Kent u er iets van? Hebt u uit moeten roepen: "Van mijn zijde is het een eeuwige onmogelijkheid." Dat u moet zeggen: "Ik kan geen zucht zuchten." Saul mocht biddende zijn.

Maar dat de mens in zijn diepe verlorenheid en zijn zonde en schuld en doemwaardigheid niet kan bidden. De Farizeeërs konden wel uitwendig bidden. Maar er is een volk, dat niet bidden kan. Dat gaat roepen om te zuchten. Dat gaat zuchten om een zucht. Dat gaat vragen, om tot God bekeerd te worden. En ze houden aan met roepen, als kunnen zij het niet meer bekijken.

Mijn onbekeerde medereizigers naar de eeuwigheid, mocht u daar ook in deze ure iets van hebben. Want het is nog heden der genade, het is nog de dag der zaligheid.

Kinderen, jongens en meisjes, vraag toch veel om een nieuw hart. Kinderen, zoek het toch niet in de wereld, maar vraag toch veel om dat ene nodige.

Mijn medereizigers naar de eeuwigheid, een mens kan nog bekeerd worden. Dat u toch veel mocht vragen of de schellen u van de ogen mogen vallen, want wat zal het toch zijn, als u onbekeerd komt te sterven. Dan is het voor eeuwig, eeuwig, eeuwig verloren. Voor eeuwig in die plaats waar het altijd zal zijn. "Had ik maar, had ik maar."

Vraag veel om ontdekkend licht over uw zondestaat, maar ook om de bedekking van Christus bloed tegen de toorn van Gods gerechtigheid. Wat zal dat zijn, onbekeerd te moeten sterven. En nu nog onder de roepstem van het Evangelie te mogen leven. Nu nog te mogen horen, dat de Heere met uitgebreide armen staat. Hij roept nog: "Zoek de Heere en leef." De Heere zegt nog: "Ik heb geen lust in uw dood, maar hierin, dat u u zoudt bekeren en leven."

Mijn onbekeerde medereizigers, wat groot, dat de Heere nog met u twist. Als u zo hard, koud, ongevoelig doorgaat. Dat is vreselijk. Dat is ze, ontzettend, dat ik het met geen woorden kan zeggen. De mens is dood voor de dood. We worden overgegeven aan valse godsdienst van werkheiligheid. Algemeen godsdienstig. Maar een vijand van de waarachtige ontdekking. Nog nooit biddeloos geworden, nog nooit aan een eind gekomen.

Maar diegenen die nu aan een eind komen, gij bedrukten en door onweder voortgedrevenen, u kunt er van getuigen, gij kunt er van spreken, dat u het bevindelijk hebt beleefd, dat u aan een eind gekomen zijt. En wat wordt dan de grondslag? Dat

bloed van Jezus Christus. Dat is de enige grondslag. Want het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. Wat een rijkdom. Het ligt buiten ons. O, wat een volheid. Het ligt tot de gerechtigheid van Christus. Wat een zaligheid. Alle roem is uitgesloten. Onverdiende zaligheid, heb ik van mijn God genoten. Ik roem in vrije gunst allen. Het is genade bij de aanvang en genade bij de voortgang. Saulus van Tarsen is Paulus geworden. En wat betekent Paulus? *Klein*. Hij is klein in zichzelf geworden, om de grootheid van Christus te verkondigen. Hij heeft dat mogen doen. Wat heeft hij tot rijke zegen mogen zijn. Paulus, de apostel voor de heidenen, wat heeft hij vele brieven geschreven. Wat is hij, door zijn prediking van vrije genade, tot een rijke zegen geweest.

Wat werd hij meer en meer bekrachtigd door de genade Gods en hij heeft het geschreven: "Zo is er dan geen verdoemenis voor diegenen die in Christus zijn." Hij heeft het mogen beleven: "Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?"

Het was enkel door de gerechtigheid van Christus. Door zijn kruisverdienste, door Zijn eeuwige liefde. En van die roemtaal en zaligheid heeft hij getuigd: "Ik roem in God, ik prijs 't onfeilbaar Woord. Ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord." Dat heeft hij uitgedragen onder de heidenen. En hij heeft verteld van de wonderen van de Allerhoogste.

Zou u dan niet jaloers worden op het volk van God? Want welgelukzalig is het volk dat de Heere verkoren heeft en die het moeten zeggen en getuigen, die ervan mogen spreken en roemen: "Hoe groot is het goed, dat Gij hebt weggelegd voor diegenen die U vrezen?" Amen.

Zingen Psalm 141 vers 2

*Mijn beë, met opgeheven handen,
Klimm' voor Uw heilig aangezicht,
Als reukwerk, voor U toegericht,
Als offers, die des avonds branden.*

2. EEN NIEUW BEGIN IN SAULUS LEVEN.

Zingen: Psalm 84:1

Lezen: Handelingen 9:20:43

Zingen: Psalm 18:2:8 en 9

Zingen: Psalm 2:6

Zingen: Psalm 25:7

Geliefden,

"Zonder Mij kunt gij niets doen", sprak Jezus eens in de gelijkenis van de wijnstok en de ranken. Dit woord laat des mensen onmacht duidelijk uitkomen. In dit woord klaagt niet de dode zondaar, die van zijn dode klacht niets verstaat, maar hier spreekt de Mond der Waarheid. Gij kunt ... niets, Gods kinderen niet en Gods knechten niet. Dat is de onmacht van de mens. Maar tegenover onze onmacht staat de almacht van de Heere Jezus. Zonder de genade van Jezus kunnen wij niets, maar in Hem kunnen wij alles. "Ik vermag alle dingen, door Christus, Die mij kracht geeft", getuigde de kruisapostel. "Alle" dingen, is dit woord niet een rijke troost? Ja, ook in tijden van bestrijdingen en tegenheden. Dit wordt ervaren door het geloof.

De dichter van Psalm 18 komt te getuigen: "Want met U loop ik door een bende; en met mijn God spring ik over een muur." Wat is dat een rijkdom, als wij dat hebben leren kennen door Woord en Geest. Het is een wonder, als de Heere ons dat komt te leren door de onweerstandelijke werkingen van Gods genade. Wanneer de almacht van Jezus geopenbaard wordt, hebben wij een grondslag voor de eeuwigheid.

Kent gij Christus? Wie is Christus voor u? Is Hij in u geopenbaard en heeft Hij in uw leven Zijn almacht ontdekt?

Wat had die Paulus veel aan Christus. Waarom? Hij had zoveel aan Christus, omdat Christus in hem leefde. Hij mocht de boodschap van het Evangelie brengen, omdat hij het onderwerp was geworden van vrije genade, de rijkdom van Christus. Dit wonder is de kardinale boodschap van vrije genade.

En dat is, geliefden, wat wij, met de hulp des Heeren, wensen te overdenken.

De woorden van onze tekst vindt u in Handelingen 9 vers 20, waar wij voor deze ure lezen:

En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zone Gods is.

Wij wensen uw aandacht te bepalen bij:

Een nieuw begin in Saulus' leven.

Waarbij we een drietal gedachten nader ontvouwen:

1. Hij vindt een nieuwe levenskring
2. Hij aanvaardt een nieuwe levenstaak
3. Hij ontmoet een nieuwe levensstrijd

Geliefden, de vorige maal mochten wij stilstaan bij de krachtdadige bekering van Saulus van Tarsen.

Nu wensen we uw aandacht te bepalen bij: Wat de Heere hem kwam te geven in het nieuwe begin van zijn leven, waar van onze eerste gedachte komt te getuigen.

Geliefden. Hij had de brieven in zijn zak tegen de gemeente Gods. Maar hij kon niet verder komen, dan nabij Damaskus. Nabij! Hij kon geen stap verder gaan, dan God bepaald had.

Zo is het nu ook met een mens. Gij kunt geen stap verder gaan, dan de Heere u toelaat. En wat zou het groot zijn, als het in deze ure eens mocht wezen: "Tot hiertoe en niet verder." Dat u niet meer verder kon en zou geplaatst worden voor een Rechtvaardig en Heilig God.

Dat het van uw zijde een eeuwige onmogelijkheid wordt. En dat u uit gaat roepen: "Hoe kan ik ooit voor God bestaan. Is er dan nog een weg om die welverdiende straf te ontkomen. Zou het voor mij nog mogelijk zijn. Voor zulk één? Die alles verzondigd en verbeurd heeft?"

Wat ligt nu dat vrije en soevereine Gods werk dierbaar verklaard in Saulus van Tarsen. Hij werd neergeveld. Maar hij was van God opgeraapt van de vlakke des velds. Hij was het onderwerp gemaakt van vrije genade. Hij heeft drie dagen niet gegeten en niet gedronken. Hij is door diepgaande strijd gegaan.

Ananias is gekomen, de discipel die van God geroepen was, tot wie de Heere getuigd had van Saulus van Tarsen: "Ga heen, want deze is mij een uitverkoren vat." Saulus van Tarsen was een uitverkorene. De Heere had hem liefgehad met een eeuwige liefde. Zijn naam stond geschreven in de boekrol van Gods eeuwige verkiezing.

1. Hij vindt een nieuwe levenskring

En een uitverkorene moet worden toegebracht, in welke omstandigheden hij ook leeft. Waar hij ook vertoeft. De uitverkorenen worden toegebracht. Want dat is niet tegen te houden. Dat gaat door! Die worden getrokken en gaan getuigen van het eeuwige wonder, dat er een mogelijkheid van zalig worden is. Enkel tot verheerlijking van Zijn deugden. Ja, tot opluistering van Zijn soevereiniteit.

En dan lezen wij van hem: "En Saulus was sommige dagen bij de discipelen, die te Damaskus waren." Hij heeft daar enkele dagen mogen vertoeven. En dan komen plotseling de woorden van onze tekst. "En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zone Gods is." Hij komt met een boodschap.

Hij gaat daar de wortel en de volheid van het welbehagen Gods uitdragen. Hij wordt verwaardigd, om aan te vangen in de stilte van de eeuwigheid.

Want geliefden, in de orde des heils is de Heere Jezus van eeuwigheid de Zone Gods. En hij is Jezus geworden, in de tijd, Jezus dat is de Zaligmaker. En hij moet Christus worden voor Zijn volk. Christus: *de Gezalfde*.

En nu staat er in de woorden van onze tekst: "En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zone Gods is." Dat gaat hij uitdragen in zijn volheid.

Geliefden, nu is er geen verborgener persoon dan de Heere Jezus. Want wij kennen Jezus niet. Nee, in onze zondestaat kennen we de Heere Jezus niet.

Dat is wat voor het juichende christendom in onze dagen! Die hebben het altijd maar over de lieve Heere Jezus. Nogmaals, wij kennen Jezus niet. Wij hebben in onze diepe val in Adams bondsbreuk tegen een goeddoend God gezondigd. Daar zullen we achtergebracht moeten worden. Het is eerst de Wet en dan het Evangelie. Eerst de rechtvaardigheid Gods. Wij zullen de vuurdoop des Geestes moeten leren kennen door de werkingen van vrije genade. Wij zullen onze zonde en schuld en doemwaardigheid moeten bewenen. Dan gaat de mens gebogen. Dan gaat de mens zuchtende en roepende over de aarde.

De Godzalige dominee Ledenoer had een ouderling, een vriend van hem, in Oudewater. Zijn naam was De Hoop. Hij schreef hem eens een briefje in 1860. Toen schreef hij eronder: "P.S. Staat gij of kruipt gij?"

En mijn toehoorders, nu zullen wij een kruiper voor God moeten worden. Wij zullen onze schuldbrief moeten ontvangen, willen we aan de weet komen dat we een Borg nodig hebben, een Middelaar voor die hemelhoge schuld.

Wij kennen niet de bewondering voor de Zone Gods, dat Hij Jezus geworden is, dat moet Gods Geest hem bekend maken. Ze krijgen te doen met een rechtvaardig en heilig God. Zij gaan het uitroepen: "Te moeten sterven en niet te kunnen sterven. O God, wees mij zondaar genadig." Is dat reeds uw roepen geworden?

"Saulus was sommige dagen bij de discipelen die te Damaskus waren." Saulus betekent: *gevraagd*. Hij was van eeuwigheid gevraagd. Hij was een gezochte. Hij behoorde tot het getal der uitverkorenen.

Hij was sommige dagen bij de discipelen die te Damaskus waren. Daar mocht hij vertoeven. Daar mocht hij voor enkele dagen de gemeenschap hebben met Gods Kerk. Maar dan gaat hij uit prediken. Hij begint in Damaskus. Op dezelfde plaats waar hij had willen binden en moorden, mocht hij nu getuigen.

Saulus zocht niet in de achterbuurt van Damaskus een eenzame Jodengenoot, maar hij ging terstond naar het brandpunt van het leven der Joden. Naar de synagoge, gelijk ook de Heere Jezus gedaan heeft te Nazareth en Kapernaam. Daar stond de jonge prediker onder de kinderen zijns volks. Hij stond daar als een toonbeeld van vrije genade. En hij stelde zijn persoon niet op de voorgrond: "Wij prediken niet onszelven, maar Christus Jezus, den Heere; en onszelven, dat wij dienaren zijn om Christus wil" 2 Cor. 4:5.

Het thema van de preek in de synagoge is de waarheid: *Christus, de Zoon van God*. En wat was nu het grote wonder? Saulus kon zeggen, dat hij zijn boodschap niet van mensen, maar van Jezus Christus zelf had ontvangen. Niet hij had de waarheid gegrepen, maar de waarheid had hem gegrepen.

Hoe wordt dat geleerd in de bediening van vrije genade? Eerst de deugd van Gods recht. Dan de vraag: *Is er nog een weg om die welverdiende straf te ontkomen?*

Dat God nu van eeuwigheid een weg der genade heeft uitgedacht, zo ruim, zo dierbaar, dat wij hem mogen aanbevelen. Die ruime weg van genade voor goddelozen. Voor gebrokenen. Voor geslagen zielen. Die uitroepen: "Buiten hope, buiten hope." Zijn die hier nog? Van die zuchters en van die tobbers, die zeggen: "Ik ben God kwijt."

Hij gaat dan als een ongelukkig mens over de wereld. Hij wordt ouder, maar steeds kouder. Het wordt steeds onmogelijker. Het wordt steeds een groter wonder. Wat kunnen de bestrijdingen dan vele zijn. De hemel verkwikt niet en de hel verschrikt niet. Maar Saulus van Tarsen heeft gepredikt.

"En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zone Gods is."

Hij mocht daar een boodschap brengen. Waarom geliefden? Nu mogen we Schrift met Schrift verklaren. En dan lezen we in Galaten 1, dat de Heere Jezus in Paulus geopenbaard is geworden. Dat zullen wij toch ook moeten leren kennen. Dat is Schriftuurlijk geloof, dat de Heere Jezus aan onze ziel moet geopenbaard worden.

Hebben wij daar ook kennis aan? Mogen we dat door genade weten, dat Hij geopenbaard is aan onze harten?

Dan komen eerst de barensweeën. Eerst de strijd en de onmogelijkheid. En dan de openbaring, dat de Heere Jezus aan de ziel geopenbaard wordt.

Want, als een blinde een blinde leidt, dan vallen zij beiden in de gracht. Wij zullen het zelf eerst moeten leren kennen. Wij zullen het bevindelijk moeten verstaan. Want wij kunnen u wel iets voorhouden, zo mooi en prachtig, net als een schilderij, maar het leeft niet. Het is namaak.

Wij zullen moeten weten: *hoe* wij de Heere Jezus hebben leren kennen, dat gaat in een weg van sterven en omkomen. Dat gaat in een weg van verloren gaan. De dood in, op alles de dood schrijven wat van u is. Dat is wat! Dat willen we wel van een ander.

We zeggen: "Ach, het is niets met die man of vrouw."

Maar om het nu zelf te aanvaarden dat we niets zijn van onszelf, dat zal bevindelijk doorleefd moeten worden.

Dan straalt daar iets van uit. Wat? Verootmoediging. Dan straalt er van uit: Bewondering. Dan straalt er ook van uit: De rijkdom van Gods genade, door de bediening en gerechtigheid van Christus.

Nu mag hij getuigen dat Christus is de Gezalfde. Maar ook de Zone Gods. Het komt van de eeuwigheid en het gaat naar de eeuwigheid. Het getuigt alles van een uitgewerkte Zaligheid.

"En hij predikte terstond Christus in de synagoge, dat Hij de Zone Gods is." Want:

2. Hij aanvaardt een nieuwe levenstaak

En als wij nu een levenstaak aanvaarden, dan willen wij graag overname. Dan zullen wij ook vereniging zoeken. Dat wil zeggen liefde en aanvaarding van de prediking.

Gebed voor de gemeenschappelijke nood, de gemeenschappelijke gift, dat ze met elkaar verenigd mogen zijn.

Wij lezen: "En hij predikte terstond Christus in de synagoge dat Hij de Zone Gods is. En zij ontzetten zich allen, die het hoorden en zeiden: "Is deze niet degene, die te Jeruzalem verstoorde degenen die deze naam aanriepen? En daarom hier gekomen is, omdat hij dezelve zou gebonden brengen tot de overpriesters?"

Wij lezen niet, dat er mensen bekeerd werden en dat er mensen werden toegebracht. Maar wij lezen: En zij ontzetten zich allen en die dit hoorden zeiden: "Is deze niet degene die te Jeruzalem verstoorde?" Zij herkenden hem. Hij was die man, die het volk des Heeren had overgeleverd met de brieven in de zak.

Want geliefden, dat was een donkere, zwarte bladzijde in het leven van Saulus van Tarsen. Dat hij de wacht gehouden heeft bij de klederen van degenen die Stefanus gestenigd hebben. Dat hij brieven begeerde om Gods kinderen over te leveren.

Hoe ontzettend, dat die mensen nu als vrucht van zijn prediking daaraan dachten. Dat was een smartelijke ervaring en een smartelijke beleving. Maar nog erger van binnen.

Daar mij spotters durven vragen: *Waar is God die gij verwacht?*

Zal daar geen strijd geweest zijn voor zijn verleden? Maar ondanks dat lezen we toch: "Want Saulus werd meer en meer bekrachtigd en overtuigde de Joden die te Damaskus woonden en bewijzende dat Deze de Christus is."

Nee, ondanks alle teleurstelling, werd hij toch bekrachtigd. Hij ontving de kracht en het onderwijs van de hemel, om staande te blijven, hij werd toch bemoedigd om door te gaan.

Ondanks alles werd hij meer en meer bekrachtigd. En overtuigde de Joden die te Damaskus woonden, bewijzende dat deze de Christus is.

De Heere komt er toch in mee. Al is het dan een weg van beproeving, dat hij herkend wordt als een vervolger. Hij mocht de nabijheid en goedertierenheid Gods ervaren. Hij mocht inleven, dat de Heere instaat voor Zijn Eigen werk. Hij was een Christus-prediker.

Wij zouden zeggen: "Die man had gelegenheid om zijn bekering eens te vertellen." Maar hij predikte de Christus. Hij bracht de Koning naar voren. Het kardinale punt. De boodschap, het fundament van de prediking was: Jezus Christus dat Hij de Zone Gods is. Gelijk we ook van Petrus lezen in Matth. 16 "Gij zijt de Christus, de Zoon des levende Gods." De Heere Jezus zou gekruisigd worden. Hij is veroordeeld door het Sanhedrin, toen hij getuigde, dat Hij de Zoon des levenden Gods was. Matth. 26:63-65. De kamerling is op grond van deze belijdenis gedoopt, Hand. 8:37.

Wat een zegen, als we door Gods genade daar iets van hebben leren kennen. Dat we alles verliezen, wat van ons is. Ja, alles ons ontnomen wordt, om Christus te

ontvangen; dat dit onze grondslag wordt. Gewis, dan zullen we het ook ervaren wat we nu zullen zingen uit Psalm 2 vers 6:

*Vreest 's Heeren macht en dient Zijn Majesteit;
Juicht, bevend op 't gezicht van Zijn vermogen,
En kust de Zoon van ouds u toegezeid,
Eer u Zijn toorn verdelg' voor aller ogen;
U op uw weg tot stof doe wederkeren,
Wanneer Zijn wraak, getergd door uw gedrag,
U onverhoeds, zou door haar gloed verteren,
Tot staving van Zijn langgehoond gezag.*

Een nieuw begin in Saulus leven. Ten eerste: Hij vindt een nieuwe levenskring. Ten tweede: Hij aanvaardt een nieuwe levenstaak. Maar onze derde gedachte spreekt ons van:

3. Hij ontmoet een nieuwe levensstrijd

Het bleef strijd. En wat denkt gij? Zou Saulus van Tarsen, toen hij de liefde Gods heeft ervaren, toen hij de genade Gods heeft beleefd, niet gedacht hebben, dat hij in vrede en rust nu zijn leven mocht gaan?

Geen strijd meer, geen druk. Maar nu werd het juist strijd. Want wij lezen ervan in ons tekstverband: "En als vele dagen verlopen waren, zo hielden de Joden tezamen raad, om hem te doden. Maar hun lage werd Saulus bekend; en zij bewaarden de poorten beide des daags en des nachts, opdat zij hem doden mochten. Maar de discipelen namen hem des nachts en lieten hem neder door de muur, hem aflatende in een mand." Mijn toehoorders, dat is voor Saulus van Tarsen een beproeving geweest. Een zware beproeving! Zo moest hij dat arbeidsveld in een mand verlaten. Hij die terstond de Christus gepredikt heeft. Hij moest het des nachts verlaten.

Maar aan de andere kant wat groot, dat de discipelen hem geholpen hebben. Daar zal ook Ananias bij geweest zijn. De discipelen en zijn vrienden hebben hem geholpen. Die hebben er voor gezorgd dat hij in een mand over de muur afgelaten werd. Opdat hij zou kunnen vluchten.

Waar is hij toen heengegaan? Hij is eerst gegaan naar Jeruzalem. Vandaar is hij, wat we in Galaten 1 kunnen lezen, drie jaar in Arabië geweest in de woestijnen. Waar ook onze kanttekenaren van de statenbijbel op wijzen. In de eenzaamheid, ver van Jeruzalem. Hij is in de woestijn gebracht.

En dan zien wij een parallel tussen hem en Mozes. Die was onderwezen geworden in de cultuur van Egypte, maar later moest hij ook in de woestijn.

Wij denken aan David, die daar vluchten moest van de ene spelonk in de andere in de woestijn. Die door het geloof Gods genade geproefd en gesmaakt had. Maar hij moest in de woestijn. Saulus van Tarsen is aan de voeten van Gamaliël onderwezen. Hij heeft de wijsheid van de wet vernomen. En nu moet hij in de woestijn. In de eenzaamheid gelijk Johannes de Doper. In de woestijn gaat de Heere hem leren en onderwijzen.

Moeten ook Gods kinderen dat niet ervaren? Eenzaamheid en strijd in de wildernis?

Drie jaar lang is Saulus in Arabië geweest, in de woestijn. Daar heeft de Heere tot zijn ziel gesproken. In de woestijn heeft hij het Goddelijk onderwijs ontvangen.

Maar nochtans is hij weder naar Jeruzalem gegaan. Maar eerst is hij in de beproeving geweest. En zoveel van de Heere onderwezen. Wat hij in Galaten 1 komt te beschrijven.

Wat zal er toen een verlangen geweest zijn, om het te gaan vertellen aan Gods

kinderen. Aan de discipelen en apostelen. Wat zal er een verlangen geweest zijn, om uit te gaan dragen, wat de Heere hem geleerd had in de woestijn.

Maar wederom een teleurstelling. "Saulus te Jeruzalem gekomen zijnde, poogde zich bij de discipelen te voegen. Maar zij vreesden hem allen, niet gelovende, dat het een discipel was." Zij namen het niet over. Maar waren met vreze vervuld.

Is u dat ook wel eens overkomen, dat gij bij Gods volk kwam en uw zielservaringen mocht vertellen en dat het niet overgenomen werd? Dat ze zeiden: "Hoe ben je er aan gekomen? Vertel mij eens de toeleidende weg."

Tegenwoordig geloven we het zo. Als jij het van mij gelooft, dan geloof ik het ook van jou. Mijn toehoorders, dat is een gevaarlijke grondslag.

Nochtans was het niet goed, dat zij het niet overnamen te Jeruzalem. Een mens kan ook met zulk een wettischheid vervuld zijn, dat we Gods werk verdrukken. Wettische vroomheid!

Maar dan komt er een man: Barnabas. Weet u wat zijn naam betekent? *Zoon der vertroosting*. Die man, die reeds zijn liefde betoond heeft. Wat we lezen in Handelingen 4. Hij had zijn akker verkocht en al de gaven voor de kerk gegeven.

"Maar Barnabas, hem tot zich nemende, leidde hem tot de apostelen, en verhaalde hun, hoe hij op de weg de Heere gezien had." Barnabas heeft eerst met Saulus van Tarsen gesproken.

Maar hij gaat ook vertellen, wat er geschied is. En hoe hij te Damaskus vrijmoedig gesproken had over de naam van Jezus. Hij gaat hun vertellen, dat hij gepredikt heeft.

Toen kwam er verandering. "En hij was met hen ingaande en uitgaande te Jeruzalem; en vrijmoediglijk sprekende over de Naam van Jezus, sprak hij ook en handelde tegen de Griekse Joden; maar deze trachtten hem te doden. Maar de broeders, dit verstaande, geleidden hem tot Ceacaréa, en zonden hem af naar Tarsen."

Saulus van Tarsen heeft een geopende deur gekregen. Er kwam een vereniging. Maar nu wilden wederom de Griekse Joden hem doden. En nu moet hij weggebracht worden. Hij moet wijken voor de macht van de satan. Het gaat om het levende kind. Hij moet ervaren dat de prediking, de nieuwe levenstaak, daar moet veel levensstrijd bij gestreden worden.

Maar dan is er nog een zoon der vertroosting: Barnabas. Vooral de ontmoeting met Barnabas is voor Saulus een heugelijk moment in zijn leven geweest. Ja, meer dan een verkwikkend moment. Barnabas wordt een vriend, straks een reisgenoot en medestrijder, die met de apostel op verschillende plaatsen het Woord des Heeren leert en verkondigt.

Ook krijgt Saulus een vriend waarvan wij lezen in Galaten 1 vers 18: "Daarna kwam ik na drie jaar weer te Jeruzalem om Petrus te bezoeken, en bleef bij hem vijftien dagen." Saulus de gast van Petrus, die beiden samen in één huis. Het is een blijde ontmoeting, die twee hebben elkaar gevonden, in Jezus, hun Heere en hun God. Zij verschilden veel in karakter, aanleg en ontwikkeling. Maar waar deze beide als broeders liefderijk samenwonen, gebiedt de Heere ook de zegen van het elkander verstaan en opbouwen in de kennis van Christus.

Saulus dient Petrus met de kennis van de verheerlijkte Christus, die hij gezien heeft nabij Damaskus, en met Wien hij verborgen omgang heeft gehad in Arabië. Maar Petrus weet aan de luisterende Saulus te verhalen van de omgang met Jezus in dienst-knecht-gestalte, van de kruistriomf, de opstanding, de opneming in de hemelen. Hetgeen van den beginne was, hetgeen hij gehoord heeft, hetgeen hij gezien heeft met zijn ogen. En nu verkondigt hij aan zijn gast de rijkdom van de Heere Jezus. Hier is in waarheid, de gemeenschap der heiligen. Hier worden twee mannen door onderlinge omgang bekrachtigd, toegerust tot grote daden voor het Koninkrijk Gods.

Wat groot, geliefden, als u nog vrienden mag hebben, waar gij uw noden mee kunt bespreken. Als er nog een Barnabas, een zoon der vertroosting op uw weg gegeven is, en een Petrus om samen te spreken aangaande de genade Gods.

Acht het toch groot, dat de Heere u onderhoudt. Hij is die God, die voor Zijn eigen werk zorgen zal. Hij komt zijn knechten te ondersteunen, zodat ze als predikers het nog nader mogen uitdragen.

Wat een rijke tekst, geliefden. "En hij predikte terstond Christus in de synagoge, dat Hij de Zone Gods is."

Als wij dan met een woord van *toepassing* eindigen, komt de vraag: Hebt gij die prediking reeds mogen horen? Hoeveel malen? Er zijn er hier die het van jongsaf aan hebben mogen horen. Maar wat zijn nu de vruchten?

Waar brengt het u mijn medereizigers naar de beslissende eeuwigheid? Wat zal het ontzettend zijn, als het eenmaal tegen u zal getuigen. Gij zijt nu nog in het heden der genade. Nu is het de dag der zaligheid. Ook in deze ure mogen we het u voorhouden.

Kinderen, jongens en meisjes, het is het grootste goed. Het is het rijkste bezit. Vraag toch veel om een nieuw hart. Zoek het in de dag der zaligheid.

Hoort ge het, jonge mensen?

Hoort u het, geliefde medereizigers naar de eeuwigheid? Dat de Heere u nog mocht gedenken. Dat hij nog wonderen mocht doen. En dat u mocht vragen: O God, bekeer me, gelijk u al Uw volk bekeert."

Dat de Heere het u mocht schenken op deze dag, vader en moeders!

Dat het u uit mocht drijven tot de Troon der genade, ook u, ouden van dagen.

Gij gaat niet ongewaarschuwd naar huis. Onderzoek uzelfen nauw, ja, zeer nauw. Gij hebt maar ene kostelijke ziel voor de eeuwigheid en nu is het nog de welaangename tijd.

Wat zou het een blijdschap zijn, als er eens één of meerderen tot God bekeerd mochten worden. Dat er één of meerderen mochten zeggen: "Draag mij uit het leger, want ik ben dodelijk gewond."

Mijn medereizigers, het zal wat zijn om onbekeerd te moeten sterven. Want dan zult u geworpen worden op die plaats waar het eeuwig wenen zal zijn, in de rampzaligheid.

En gij in ons midden, die het moet getuigen: "Ik kan het niet ontkennen dat de Heere Jezus in mijn ziel geopenbaard is. Dat ik iets van de liefde Gods heb ontvangen."

O, weet het toch, wat de Heere begint, dat zal Hij voleinden. Hij staat in voor Zijn eigen werk.

Maar u zegt: "Het is zo duister in mijn ziel en zo donker. Zal ik mij niet bedrogen hebben?"

Bedrukte en bestreden zielen aanschouw toch die Gezalfde Koning. Wat de Heere Jezus gedaan heeft voor goddelozen, aanschouw het toch. Hij staat met uitgebreide armen in al uw zorgen en nood. En Hij zegt: "Toon mij uw gedaante." Is dat niet rijk? Is dat niet heerlijk?

Wij mogen u nog prediken die gezegende Heere Jezus, Die de Zone Gods is van eeuwigheid. Die Zich gegeven heeft voor gans verlorenen. Voor een volk dat het alles verzondigd en verbeurd heeft. Dat u Hem mocht zien in Zijn dierbaarheid. In Zijn volheid en gepastheid. Want Hij heeft de zaligheid verdient en toegepast voor Zijn volk.

Daar ligt alles in. Zijn graveelselen. Zijn dienstbaarheid. Hij was van eeuwigheid de Zone Gods. Hij is Jezus geworden. Maar ook Christus de Gezalfde.

Door de bediening van Christus wordt de prediking u lief. Dan moet u zeggen: "Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden." Amen.

Zingen: Psalm 25 vers 7

*Gods verborgen omgang vinden
Zielen, daar Zijn vrees in woont;
't Heilgeheim wordt aan Zijn vrienden,
Naar Zijn vrêeverbond, getoond.
d' Ogen houdt mijn stil gemoed
Opwaarts, om op God te letten;
Hij, die trouw is, zal mijn voet
Voeren uit der bozen netten.*

3. EEN ZOEKEND GODSKIND EN EEN ZOEKEND SATANSKIND.

Zingen: Psalm 42:1

Lezen: Hand. 13:1 t/m 26

Zingen: Psalm 119:3 en 7

Zingen: Psalm 139:14

Zingen: Psalm 72:6

De woorden van onze tekst in deze ure vindt u opgetekend in het u voorgelezen Schriftgedeelte Handelingen 13:6-7.

En als zij het eiland doorgegaan waren tot Pafos toe, vonden zij een zekere tovenaars, een valse profeet, een Jood, wiens naam was Bar-Jezus; welke was bij de stadhouder Sergius Paulus, een verstandige man. Deze, Bárnabas en Saulus tot zich geroepen hebbende, zocht zeer het Woord Gods te horen.

Wij wensen uw aandacht te bepalen bij:

Een zoekend Godskind en een zoekend satanskind

1. Een behoefte aan het licht
2. Verwonnen weerstand tegen het licht
3. Een volkomen overtuiging door het licht

Geve de Heere ons de deze ure licht en waarheid, opdat wij mogen verstaan wat gekend moet worden op reis naar de eeuwigheid. Zo zij het.

Geliefden, er is een tijd geweest, en dat komt steeds weer naar voren, dat we in de nieuwsmedia kunnen lezen aangaande het eiland Cyprus. Het is reeds jaren een twistappel der volken. Cyprus is een plaats die reeds vele jaren bekend staat vanwege de zonden en de overtredingen.

Reeds eeuwen was het een middelpunt van cultuur en van gemeenschap der volken. Het ligt aan de kust van Azië. Het was bekend vanwege de natuurschatten van koper en kostbaar hout. Maar hoe was godsdienstig Cyprus? Zij leefden daar gekluisterd aan de cultus en religie van Venus, de afgod der liefde. Die religie ontaardde vaak in hartstocht en onreine liefde. Calvijn zegt in zijn verklaring: Het was een onreine spelonk van overtredingen.

Geliefden, hebt gij die spiegel reeds gezien? Hebt gij het ingezien dat wij allen van nature gebonden zijn aan Cyprus? Hebt gij die spiegel bij u, ook als gij naar de kerk gaat? Ziet u de overtredingen en de ongerechtigheden van de mens van nature. Als wij denken, waar ook de verklaringen op wijzen, en wat ook de achtergrond van onze tekst is, dat Cyprus, als eiland bekend was vanwege de goddeloosheid en ontucht en ongerechtigheden, dan zouden wij zeggen: het zou moeten wegzinken in de zee, verdelgd worden gelijk Sodom en Gomorra.

Maar het eiland blijft. Het zijn de goedertierenheid des Heeren dat ze niet zijn vernield. En dat Zijne barmhartigheden geen einde hebben. Dat is de lankmoedigheid en de verdraagzaamheid des Heeren.

Dan worden we erbij bepaald, dat die zendelingen, Paulus en Silas, daar móeten zijn om het Woord Gods te brengen. Dat is de volvoering van Gods besluit. Het Evangelie prediken aan goddelozen. Hoort de klanken van het Evangelie in Pafos! En als daar

dat Evangelie wordt uitgedragen, dan heeft de hel, dan schudt satans rijk op de fundamenten. Want dan zullen worden toegebracht, diegenen, die de Heere van eeuwigheid heeft liefgehad, naar Zijn vrijmacht, naar Zijn soevereiniteit. Opdat het geestelijke licht van genade zal schijnen op Cyprus. opdat de Heere daar ook Zijn Woord zal plaatsen. Zij werden uitgezonden.

Zo zeide de Heilige Geest: "Zondert mij af beide Barnabas en Saulus tot hun werk, waartoe ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij, en hun de handen opgelegd hebbende lieten zij hun gaan."

1. Een behoefte aan het licht

Onze eerste gedachte spreekt van een behoefte aan het licht. Zij werden heengezonden. Zij waren geroepen. Zij kregen een zending van God om uit te gaan.

En dan lezen we: "Dezen dan, uitgezonden zijnde van den Heiligen Geest, kwamen af tot Seleucië en van daar scheepten zij af naar Cyprus. En gekomen zijnde te Salamis, verkondigden zij het Woord Gods in de synagogen der Joden; en zij hadden ook Johannes tot een dienaar. En als zij het eiland doorgedaan waren tot Pafos toe, vonden zij een zekere tovenaer, een valse profeet, een Jood, wiens naam was Bar-Jezus; Welke was bij de stadhouder Sergius Paulus, een verstandige man."

Als wij in onze gedachten op het eiland vertoeven, dan zien we plotseling een voornaam gebouw. Wie woont daar? Sergius Paulus, de stadhouder. En nu het wonder: dat was een zoekende man. Die kon het niet meer vinden bij de wereldse geneugten van Cyprus. Die kon het niet vinden bij een valse godsdienst. Dat was een zoekende man.

Kent u er ook iets van dat u zoekende gemaakt zijt om gered te worden? Kent u iets van de waarachtige bekering. Dat u zoekende en vragende zijt geworden. Als dat waar is, dan komt satan altoos bij u op bezoek. Als dat waar is, dan komt hij met u strijden. Dan komt hij u benauwen. Dan komen de aanvallen van binnen en van buiten. Dan kent u de geestelijke strijd. Dan kent u de geestelijke worstelingen. Want het gaat altijd om het levende Kind. Het gaat om de uitverkoren Kerk, die Kerk die de Heere liefgehad heeft met een eeuwige liefde. Het gaat om het volk des Heeren.

De stadhouder was zoekende gemaakt, uitzierende, en verlangende om onderwezen te worden. Maar satan komt erop los met al zijn macht. Want de hel stuurt daar een krijgsman, een gezant

van satan. Elymas, de tovenaer (want alzo wordt zijn naam overgezet) hij was een valse profeet, een Jood. Wiens naam was Bar-Jezus: Zoon van Jezus. Hij had een schone naam, maar hij was een vijand van vrije genade. Hij was een vijand van het waarachtige geestelijke leven.

En nu kan het wezen, dat wij een schone naam hebben, een prachtige naam. En dat wij gaven hebben om te spreken, maar dat we nochtans vijanden zijn. Vijanden van het waarachtige, geestelijke leven. Nu ligt die vijandschap in ons aller hart verklaard. Een diepgaande vijandschap tegen vrije genade. Want als God een mens gaat overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel, dan gaat hij zijn vijandschap erkennen.

Zit u ook vol vijandschap? In Gods huis zelfs, in deze ure in de kerk. Vijanden van vrije genade. Vijanden van het eenzijdige Godswerk. Vijandig om zondaar voor God gemaakt te worden.

Maar nu wordt er getuigd: "Vonden zij een zekere tovenaer, een valse profeet, een Jood; wiens naam was Bar-Jezus." Een tovenaer wil iets naar voren brengen wat niet is.

En zo kunnen wij u ook in deze ure betoveren en zeggen: u moet maar naar Jezus gaan en Hem maar aangrijpen. Het zal wel meevallen. Maar het zal tegenvallen! Want een

mens moet tot God bekeerd worden. Onderzoek uzelfen nauw, ja zeer nauw. Een mens moet van dood levend gemaakt worden. Hij zal iets moeten leren kennen van de waarachtige bekering tot God, door de werking des Heiligen Geestes. Met uw godsdienst en uw beschouwing over uzelf: ik heb dit gedaan en dat gedaan, kunt u niet voor God bestaan. Maar u gaat buiten Christus naar de eeuwige verdoemenis. Een mens moet tot God bekeerd worden. Hij moet van dood levend gemaakt worden.

En toch gaat een mens door eigen schuld verloren. Onderzoek uzelfen nauw, ja zeer nauw!

Want een mens van nature leeft uit het verbroken werkverbond. Hij wil iets doen. Maar hij moet ontdekt worden, dat hij een valse profeet is. Hij moet gebracht worden bij de wortel van zijn ellende. "Het is niet alleen dit kwaad dat roept om straf, maar ik ben in ongerechtigheid geboren." Hij moet gebracht worden bij zijn zonde en schuld en doemwaardigheid. Dan is het een eeuwig wonder dat wij er nog zijn, dan we nog bekeerd kunnen worden.

En dan lezen wij, als we onze tweede gedachte gaan overdenken, wat een mens is. Onze tweede gedachte spreekt ons van:

2. Verwonnen weerstand tegen het licht

Barnabas en Saulus krijgen een uitnodiging om bij de stadhouder Sergius Paulus te komen, een verstandige man, zegt Gods Woord. Dat kwam de stadhouder niet van zichzelf te getuigen, maar dat wordt hier beschreven door de inspiratie van God de Heilige Geest. Want de mens van nature leeft in onverstand. Hij is een dwaas. Hij is een vijand van God en Goddelijke zaken. De mens van nature zal nooit acht geven op de roepstem van zaligheid.

De mens van nature zal nooit buigen voor het Woord Gods. Dan moet er een Goddelijk wonder in ons leven plaatsvinden. Dan moet de Heere door Woord en Geest komen te arbeiden. Dan moeten we er iets van geleerd hebben, dat wij zondaar voor God gemaakt zijn. Van nature is er weerstand.

Want die tovenaer, als hij Wet en Evangelie en de volle raad Gods hoort verkondigen, dan lezen wij van hem: "Maar Elymas, de tovenaer (want alzo wordt zijn naam overgezet), wederstond hen." Hij wil het niet horen. Hij wederstaat het Woord des Heeren. Hij blijft onbewogen onder die prediking. Hij heeft als het ware geen indruk. Hij is onbewogen, ja erger nog, hij is met wrevel vervuld. Hij wederstond de apostelen.

En zo zijn er zovelen, die ook in de kerk komen, en die onder het Woord Gods mogen komen. Dat ze onbewogen blijven. Het doet hen niets. Onbewogen luisteren zij. Onbewogen gaan ze naar huis. Onbewogen zeggen ze: "Het is goed, of het is niet goed." Dat is de mens. Geen beweging. Zij gaan onbewogen naar ontzaggelijke eeuwigheid. Onbewogen gaan zij voort, slapende en sluimerende. Op een valse grondslag naar de eeuwige rampzaligheid. Dat is de mens. Onbewogen!

Bent u ook zo? Gaat u ook onbewogen naar de eeuwigheid? Wat zal dat zijn, jong en oud, als u onbewogen onder de roeping en de uitnodiging van het Woord Gods blijft leven. Onder de verantwoordelijkheid en de eis van: Bekeert u. Bekeert u!

En toch onbewogen door te gaan. Wie God verlaat heeft smart op smart te vrezen. Zit u ook, in deze ure, onbewogen in de kerk, of erger nog, zit u weerstand te bieden en uzelf te handhaven? Dan Bent u precies eender als die tovenaer.

"Maar Elymas, de tovenaer (want zo wordt zijn naam overgezet) wederstond hen." Hij wederstaat het werk van de Heilige Geest. Hij wil er niet voor vallen. Hij wil zich niet verootmoedigen. Hij wil het niet verliezen. Hij wil zichzelf handhaven.

Zo is de mens van nature. Hij wil zichzelf handhaven. Hij wil niet voor het Woord

Gods vallen. Maar als de Heere uit vrije genade, naar het soevereine van Zijn welbehagen, een pijl gaat schieten in het hart van een zondaar, dan móét hij vallen. Als er nu door Woord en Geest, door de onweerstandelijke werkingen, een pijl geschoten wordt in het hart van een Koningsvijand, dan moet hij getuigen: "De Heere is mij te sterk geworden en Hij heeft mij overmocht." Als de Heere dat komt te doen, wordt er een uitzien geboren om het Woord Gods te horen.

Gelijk we ook lezen in de woorden van onze tekst: "Welke was bij de stadhouder Sergius Paulus, een verstandige man. Deze, Barnabas en Saulus tot zich geroepen hebbende, zocht zeer het Woord Gods te horen."

Maar die tovenaer wilde de stadhouder geheel verblinden. Hij zocht hem aan zijn kant te krijgen. "Zoekende de stadhouder van het geloof af te keren."

Hij deed alles, om dat tegen te houden. De stadhouder mocht er niet voor vallen. Hij trachtte alles te doen, om hem van het waarachtige geloof af te houden. Hoe ontzettend!

Wat gaat de satan rond als een briesende leeuw. Wat tracht hij alles in de war te brengen. Wat tracht hij de mens in handen van die tovenaer te brengen. Van die Jood met zijn valse bespiegelingen.

Maar wat komt er nu voor de dag? Nu komt er voor de dag wat wij mogen lezen. Dat Sergius Paulus, deze verstandige man, de apostelen geroepen en verzocht heeft en zeer het Woord Gods zocht te horen. Deze man kreeg betrekking op het Woord van God.

Dat is het eerste wat de Heere komt te schenken. Zij krijgen betrekking op het Woord van God.

Is dat ook uw ervaring? Is dat ook uw beleving? Dat u betrekking mocht hebben op het Woord Gods? Op Gods dag? Op Gods inzettingen? Dat het Woord van God u onmisbaar wordt? Dat Woord des Heeren wordt u dan alles, in het naarstig onderzoek naar Zijn geboden. Deze man begeerde het Woord Gods te horen. Hij is begering om te weten of er nog een weg is der zaligheid. Weet u nu wat de ervaring is van Gods volk? Als de Heere een belofte komt te schenken dan vragen ze zich af: "Staat het wel in het Woord van God." Dan gaan ze zoeken in het Woord des Heeren, of ze het kunnen vinden.

Is dat ook uw ervaring? Ja, ze rusten niet voordat ze het gevonden hebben. Hebt u wel eens een woord van de Heere ontvangen? "In Uw licht, zien wij het Licht." Dan gaan we uit, om het te vinden. Dat Woord Gods wordt ons zoeter dan honing. Dat Woord des Heeren wordt zo rijk en dierbaar. Dan wordt het zo'n heerlijk werk om dat Woord des Heeren te mogen brengen, door de prediking. Want het Woord des Heeren leren is iets kennen van de rijkdom, die de Heere aan Zijn Kerk komt te schenken. Door het Woord des Heeren worden ze wel dwaas in zichzelf. Maar dan krijgen ze de ware wijsheid tot zaligheid te beoefenen.

Als de Heere een mens gaat overtuigen, dan wordt hij gewaar, dat die tovenaer van binnen zit. In ons eigen hart. Dat is wat. Niet in het hart van mijn buurman. Maar in ons eigen hart. De mens wordt afgeleid en misleid voor de eeuwigheid. Die nu het onderwerp wordt van vrije genade, gaat vragen naar waarheid. Wat gaat hij dan zuchten? Wel, wat we met elkander zullen zingen uit Psalm 139 vers 14:

*Doorgrond m', en ken mijn hart, o HEER;
Is 't geen ik denk niet tot Uw eer?
Beproef m', en zie of mijn gemoed
Iets kwaads, iets onbehoorlijks voed';
En doe mij toch met vaste schreden,
De weg der zaligheid betreden.*

Wij hebben reeds mogen overdenken onze tweede gedachten. Daar wensen we nog iets aan toe te voegen.

Want onze tweede gedachte getuigt ons van verwonnen weerstand tegen het licht. Nu was de satan met al zijn macht bezig. Maar nu staat er zo: "Maar Saulus (die ook Paulus genaamd is), vervuld met de Heilige Geest, en de ogen op hem houdende, zeide: O gij kind des duivels, vol van alle bedrog en van alle arglistigheid, zult u niet ophouden te verkeren de rechte wegen des Heeren?"

Geliefden, wij zeggen: "Wat was dat scherp." Wat wordt hij daar bepaald bij zijn bedrieglijkheid en bij zijn overtredingen. Wat was dat scherp gezegd!

Maar nu is er een volk op de wereld. En zijn die hier ook nog? Die worden overtuigd van de bedrieglijkheid van hun eigen hart. Vijanden van vrije genade. Vijanden van het Godswerk. Dat zij tovenaars zijn. Niet anders dan bedriegers. Zichzelf bedriegen voor de eeuwigheid, maar ook anderen.

Geliefden, hoe diep is de mens gevallen. De diepte van de val en de verlorenheid is met geen woorden te zeggen. Vrijwillig en moedwillig van God afgevallen en de duivel toegevallen. De dichter getuigt:

*Ik ben tot zinken en hinken
Ieder ogenblik gereed.*

Zó diep is de mens gevallen. Hier wordt hij erbij bepaald: "O, gij kind des duivels." En nu zijn wij allen kinderen des duivels, krachtens onze diepe val. Wij zijn de duivel toegevallen.

Enkel door wedergeboorte wordt dat anders. Als de Heere door Woord en Geest zijn genade aan ons komt te schenken.

"En nu zie, de hand des Heeren is tegen u, en u zult blind zijn en de zon niet zien voor een tijd. En van stonde aan viel op hem donkerheid en duisternis; en rondom gaande zocht hij, die hem met de hand mochten leiden."

Mijn toehoorders, in de dadelijkheid kwam hij in de duisternis en de donkerheid. Als vrucht van zijn goddeloosheid, en bittere vijandschap waar hij in leefde. Waarin hij zich had geopenbaard. En nu werd hem gezegd wie hij was. Nu kwam daar de straf des Heeren. En nu werd het een verwonnen weerstand tegen het licht. En vijanden moesten vallen.

En als de Heere nu uit genade in uw leven gekomen is, dan komt er ook tegenstand. Soms in uw eigen huis. In uw eigen omgeving en in uw eigen gezin. Dan komt er strijd. Dan komt er weerstand. Kent u er ook iets van? Van die tegenstand. Van die vijandschap. En dat alles wordt toegemuurd van uw zijde. Kent u ook iets van die weerstand van binnen en van buiten?

Dat u het moet ervaren, dat satan met al zijn macht tot u komt te getuigen:

*Waar is God op Wien gij bouwdet
En aan Wien g' uw zaak vertrouwdet?*

Dat ge u als een eenzame mus op het dak gevoelt. Als een eenzame en verlatene. Dat u zegt: "Zal er nog wel een ziel zijn, waar ik mijn nood eens kan klagen?"

Om eens met elkander eensgezind te mogen klagen en onze nood voor de Heere te dragen. Uitzierend en verlangend. Wat kunnen er dan bij tijden en ogenblikken bestrijdingen zijn.

Dat u zegt: "O, zal het wel waar bij mij wezen. Zal het toch geen gedachte van mezelf zijn? Zal ik mij niet bedriegen voor de eeuwigheid? Zal ik niet als de grootste huichelaar openbaar komen?"

*Twist met mijn twisters, Hemelheer
Ga mijn bestrijders toch te keer.*

Vragen vermenigvuldigen zich, en geen uitkomst!

Een zoekend Godskind en een zoekend satanskind. Hierin wordt het misschien treffend openbaar. Hierin worden wij gebracht bij het wondere van Gods vrijmacht.

Ten eerste: een behoefte aan het licht. Ten tweede: een verwonnen weerstand tegen het licht. Maar nu gaat onze derde gedachte ons bepalen bij:

3. Een volkomen overtuiging door het licht

Want dat genadewerk is niet te stuiten. Dat genadewerk gaat door.

"Als de stadhouder zag hetgeen geschied was, toen geloofde hij, verslagen zijnde over de leer des Heeren." Hij werd toegebracht. Hij was een Koningskind.

Satan met al zijn macht heeft het verloren. En nu werd er een parel gehecht aan des Middelaars kroon.

Deze man, die vragende gemaakt was, kwam tot openbaring van het geloof. Die kwam tot de Heilige wetenschap, dat Jezus Christus is de Zone Gods.

"Als de stadhouder zag hetgeen geschied was, geloofde hij; verslagen zijnde over de leer des Heeren." Hij werd verslagen. Weet u wat dat zeggen wil, geliefden?

Hij werd verbroken. Hij was verslagen en verbroken.

Een mens is niet zo gauw verslagen. Een mens van nature is een handhaver van zichzelf. Een mens tracht zichzelf goed te houden. Hij wil geen verslagene zijn. Hij wil geen overwonnene zijn. Maar de kerke Gods leert: "De Heere is mij te sterk geworden en Hij heeft mij overmocht."

Kent u dat ook bevindelijk? Hebt u dat reeds leren verstaan door de werkingen van Gods genade? Kent u iets van die gezegende waardij, die de Koning der Kerk komt te schenken aan verslagenen?

De eersteling die op deze zendingsreis werd toegebracht was een Romeinse stadhouder. Pilatus had gevraagd: "Wat is de waarheid?" Maar deze stadhouder, in de ware zin, had er naar uitgezien. Hij had er om gevraagd. En dan staat er van hem: "Toen geloofde hij." En dat geloof was een zaligmakend geloof. Dat was het geloof, dat de Heere komt te schenken door Woord en Geest. Dat zaligmakend geloof, dat een gave Gods is. Het is wel onderscheiden, want er is ook een historisch geloof, een tijdgeloof en een wondergeloof. Maar het zaligmakend geloof met zijn wezen en eigenschappen van: kennen, toestemmen en vertrouwen, is het waar zaligmakend geloof.

"Als de stadhouder zag hetgeen geschied was, verslagen zijnde over de leer des Heeren." Wat heeft dat een diepgaande betekenis: *De leer des Heeren*. Hij spreekt niet over de leer van Paulus of Barnabas. Nee, verslagen zijnde over de leer des Heeren. Gods Woord heeft zijn kracht gedaan. Dat Woord wordt verheerlijkt in zijn hart. Door dat Woord krijgt hij vertroosting en geloof. Maar als een verslagene en verbrokene mag hij geloven.

Dan mag hij getuigen van het licht. Dan wordt het een eeuwig wonder, dat hij uit de duisternis getrokken werd tot Gods wonderbaar licht.

Hier krijgen we te zien de rijkdom en de zaligheid en de volheid die de Heere werkt, door de prediking van Woord en Evangelie; in de verheerlijking van Zijn deugden.

Nu gaat de Heere zijn werk verheerlijken in de harten van dat Sion Gods. Nu gaat de Heere dat toepassen aan hun ziel.

Het resultaat is een gans verslagen geest, die in waarheid verbroken wordt. Die niets meer heeft. Die niets meer van zichzelf kan. Maar die, als een arme zondaar, de

genade in Christus mag ontvangen. Want geliefden, als wij verslagen zijn en als wij aan het einde zijn, dan hoeven wij er ook niets aan te doen. Dan is er plaats voor de Heere Jezus. Dan is er plaats voor Zijne gerechtigheid. Dan is er plaats voor de genade, die God aan Zijn kerk komt weg te schenken. Dan komt de Heere Jezus met Zijn genade en Zijn liefde en troost. Dan is het geschonken genade. Ja, ze mogen hem door het geloof omhelzen. Het wordt een eeuwig wonder. Daarom mogen ze verkondigen, wat de Heere aan hun ziel gedaan heeft.

*Onverdiende Zaligheên
Heb ik van mijn God genoten.
'k Roem 'm vrije gunst alleen.*

Deze stadhouder was eerst heen en weer bewogen door die tovenaar. Wat zal dat moeilijk geweest zijn. Maar als God gaat doorwerken, wordt het anders. Toen geloofde hij, verslagen zijnde over de leer des Heeren. Toen mocht hij door genade het zaligmakend geloof ontvangen. De rijkdom van Gods genade mocht hij aanschouwen.

En nu moet u zien, geliefden, het onderscheid van hem en die tovenaar. "En zie, de hand des Heeren is tegen u, en u zult blind zijn en de zon niet zien voor een tijd. En van stonde aan viel op hem donkerheid en duisternis; en rondom gaande zocht hij, die hem met de hand mochten leiden."

In duisternis. Dat was de vrucht van de goddeloosheid van die tovenaar. Hij zocht in de duisternis, die hem met de hand mochten leiden. Deze stadhouder was door de hand des Heeren geleid tot het licht. Wat een onderscheid. Een zoekend Godskind en een zoekend satanskind. Wat een onderscheid. Dat onderscheid is zo groot als tussen hemel en hel, tussen verkiezing en verwerping, tussen vrije genade en de loodstaat van de mens. De een was geleid uit de duisternis tot het licht. De ander uit het valse licht in de donkerheid.

Wij weten niet wat er van die tovenaar geworden is. Wij lezen in Deut. 29 vers 29: "De verborgen dingen zijn voor de Heere onze God. Maar de geopenbaarde voor ons en onze kinderen."

Maar nu komt de vraag tot ons: *Verkeert u in de staat van duisternis of in de staat van licht?*

Wij leven onder de eis van Gods Woord. Wij zijn verantwoordelijke schepselen. De Heere komt ons nog toe te roepen: "Bekeert u." Het zou eigen schuld zijn, als wij verloren gaan. Dat de schrik des Heeren u mocht vervullen!

En dat wij ook in deze ure ons eens mochten afvragen: "Aan welke zijde staan wij nu?" Van Elymas, of staan we aan de kant van Paulus en Barnabas? Wij staan in onze natuurlijke staat aan de kant van de tovenaar. Dat is wat geliefden. Het mocht ons aangrijpen in deze ure. Dat wij van nature allen staan aan de kant van die tovenaar. En er wordt wat getoverd. Daar wordt wat bedrogen. Daar worden wat mensen met een ingebeelde hemel naar de hel gestuurd. Misleid voor de eeuwigheid.

Dat wij nog in het heden der genade mogen zijn, is Gods algemene genade. We mogen elkander nog waarschuwen.

Mijn onbekeerde medereiziger, dat we het u mochten aanzeggen, misschien is het wel de laatste maal dat we elkaar zien. Het kan deze week wel eens eeuwigheid worden. En sterven is God ontmoeten. Hoe zal het dan wezen? O, waag het toch niet op een misschien. Waag het toch niet op een gemoedelijkheid. Waag het toch niet, om elkander de bloemhoven in te jagen. De handen op te leggen. Want daar is een christendom, een zoetsappig christendom, dat wil niet meer horen van recht. Dat wil

niet meer horen van de breuk in Adam. Die misleiden elkaar voor de eeuwigheid met een versje, een tekst. Zo gaan zij op reis naar de eeuwigheid. Maar o, wat zal het toch zijn, om voor eeuwig verloren te moeten gaan.

Mijn medereizigers naar de eeuwigheid, wij moeten u ernstig waarschuwen. Ernstig waarschuwende wijzen op de noodzakelijkheid. Van zelfonderzoek. Ja, de Heere mocht geven, dat u iets van het geestelijke leven mocht leren kennen, zoekende het Woord Gods te horen.

En nu zijn wij nog op dat Cyprus der wereld. In die spelonk van onreinheid. Dat is nu ons leven. Dat is onze begeerte, dat is onze keus, onze verlorenheid. O, dat de Heere ons een ware verzuchting mocht schenken, om tot God bekeerd te worden. Zijn wij beter dan anderen, voor wie het eeuwigheid geworden is? Zijn het dan niet de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet zijn vernield? Dat de Heere ons nog in het heden der genade laat?

Mijn medereizigers, wat zijn de goedertierenheden des Heeren nog groot. Dat het u toch uit mocht drijven tot de troon der genade. Dat de Heere mocht schenken, door Woord en Geest, dat u Hem mag leren kennen. Dat u mocht vragen om de werkingen van Gods Geest.

Daarom vraag ik u, kinderen, aan welke kant staat u nu? Wie zal de gelukkige zijn? Die tovenaar of Saulus? Denk erom, die tovenaar was een bedrieger. Maar Saulus en Barnabas dat waren kinderen Gods.

Daarom kinderen, dat u maar veel uw knietjes mocht buigen. En vragen: "Heere schenk ons genade." Kinderen vraag toch veel om dat ene nodige. Want de Heere Jezus heeft ook de kinderen tot Zich geroepen. Hij heeft gezegd: "Laat de kinderen tot Mij komen, en verhindert ze niet, want hun is het Koninkrijk der hemelen."

Jongens en meisjes, zoek toch veel het Woord Gods te horen, gelijk de stadhouder deed.

En gij ouderen der gemeente. Wat zijn de tijden bang! Wat zijn de gevaren groot! De zuigkracht der wereld is ontzettend. Dat u mocht verstaan en opmerken wat tot uw vrede is dienende. Dat u het toch niet zou zoeken in de spelonk van ongerechtigheid. Op de plaatsen der overtreding. Dat de Heere u mocht bewaren voor de doorbraak der zonde.

Jonge mensen vraag toch veel of de Heere je duistere ogen wil verlichten, want de Heere komt ook tot jonge mensen te spreken. Steeds leest u het in de kranten. Dat ook jonge mensen door ongevallen worden weggenomen. Het leven is als een damp en de dood wenkt ieder uur. Wat komen de roepstemmen steeds tot ons. Zijn er ledige plaatsen in uw huis en familie? Wat een getuigenissen! Ook daarin komt de Heere tot een mens te spreken. Wij moeten aan deze zijde van het graf van Koning veranderen. Maar als u eens mag getuigen: "De Heere heeft tot mijn ziel gesproken." Dat u mocht zeggen: "Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord." Dan zijt u onuitsprekelijk gelukkig. Wat zou dat een eeuwig wonder zijn. Wat zou het rijk wezen, als u daar iets van mocht ervaren. Als u mocht zeggen: "De Heere heeft mij overmocht."

Geliefden, waarin komt nu het waarachtige werk der genade openbaar? Als God er op terugkomt. Als de Heere terugkomt op Zijn eigen werk. Want Hij zal nooit laten varen het werk Zijner handen.

Als u eens een ogenblik mag geloven, dat de Heere tot uw ziel gesproken heeft dan valt alle vreze van u af, dan vallen de kerkmuren weg. Dan is er maar één volk. Dan is er maar één Kerk. Het volk des Heeren.

En dat heeft nu die stadhouder ervaren, dat de Heere terugkwam op Zijn eigen werk. "Barnabas en Saulus mochten het Woord Gods uitdragen. En hij zocht zeer het Woord

Gods te horen. Hij wilde er alles van vernemen. Dat was voor hem zo belangrijk. Nu kwam de Heere terug op dat Woord. Dat ging de Heere waar maken.

Hebt u ook het Woord van Barnabas en Paulus begrepen, mijn toehoorders? Maar hebt u het ook beleefd, dat de Heere er op terugkwam?

Gods volk mag het ervaren. Gods kinderen krijgen lust om hem te volgen om Hem te verstaan. Wat is dat een rijke zegen. De Heere kwam die man te bearbeiten. De tovenaer, die valse profeet, heeft alles gedaan om hem er van af te houden. En zie nu de uitkomst van beiden.

Volk des Heeren, die geen vreemdeling zijt van de genade Gods. Die het Woord van Paulus en Barnabas gehoord hebben. Moet u het ook niet ervaren, dat de macht van satan alles doet om u er van af te houden? Weet u waarom? Omdat vrije genade enkel door het bloed van Christus, en enkel door Zijn gerechtigheid is. Daar wil de mens niet aan. Daar moet hij steeds opnieuw voor ingewonnen worden. Dat moet de Heere komen te schenken, door de werkingen van Zijn Geest.

Dan wordt het wonder van zaligworden steeds groter bij de aanvang en bij de verdere voortgang.

Steeds verslagen worden, kinderen des Heeren, dat u in de praktijk moet leren niets meer over te hebben van uzelf. Zalig, zalig, niets te wezen in ons eigen oog voor God. Om dan te mogen zijn als Barnabas en Paulus, het Woord Gods uit te dragen, vervuld zijnde met de Heilige Geest. Als een getuigend volk.

Dat de Heere Zijn Woord mocht zegenen voor verslagenen. Voor diegenen, die niets meer hebben. Opdat zij zouden ontvangen de zekerheid des geloofs in Christus Jezus.

Wat een rijkdom! Hetzij een bekommerd volk, of in een bevestiging, uitziende, of in de vervulling. Naar de vrijmacht Gods, ontvangen zij het om niet. Want al wat Hij wrocht, zal juichen tot Zijn eer. Amen.

Zingen: Psalm 72 vers 6

*Ja, elk der vorsten zal zich buigen,
en vallen voor Hem neer;
Al 't heidendom Zijn lof getuigen,
Dienstvaardig tot Zijn eer.
't Behoeftig volk in hunne noden
In hun ellend' en pijn,
Gans hulpeloos tot hem gevloeden
Zal Hij ten Redder zijn.*

4. DE BEKERING VAN LYDIA.

Zingen: Psalm 25:1 en 2

Lezen: Handelingen 16:1 tot 16

Zingen: Psalm 89:7, 8 en 9

Zingen: Psalm 66:8 en 9

Zingen: Psalm 32:1

Geliefden, wat is het een rijke bede van de bruid in het Hooglied: "Ontwaak, noordenwind, en kom, u zuidenwind." Hier beluisteren wij een gebed door de Geest dm de Geest. Deze bede spreekt van ootmoed, een besef van diepe afhankelijkheid.

De bede: "Ontwaak, noordenwind", de bede dus, dat de Heilige Geest zal komen als zulk een koude, scherpe noordenwind, is vrije genade. Die koude, scherpe, dodende wind, begeren wij van onszelf niet. En toch, de noordenwind is zo nodig. Dat is zo in het rijk der natuur, de noordenwind verfrist. Hij zuivert de dampkring, doodt de schadelijke insecten.

Nu, op het terrein van genade is de noordenwind zo nodig in de weg van overtuiging en ontdekking. Als de Heere de noordenwind gebruikt komt de verootmoediging. Dan maakt de Heere plaats voor de Heere Jezus.

Maar de verzuchting was ook voor de zuidenwind. Ook deze wind is nodig. Onder de invloed van de geestelijke zuidenwind zwellen en rijpen de vruchten tot ere van Gods naam. Dit gebed om de zuidenwind wordt waarheid, als de Heere Zijn Woord komt te openen. Van nature is Gods Woord een gesloten boek, maar als de Heilige Geest het komt te openen, dan ligt het voor u open. Dat moet ervaren worden, ook nà ontvangen genade.

De Heere werkt altijd vrijmachtig tot verheerlijking van Zijn deugden. Daar zijn kinderen Gods die door de noordenwind krachtadig tot God bekeerd worden, gelijk aan Saulus. Maar er worden er ook getrokken door de zuidenwind. Duidelijk komt dit openbaar in het leven van Lydia.

Laten wij eens een ogenblik stilstaan bij dat wonder van vrije genade, want de Heere komt te werken door Zijn Woord en door de Heilige Geest. De woorden van onze tekst vindt u in het u voorgelezen Schriftgedeelte van Handelingen zestien en daarvan het veertiende vers, het laatste gedeelte:

Dat zij acht namen op hetgeen van Paulus gesproken werd.

Wij wensen u te bepalen bij *Lydia's bekering* en een drietal gedachten nader te ontvouwen:

1. Een soevereine leiding
2. Een lieflijke trekking
3. Een heerlijke vrucht

Om daarna met een enkel woord van toepassing te eindigen.

En dat de Heere het mag geven, dat de onbekeerden iets mochten ervaren van de waarachtige bekering tot God. En dat de tot God bekeerden, onbekeerd mogen worden, opdat de Heere verheerlijkt worde in Zijn eigen werk, zo zij het. Het Woord des Heeren komt ons altoos te bepalen bij de werkelijkheid, *hoe* het is. Zo is het ook in de tekstwoorden waar ons eerste gedeelte van spreekt.

1. Een soevereine leiding

Nu had de Heere daar wonderen gewerkt, door het woord wat Paulus en Barnabas hebben mogen prediken. Maar daarna lezen we in het Woord des Heeren, Hand. 15:39: "Er ontstond dan een verbittering, alzo, dat zij van elkander gescheiden zijn, en dat Barnabas Markus meenam en naar Cyprus afscheepte, maar Paulus verkoos Silas en reisde heen, der genade Gods van de broederen bevolen zijnde."

Zo zien we ook bij Gods dienstknechten, dat de zonde daar scheidingen maakt. Wat ontzettend is het, als er een scheiding is, als de liefde in de praktijk gemist wordt. Maar nochtans, het werk des Heeren ging door.

Wat ook hoofdstuk zestien van Handelingen ons voor komt te houden. "En hij kwam te Derbe en Lystra en ziet, aldaar was een zeker discipel, met name Timotheus, zoon van een gelovige Joodse vrouw, maar van een Griekse vader."

Daar wordt ons gezegd, dat er een goed getuigenis van hem wordt gegeven van de broederen te Lystra en Ikonium. Deze wilde dat Paulus met hem zou reizen.

Maar nu worden we ook bepaald bij de vrijmacht Gods, Die het anders bestuurde als we lezen: "En van Paulus werd in de nacht een gezicht gezien: er was een Macedonische man staande, die hem bad en zeide: Kom over in Macedonië, en help ons. Als hij nu dit gezicht gezien had, zo zochten wij terstond naar Macedonië te reizen, besluitende daaruit, dat ons de Heere geroepen had, om denzelven het Evangelie te verkondigen." Dat evangelie moest ook uitgedragen worden, opdat ze zullen worden toegebracht, die de Heere van eeuwigheid heeft liefgehad.

Dat vrije soevereine Gods werk moest doorgaan, gemeente, opdat we zullen lezen, dat daar in Europa, in Filippi de eerste vrouw zal worden toegebracht. Omdat we zouden horen van de werking van Gods genade, zo rijk en zo vrij! Nu komt de Heere daar Zijn knechten naar toe te zenden. En de Heere komt daar Zijn Woord waar te maken.

Wij lezen dan: "En op den dag des sabbats gingen wij buiten de stad aan de rivier, waar het gebed placht te geschieden; en neergezeten zijnde, spraken wij tot de vrouwen, die samengekomen waren."

Verschillende exegetische vragen roepen ons op, omdat we niet weten, waarom zij daar vergaderd zijn. De meest gangbare verklaring is, dat ze daar in de open lucht vergaderd hebben. Nochtans, daar was een samenkomst. Dan rijst de vraag: Mochten ze soms niet in de stad vergaderen? En dat ze nochtans de vrijmoedigheid hadden om tezamen daar bij de rivier bijeen te komen? Wij weten het niet. Maar dit weten wij wel, dat ze zijn samengekomen op de sabbatdag. En op den dag des sabbats ... en wat er verder staat. Daar was een uitgaan, om daar op de dag des sabbats te mogen verkeren, om daar een godsdienstoefening te mogen houden.

Wij zijn nu ook uitgegaan. Hoe bent u uitgegaan? Mijn medereizigers naar de eeuwigheid was er ook in uw hart:

*Och mocht ik in die heilige gebouwen,
de vrije gunst die eeuwig Hem bewoog,
Zijn liefdelijkheid en schone dienst aanschouwen?"*

Was er ook verzuchting? Was er ook een vragen? Is er ook nu een roepen om die geestelijke zegen te mogen beleven? Hoe Bent u opgekomen? Hebt u uw knieën nog gebogen vanmorgen? Hebt u nog gevraagd: "Ach Heere, mocht u met ons gaan, mocht u dat Woord, dat gepredikt wordt, zegenen? Was dat in uw hart? Hoe was het in uw ziel? Was er ook een heimwee om te mogen horen van de verborgenheden van vrije genade?

't Zou zo groot zijn, geliefden. Want dat zal toch het noodzakelijkste zijn in ons leven, opdat we de wonderlijke leidingen des Heeren ook mogen zien en mogen opmerken.

Dat we onder het Woord van God mogen verkeren is al een grote zegen, want de Heere werkt nog door Woord en Geest. Dat we dan mogen vernemen wat tot onze vrede is dienende, gelijk bij Lydia. Want de Heere heeft daar wonderen gedaan.

En er staat zo: "En een zekere vrouw, met name Lydia...", de naam Lydia betekent: *nieuwgeborene*. Wat een schone naam heeft ze, maar nu is zij nog niet wedergeboren. Er wordt wel van haar gezegd, dat zij, de purperverkoopster van de stad Thyatira, die God diende, een proselitische was. Ze was er een, die daar door uitwendige werkingen nog wel wat deed en wat werkte.

Zo zijn er ook in deze dagen nog wel godsdienstige mensen, die wat werken, die nog een zekere ijver en godsdienstige ontplooiing komen te openbaren. En toch de innerlijke, de waarachtige bediening van God de Heilige Geest missen. Het kan o zo ver gaan met de mens, zonder de waarachtige bediening van God de Heilige Geest, geliefden. Het kan o zo ver gaan in de beschouwing, het kan o zo ver gaan in een uitwendige godsdienst, zonder de waarachtige werking van God de Heilige Geest. Onderzoek u nauw, want we hebben maar één kostelijke ziel voor de eeuwigheid! Het is zo noodzakelijk, om elkander te wijzen op dat éne nodige, dat gekend moet worden. Zij is opgegaan, ja nochtans, die Lydia is onder het gehoor. En u bent ook onder het gehoor van het Woord Gods. De Heere kan het nog komen te zegenen in de weg der middelen. Mocht u het nog horen, mocht uw hart geopend worden om te luisteren naar de klanken van vrije genade. Het zal zo groot zijn, als het nog tot zegen mag worden of tot onderwijs, als het mag wezen, dat de Heere uw hart kwam te openen, opdat u acht gaf op het Woord, dat gesproken wordt.

En nu lezen wij daarvan: "En zij hoorde ons." Gods Woord wordt gepredikt door Paulus. Nu is de roeping van Gods knechten, dat Woord te laten horen. Wat is dat? Dat is: Wet en Evangelie, dat is: zegen en vloek. Eerst de Wet en dan het Evangelie. Eerst de gerechtigheid Gods. Wat een mens geworden is in zijn diepe val, door zijn bondsbreuk van God vervreemd. Wij liggen verloren, wij zijn God kwijt en wij zien het niet en geloven het niet. Nee, wat is de mens toch geworden in zijn diepe val, in zijn verlorenheid? Want we zijn niet ziek, maar wij zijn dood gevallen. En wij zijn dood voor de dood.

En nu zal er een Godswonder in ons leven moeten gebeuren. Dat wonder van vrije, soevereine genade. En dat God nu vrij is in het verkiezen en in het verwerpen, dat de Heere vrij is in het schenken en in het onthouden. Wij zullen onze verloren staat voor God moeten erkennen. Kent u er iets van mijn medereiziger? Kent u iets van dat vrije Godswerk?

Paulus heeft gepredikt, die heeft daar het Woord uitgedragen, wet en evangelie, maar ach, als de Heere het behaagt, om een mens te bekeren, dat is niet door de prediker, dat is door de Heere zelf. Dat is door datgene, wat God nu komt te schenken door de bearbeiding van Zijn lieve Geest. Want waar Gods genade valt, daar valt ze vrij: Zijn eigen soeverein werk. De mens zal er nooit naar vragen en nooit naar zoeken, maar het is enkel genade, als God dat komt te geven door de onweerstandelijke werkingen des Heiligen Geestes.

En toch wij lezen: "welker hart de Heere heeft geopend." Ons hart is "hermetisch" gesloten en daarom onze tweede gedachte gaat ons spreken van:

2. Een liefderijke trekking

Ons hart is gesloten, wij kunnen het nooit openen. Ook niet met een weinigje godsdienst? Neen. Ook niet met een weinigje gemoedelijkheid? Nee. Enkel als God het komt te openen, dat is eenzijdig, dat is soeverein, dat moet van de Heere uitgaan,

daar komt niets van de mens bij.

Ik zeide het u reeds: niet door de prediker, nee. Enkel door vrije genade, als God dat komt te geven door Zijn Woord, als het hart geopend wordt. Wat is het een eeuwig wonder van het welbehagen Gods, als het hart geopend wordt, als dat harde hart verbroken wordt en dat de mens gaat luisteren en dat hij gaat vragen en gaat zuchten en dat hij uit gaat zien, naar de werking van het evangelie. Als de Heere het behaagt, als het Hem belieft, uit vrije genade dat hart te openen, wat is dat groot, wat is dat een rijkdom, wat is dat een dierbaarheid, als God dat komt te geven.

Jaren terug toen kwam er een prediker afscheid nemen van een gemeente en die had dezelfde tekst, die wij nu hebben gekozen. En toen zei die prediker aldoor: "Lydia gaf acht op het woord door Paulus gesproken. Zij gaf acht, zij mocht luisteren, zij gaf acht." En daarin was, als het ware de nadruk van die predicatie besloten, in dat achtgeven.

En toen was er een ouderling en die zou die dominee toespreken en die zeide tot hem: "Ik moet getrouw zijn, u hebt wel de nadruk gelegd op: geef acht, maar niet dat er staat: "de Heere opende haar hart", en dat zal toch eerst gekend moeten worden."

Verstaat u dat geliefden? Och, dat u het verstaan mocht.

Eerst moet dat harde hart geopend worden en zal het acht nemen op het woord van Paulus gesproken. Eerst moet dat hart geopend worden, want van nature is dat hart gesloten. Ja, dood in zonden en misdaden. De doodslucht komt u tegen.

Maar als God uit vrije, soevereine genade de mens gaat bepalen bij de breuk, die hij geslagen heeft in het paradijs, bij die breuk, bij die zonden en overtredingen, dan zijn we uitgepraat.

Dan komen we op de puinhopen van onze godsdienst terecht, dan hebben we niets meer, dan moeten we voor Gods recht buigen, dan wordt het ons een eeuwig wonder, dat we niet op de bodem van de hel liggen. Maar dat we nog in het heden der genade zijn. Dan gaan we met de profeet Jeremia inleven: "Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat we niet zijn vernield en dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben."

Dan wordt het ons een zegen, dat we nog in het heden der genade mogen leven, dan is het ons een eeuwig wonder, dat we nog mogen horen naar het lieflijk evangelie, en dat de Heere daar getuigt: "Ik heb geen lust in uw dood, maar hierin, dat u u zou bekeren en leven." Wat moet de mens dan voor de Heere buigen en het erkennen, dat hij het niet meer waardig is, dat het enkel liefdekoorden zijn, zijn liefelijke trekking.

Als de Heere het hart gaat openen, gaan we acht nemen op het Woord dat gesproken wordt, dan gaan we luisteren, zoals we nog nooit geluisterd hebben. Dan gaan we hongerig uitzien naar geestelijk voedsel.

Wat hield dan die prediking in van Paulus? Eerst heeft hij hen gebracht bij de Sinaï. Ja, waar de vlammen vuurs van Gods recht kwamen te getuigen, waar de vloek gehoord werd van de zonden en overtredingen en ongerechtigheden. Maar toen heeft hij ook die zilveren bazuin van het evangelie doen horen. Ach, toen hebben ze daar iets mogen horen, wat nog nooit gehoord is.

Lydia slaapt niet onder die prediking, ze doezelt niet onder die prediking, maar ze luistert, want haar hart is aangeraakt. Zij gaf acht op het woord van Paulus gesproken. Want die zielen gaan uitroepen: "Zou het voor mij nog mogelijk zijn? Zou het voor mij nog kunnen? Zou het nog mogelijk zijn voor zulk een als ik

ben?" Die gaan het uitroepen: "Ach, zal er nog een weg zijn der verlossing. Een mogelijkheid van zalig worden voor zó een als ik ben? Die het alles verzondigd, en het alles verbeurd heeft, die nergens recht of aanspraak op heeft? Zal het voor mij nog kunnen? O, is er nog een weg om van die welverdiende straf te ontkomen?"

Om het dan te mogen inleven dat er een weg ontsloten wordt, een mogelijkheid van

zalig worden. Wat gebeurt er als we iets van de liefde Gods mogen ontvangen?

Dan wordt een mens verbroken en gaat hij God toevallen, dan gaat hij goedkeuren wat de Heere doet. Dan wordt het voor hem zo'n eeuwig wonder van het welbehagen Gods dat er een mogelijkheid van zaligworden is. Wat zal dat groot geweest zijn voor Lydia, dat zij er nu acht op mocht slaan en dat zij nu mocht horen van zeer heerlijke dingen. Want voor haar werd het een persoonlijke zaak, en wat zal het groot zijn, ook voor u, als u met al uw noden, met al uw verzuchtingen, met al uw tegenslagen, met al uw verdriet, eens iets van de liefde Gods zou mogen ervaren.

En dat u als een verbrokene aan de voeten van Jezus mocht komen en mocht getuigen: "Hij is mijn liefde waardig." Om Zijn genade te mogen ontvangen. Geliefden, het is het rijkste goed. Het is een zalige bediening van vrije genade. Dan gaat u luisteren zoals u nog nooit geluisterd hebt, dan gaat u opmerken wat de Heere zegt, dan gaat het hart open. Maar dan wordt het enkel Gods gerechtigheid in Christus. Want het bloed van Jezus Christus, dat reinigt van alle zonden. En al zijn uw zonden nog zo groot, ja nog zoveel. Al hebt u het nog zo verknoeid op de wereld. Al moet u zeggen: "Ach voor mij kan het niet, voor zulk een als ik ben, voor zulk een monster van goddeloosheid."

Maar, dan mogen we prediken de rijkdom van de Heere Jezus, van Zijn genade, Zijn liefde, Zijn volheid. Daar Hij met uitgebreide armen staat en zegt: "Kom, toon Mij uw gedaante, o toon Mij dan wie u zijt." Een gans verlorene! Om dan de liefde Gods te mogen ervaren. Is dat niet rijk? Is dat niet groot, is dat niet dierbaar? O geliefden,

*'t Is het mensdom meerder waard,
Dan het fijnste goud op aard.*

Want de wereld gaat voorbij met al zijn begeerlijkheden. Maar die de wil Gods doet blijft in der eeuwigheid. Als u daar iets van mag kennen, van die liefde, en rijke genade, dan is het vol. Ja, dan heeft God het hart geopend om acht te geven gelijk bij Lydia. Dan zult u er van getuigen: "'t Is door U alleen om 't eeuwig welbehagen." Dan zult u Hem roemen.

Dan gaat u het ook uitdragen, dan gaat u het ook met de dichter inleven, wat we nu gezamenlijk zullen zingen van Psalm 66 en daarvan het 8ste en het 9de vers:

*Komt, luistert toe, u God gezinden,
Gij, die den Heer van harte vreest,
Hooft, wat mij God deed ondervinden,
Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.
'k Sloeg heilbegerig 't oog naar boven.
Ik riep den Heer ootmoedig aan;
Ik mocht met mond en hart Hem loven,
Hem, die alleen mij bij kon staan.*

*Waar 'ik door ongerechtigheden
En haar aanlokselen bekoord
Dan had de Heer naar mijn gebeden
En jammerklachten niet gehoord
Maar nu, nu heeft, met gunstig' oren,
Mijn God op mijnen wens gelet;
Hij, die het al kan zien en horen,
Merkt' op de stem van mijn gebed.*

"Welker hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd." Lydia's bekering. Ten eerste: een wonderlijke leiding, ten tweede: een lieflijke trekking, maar onze derde gedachte gaat ons spreken van:

3. Een heerlijke vrucht

Want, waar Gods genade wordt verheerlijkt, daar komt het in de vruchten openbaar. Het wordt gezien, het wordt opgemerkt. Dit komt in de vruchten ze, openbaar, dat we ons moeten verwonderen over de genade Gods. Het wordt gezien in de vruchten des geloofs. Kent u ook iets van die werking van dat geestelijke leven?

Wat zijn nu de vruchten van ware genade? Geloof, hoop en liefde. Het geloof als een gave Gods in het hart uitgestort. De hoop die een zuster des geloofs genoemd wordt. En de liefde tot God die openbaar komt in lankmoedigheid, goedertierenheid, verdraagzaamheid. De liefde vergaat nimmer meer!

Geliefden, wat lezen wij daarna? "En als zij gedoopt was, en haar huis." Hier worden we bepaald bij de Heilige Doop, bij de betekenende zaak van de Doop: de vergeving der zonden door het bloed en de Geest van Christus. Want er staat zo geschreven: "En als zij gedoopt was, en haar huis." En ach, nu kunnen we ons afvragen of ze kleine kinderen had of grote kinderen, dat weten we niet, daarvan getuigt ons het Woord Gods niet. We kunnen ons afvragen, of ze een weduwe was, ja of neen, dat weten we niet. We weten enkel, dat haar hart is geopend en dat zij acht gaf op het woord door Paulus gesproken, en dat zij gedoopt werd.

Die Heilige Doop, ach; dit weten we wel, dat zal gepaard gegaan zijn met de vreze Gods. Dit weten we wel, dat zal gepaard gegaan zijn met de vraag aangaande haar geloof en dat zij daar getuigenis gegeven heeft van haar geloof, dat jawoord heeft doen horen, ook wat de grondslag voor de doop was, die betekenende zaak: "het bloed van Jezus Christus dat reinigt van alle zonden." Zij zal het jawoord gesproken hebben, als haar gevraagd werd, of ze ook in de weg van heiligmaking zou willen leven, tot de ere Gods en tot verheerlijking van Gods deugden. Ze zal dat jawoord hebben doen horen, maar geliefden, het is ook geweest een inlijving in Christus. Door Zijn dood begraven en met Hem opgestaan in een nieuw leven Hem aanhangende met waarachtig geloof.

Want er staat: "En als zij gedoopt was, en haar huis, bad zij ons, zeggende: Indien u hebt geoordeeld dat ik den Heere getrouw ben, zo komt in mijn huis, en blijft er. En zij dwong ons."

Daar was de geestelijke band, de geestelijke ervaring, die gouden draad van Gods eeuwige liefde, die kwam daar openbaar. En ach, als de Heere de liefde Gods komt uit te storten in het hart, dan krijgen we betrekking op dat Woord, dan krijgen we betrekking op God en wij krijgen betrekking op Gods volk. Ja dat volk van God wordt ons zo onmisbaar. Dan mogen we wel eens getuigen met Groenewegen:

*Zoete banden, die mij binden,
Aan des Heeren liefde's volk,
Wis zij zijn mijn hartevrinden,
hunne taal mijn hartetolk.
't Zijn de kind'ren van mijn Vader,
En van 't zelfde Huisgezin,
Wij bestaan elkander nader,
Als de band van d' aardse min.*

Dan wordt er iets ervaren van de vrucht der liefde, in de waarachtige bediening van dat geestelijke leven. En dan zegt men ook met Groenewegen:

*Spraken zij: Hoe gans verloren
 elk zijn arme ziel zag staan.
 Onder, zonde, vloek en toorn,
 alzo was 't ook mij gegaan.
 Was hun bidden, roepen, wenen,
 om die een'ge Toeverlaat.
 Was om Jezus, al het stenen,
 dat was uit mijn hart gepraat.*

Mijn geliefden, kent u ook iets van die vrucht der bekering? Want dan staat er zo: "Indien u hebt geoordeeld, dat ik den Heere getrouw ben." Weet u hoe dat komt geliefden? Degenen, die nu geestelijk levend gemaakt zijn die willen onderzocht worden, die krijgen er zichzelf voor over. Daarom zeggen ze: "Ach, onderzoek me maar, gaat het nu om de ere Gods? Of zoek ik mijzelf?"

Dat is wat, als een mens zichzelf daarvoor over krijgt, om onderzocht te worden. Wij willen maar al te graag vasthouden aan hetgeen van ons is. Maar dat we dan ook nu mogen zeggen: onderzoek me maar. Is het wel oprecht? Is het wel waarlijk om de Heere te doen? Is het geen slaafse vreze voor de hel?

Maar o, nu is er een volk, daar gaat het om geen hemel en geen hel. Ze krijgen betrekking op God en op Zijn Goddelijke deugden. En nu deze vrouw, zij komt daar te zeggen: "Ach, oordeel nu maar, onderzoek maar, ga het maar eens na in mijn leven, waar het om gaat. Maar als u nu geoordeeld hebt, dat ik den Heere getrouw ben, zo komt in mijn huis."

Ach, zij zet het huis open. Waarom? Omdat haar hart openstond. Haar hart was geopend en nu ging het huis ook open. Ja en zij dwong ons: "blijft er."

En ach geliefden, hebt u het ook wel eens in uw leven, dat u er naar uit ziet, dat er eens één kind van God in uw huis mocht komen, een knecht des Heeren in uw huis mocht komen. Dat u eens tezamen mocht spreken over de grote werken Gods? Hebt u ook in uw hart een heimwee en een verlangen, dat u eens onderwezen mocht worden? Misschien herinnert ge u nog wel, bij u thuis, dat er een kind van God kwam, een eenvoudig kind van God. Ach u zult het nooit vergeten, die woorden van vermaan, die woorden van onderwijs van het eenvoudige kind van God. Of dat u het gehoord hebt van uw vader, van uw moeder. Dat u het gehoord hebt van uw dierbaren. u zult het nooit vergeten in uw leven, dat u het hebt mogen vernemen van dat geestelijke leven. Dan ging het om geen kerk, neen, maar om de waarheid dat er een weg der genade is. Dat u nu moet zeggen: "Wat heb ik het versmaad, wat heb ik het veracht, wat is er weinig betrekking geweest en nu is er een heimwee, een geestelijk heimwee, om dat nog eens te mogen horen, hoe God Zijn volk bekeert. Te mogen horen van de wegen, die de Heere komt te houden met Zijn kinderen, met Zijn volk, opdat de lof des Heeren verkondigd wordt in het spreken en in het luisteren."

Ach geliefden, wat is dat volk dan gelukkig, die daar iets van mogen ervaren.

"En zij dwong ons." 't Was als 't ware een aanhouden. Want ach, er zijn soms mensen, die uit fatsoen iets vragen, maar in 't hart denken "U moet maar niet komen. Uit fatsoen, uit een zekere beleefdheid. Maar als het nu eens waarlijk praktijk wordt, dan wordt het anders, want dan moet een mens voor de dag komen.

Ach geliefden, zijn we ook zo hier in God huis? En nu vragen we u: Hoe staat het nu met ons voor die ontzaglijke eeuwigheid?

Laten wij nu met een woord van *toepassing* eindigen. Zijn we soms bezig om te denken, hoe zal het met m'n buurman zijn en hoe zal het met die andere persoon

wezen. Maar Lydia heeft geluisterd, zij gaf acht. Ze heeft niet zitten kritiseren, dat ze haar buurvrouw's kled na zat te gaan of het wel goed was. Nee. Zij heeft persoonlijk uit het gemis voor eigen leven en eigen hart er naar uit gezien.

En o, mijn medereizigers naar de eeuwigheid, wij komen nu tot u. Wij zijn allen op reis naar de eeuwigheid en wie weet, het kan deze week wel eens eeuwigheid worden voor u of voor mij. En hoe zal het dan zijn? Kinderen, hoe zal het dan wezen, als je deze week moet sterven? We lezen het steeds in de couranten: Kinderen verdronken, kinderen aangereden door auto's. Allemaal roepstemmen.

Ach wat zal het toch zijn, ouders, want kinderen zijn geliefde panden, en die eeuwigheid is aanstaande en wat zal het dan toch wezen, want vlees kan vlees niet missen. Nu reizen we allen naar die eeuwigheid. Hoe zal het met u wezen, mijn medereiziger? Waar waagt u het op? Toch niet op een valse grond? Toch niet op een veronderstelde wedergeboorte: ik ben gedoopt en nu zal het wel goed zijn?

Nee, de mens moet tot God bekeerd worden. Hoort u het mijn medereiziger? Hij moet van dood levend gemaakt worden. Hij moet tot God bekeerd worden.

De Heere wordt altoos verheerlijkt. Niet alleen in het behouden, maar ook in het verloren gaan van de mens. De Heere is eeuwig vrij in hetgeen Hij doet, mijn medereizigers naar de eeuwigheid. u mag het nog vernemen. Wie weet hoe spoedig dat het voor u eeuwigheid wordt en dan is het behouden of verloren. Nu liggen we van nature allen verloren, we zijn God kwijt, we zien het niet en geloven het niet en nu moet er een Gods-daad in uw leven en in mijn leven plaats vinden.

O geliefden, nu nog in het heden der genade te mogen leven, onder het lieflijk evangelie. Nu komt de Heere ons nog toe te roepen: "Bekeert u, bekeert u." Nu mogen we nog de prediking horen van Lydia: "En de Heere opende haar hart en zij gaf acht op het woord van Paulus gesproken." O, wat zijn de goedertierenheden des Heeren nog groot, Zijn taai geduld en lankmoedigheid. De Heere komt u nog toe te roepen. Hoort u het mijn medereiziger? Och dat u eens acht gaf, dat er eens een noodgeklag op mocht stijgen tot de hemel. Dat u eens mocht schreien: "O Heere, ik moet bekeerd worden en bekeer ons allen tezamen."

Geliefden, Lydia is het onderwerp geworden van vrije genade, zij mocht het horen. En ach, het kan soms wezen, dat de Heere een vrouw bekeert en de man niet, dat is wat! En dat er dan zo'n vijandschap komt in het gezin, zo'n ontzaglijke vijandschap. Maar het kan ook zijn, dat de Heere de vrouw en de man komt te bekeren, maar het kan ook wezen, dat man en vrouw beiden onbekeerd verder gaan. Leg nu de toetssteen eens aan, ook nu! Want:

*Welzalig is de mens, wien 't mag gebeuren,
Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren.*

En u in ons midden, die daar mag getuigen van een begin. En waar ligt nu het begin? In de eeuwigheid, in de Vrederaad Gods. Want het is enkel dat welbehagen Gods en het zijn enkel de goedertierenheden des Heeren, dat de Heere getuigt: "Leef dan, in uw bloed, ja leef."

Waar heeft de Heere ze vandaan gehaald? Van de vlakte des velds. Hij heeft ze opgeraapt, 't is vrije, soevereine genade. En die mens krijgt zijn zonde en schuld te zien. En die gaat het uitroepen: "Zal het voor mij nog kunnen?"

Och, zijn er hier nu nog in ons midden, die zeggen: "Ach, zou het voor mij nog kunnen? Zal het voor zulk een monster, voor zulk een goddeloze, zal 't voor mij nog kunnen?"

En dan mogen we u zeggen, dat de liefde van de Heere Jezus zo groot is, de liefde van de Heere Jezus is zo rijk, is zó volkomen! Hij heeft aan het recht Gods voldaan, Hij

heeft de schuld volkomen betaald, de zaligheid verdiend, en toegepast door zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Hij heeft aan de wet voldaan toen Hij uitriep: "Het is volbracht."

O, dan mag die ziel uit het gemis, acht geven op het Woord Gods, uit zien naar Goddelijk onderwijs in de gangen van die dierbare Borg. Want waar gaat het om geliefden? Zij moeten met God verzoend worden, zij moeten in de rechte verhouding met de Heere komen, dáár gaat het om.

En dan te mogen ervaren in een weg van sterven: Het Leven! In een weg van omkomen: de zaligheid! In een weg van verlies: behoudenis! In een weg van het niet meer te kunnen zien: een aanschouwen. Want hier aanschouw ik mijn gezalfde Koning, die gezegende Heere Jezus, die door de schuld betaald heeft, die volkomen aan het recht voldaan heeft, die opgestaan is uit de dode, opgevaren is ten hemel, en zit ter rechterhand Gods en die nu altoos voor Zijn Kerk bidt. Is dat niet rijk, is dat niet groot?

Hij bidt voor Zijn volk en ach, dan mag het volk des Heeren de vrucht van de gerechtigheid van Christus beoefenen. En dan komt er een geopende deur voor het evangelie, een geopende deur voor Gods knechten: Een geopende deur voor Gods kinderen. En dan is het, ja en zij dwong ons. O dat dwongen. En zij dwongen God en zij bleven vrienden. Om het dan te mogen ervaren door Zijn liefde en Zijn genade. "Want Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdrotten." Amen

Slotzang: Psalm 32 en daarvan het eerste vers:

*Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven;
Die van de straf voor eeuwig is ontheven;
Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevlekt,
Voor 't heilig oog des Heeren is bedekt,
Welzalig is de mens, wien 't mag gebeuren,
Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren,
En die, in 't vroom en ongeveinsd gemoed,
Geen snood bedrog, maar blank' oprecht voedt.*

5. EEN ONVERGETELIJKE NACHT.

Zingen: Psalm 103:8 en 9
 Lezen: Handelingen 16:16-40
 Zingen: Psalm 92:1,3 en 7
 Zingen: Psalm 97:7
 Zingen: Psalm 27:7

Geliefden, draagt het ons aller instemming weg, wat we zojuist met elkander hebben opgezongen uit Psalm 92:

*'t Zij d' ochtendstond, vol zoetheid,
 Ons stelt Uw gunst in 't licht,
 't Zij ons de nacht bericht
 Van Uwe trouw en goedheid.*

Hier wordt iets gezegd van licht en duisternis. Hier wordt gesproken van een ochtendstond, maar hier wordt ook getuigd van de nacht en dat is geestelijk de ervaring van Gods volk, van het Sion Gods. Dat zij tijden hebben van donkerheid, maar zij krijgen ook tijden van licht. Duisternis en licht. Zij hebben tijden van licht, maar ook van nachten en dat zij te midden van die duisternis, te midden van al de strijd en de donkerheid, dat ze bij tijden het niet meer kunnen bezien.

Is dat ook uw ervaring? Is dat ook uw beleving? Kent u iets van die wisseling tussen duisternis en licht? Van duistere nachten en dat u het uit moet roepen: "Wachter ... wat is er van de nacht?"

En het antwoord is dan: "De morgenstond is gekomen en het is nog nacht!"

Nacht van bestrijdingen, nacht van binnen en van buiten dat de ziel het moet uitroepen: "Ach, zou het dan altoos nacht blijven?" Maar wat is 't dan een weldaad, geliefden, om het dan te mogen ervaren:

*'k Zal Zijn lof zelfs in de nacht
 Zingen, daar ik Hem verwacht;
 En mijn hart, wat mij moog' treffen,
 Tot de God mijns levens heffen.*

Wat is het een rijkdom, om lofzangen te mogen zingen in de nacht van moeilijkheden, van bestrijdingen. Misschien zit u zelf wel in duisternis en in donkerheid en dat u nu moet zeggen: "Ach, alles getuigt tegen mij, het is duister, het is donker, ik kan niet meer zingen. Het is alles toegemuurd van binnen en van buiten." En om dan toch lofzangen te mogen zingen omdat de Heere uw liefde waardig is, ondanks moeilijkheden en tegenheden, om het toch te mogen verwachten van de Heere, als u geen verwachting meer hebt.

O, lieve mensen en vrienden om het te mogen verwachten van de Heere, die door Woord en Geest, zondaren komt te bezoeken met Zijn heil en met Zijn genade. Wat we ook nu met elkander wensen te overdenken. De woorden van onze tekst vindt u in het u voorgelezen Schriftgedeelte van Handelingen 16:25, waar we de Woorden Gods lezen:

"En omtrent middernacht baden Paulus en Silas en zongen Gode lofzangen, en de gevangenen hoorden naar hen."

Gemeente, wij wensen uw aandacht te bepalen bij: *Een onvergetelijke nacht*.
En een drietal gedachten nader te ontvouwen:

1. Waar de Heere zich krachtig openbaarde
2. Waar een zondaar op de knieën voor God kwam
3. Waar banden der liefde gelegd werden voor de eeuwigheid

Geve de Heere, dat het ook een woord voor u mag zijn, jonge mensen, en dat het ook een woord voor u mag zijn, u ouderen, omdat wij het Woord Gods mede mogen nemen in onze harten, gewekt door Woord en door Geest, zo zij het.

Onze aandacht nu wordt bepaald bij twee reizigers, Paulus en Silas. Wij hebben reeds eerder overdacht de heuglijke ervaring en de volheid van het Evangelie. In de bekering van Lydia. Wat er geschied is toen de Heere haar het hart opende. "En zij gaf acht op het Woord van Paulus gesproken." Wat groot! De Heere had zich aan haar geopenbaard in Zijn liefde en in Zijn genade. Maar de duivel, kon het niet hebben, en dat is nog zo geliefden, als de Heere iets komt te schenken, door Woord en door Geest, dan komt de duivel er altoos op los, soms in uw eigen huis, soms in uw eigen omgeving.

Als iets van Gods liefde mag ervaren worden, dan komt satan met al zijn macht, om het te ontnemen. Zelfs in Gods huis, als er het Woord Gods gepredikt wordt en dat de satan dan steeds bezig is, om u af te leiden. De één slaapt en een ander wordt geplaagd door verwarde gedachten, maar de mens wil nooit vallen voor of luisteren naar het Woord Gods, tenzij de Heere hem daarvoor komt in te winnen, door de werkingen van Gods genade.

En nu lezen wij in ons tekstverband, dat de satan ook is uitgegaan. Ja, satan heeft getracht om het te verhinderen, maar nu lezen wij zo, dat er staat: "En het geschiedde, als wij tot het gebed heengingen, dat een zekere dienstmaagd, hebbende een waarzeggende geest, ons ontmoette, welke haar heren groot gewin toebreacht met waarzeggen. Dezelve volgde Paulus en ons achterna, en riep, zeggende: Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons den weg der zaligheid verkondigen. En dit deed zij vele dagen lang."

Merkwaardig! Wat zal dat nu geweest zijn? Daar geeft Calvijn in zijn verklaringen een antwoord op en hij zegt: "Satan kan komen met bruto geweld, maar hij kan ook komen als een engel des licht."

En nu tracht hij hier, als een engel des lichts zich te openbaren, om ze weg te houden van de rijkdom van het Evangelie. Als een engel des lichts, ze had een waarzeggende geest en nochtans, het kwam van satan en daarom gemeente, wat is er een onderzoek van node voor een ieder onzer, opdat we ons niet bedriegen voor de eeuwigheid. Wat is er een onderzoek van node, dat we de toetssteen aanleggen of het Schriftuurlijk is, of wij een Woord van God meekrijgen, of dat het menselijk werk is. En nu is er een volk op de wereld, die vragen wel eens om geestelijk onderzoek. Want het gaat toch om die grote eeuwigheid! Die willen onderzocht worden, die gaan het inleven:

*Doorgrond m', en ken mijn hart, o Heer,
Is 't geen ik denk niet tot Uw eer?
Beproef m' en zie of mijn gemoed
Iets kwaads, iets onbehoorlijks voed';
En doe mij toch met vaste schreden
Den weg der zaligheid betreden.*

Hier nu worden wij bepaald bij de macht van satan. Die kwam niet als een leeuw,

maar als een engel des lichts, om te trachten het werk Gods te verhinderen. En toch ging het werk door, want wij lezen van de apostel: "Maar Paulus daarover ontevreden zijnde, keerde zich om en zeide tot den geest: Ik gebiede u in den Naam van Jezus Christus, dat u van haar uitgaat. En hij ging uit ter zelfder ure."

Ach, mijn toehoorders, dat wonder is gebeurd, maar nu verandert satan van gedaante. Eerst als een engel des lichts en nu komt hij als een briesende leeuw. "En als nu de heren van dezelve zagen, dat de hoop huns gewins weg was (want ze verdienden er veel geld mee), grepen zij Paulus en Silas en trokken ze naar de markt voor de oversten."

En dan gaan ze met laster en met leugen en bedrog tegen de apostelen getuigen: "Deze mensen beroeren onze stad, daar zij Joden zijn. En zij verkondigen zeden, die ons niet geoorloofd zijn aan te nemen noch te doen, alzo wij Romeinen zijn." En dan staat er zo: "En de schare stond gezamenlijk tegen hen op; en de hoofdmannen hun klederen afgescheurd hebbende, bevalen hen te geselen."

O, wat ontzettend! Wat moeten ze diepgaande vijandschap ervaren. Wat kan het onder de toelating Gods ontzaglijk ver gaan. Zij werden gezeseld en dat niet alleen: "En als zij hun vele slagen gegeven hadden, wierpen zij hen in de gevangenis en geboden den stokbewaarder, dat hij hun zekerlijk bewaren zou. Dewelke zulk een gebod ontvangen hebbende, wierp hen in de binnenste kerker en verzekerde hun voeten in den stok."

Het binnenste van die kerker, dat was het midden van de gevangenis, daar was als 't ware een hol gegraven en daarin werden zij geworpen en hun voeten in een stok bevestigd. Dat is nu het einde. Is dat nu het einde? Zal satan er nu niet bijgekomen zijn? En zal satan niet gezegd hebben: "Is dat nu het gezicht van die Macedonische man: kom over en help ons?" Zal het niet bestreden zijn? Zal het niet aangevochten wezen? Zullen ze zich niet afgevraagd hebben of ze wel in de weg des Heeren waren gegaan?

Maar nu dat wonder, geliefden. Nu gaat de Heere het opnemen voor Zijn eigen werk, waarvan onze eerste gedachte spreekt:

1. Waar de Heere zich krachtig openbaarde

Dan lezen wij in onze tekst: "En omtrent middernacht baden

Paulus en Silas en zongen Gode lofzangen en de gevangene hoorden naar hen." Wat was dat nu een eeuwig wonder, dat zij ondanks al hun noden, hun pijnen en smarten, mochten zingen. Ze hadden vele slagen gekregen. Nu staat er van hen niet geschreven, dat ze weenden van de smart en de pijn, maar zij gaan bidden, zij gaan God verheerlijken. Zij krijgen genade, om met al hun noden tot de Heere te gaan. Zij gaan bidden, zij gaan daar de Heere opzoeken in de gebeden. Paulus en Silas baden eerst een gebed, eerst met al hun noden tot de Heere, en dan zingen ze in de gevangenis.

En gemeente, nu zitten wij van nature allen in de gevangenis. In de gevangenis van zonden en schuld en doemvaardigheid. Krachtens onze diepe val in Adams bondsbreuk. Wij zitten allen in de kerker en wij zien het niet en wij geloven het niet. En nu zal er een Godswonder in ons leven plaats moeten vinden, opdat een mens leert zien, dat wij geestelijke gevangenen zijn.

Wat zal het een weldaad zijn, als de Heere ons daar eens bij mocht bepalen. Jong en oud, dat uw ogen open mochten gaan voor uw gevangen toestand van zonde, overtredingen en ongerechtigheden, daar wij vrijwillig en moedwillig van God zijn afgevallen, en de duivel zijn toegevallen.

Maar wat is onze grootste ellende? Dat we onze ellende niet gevoelen, dat we niet zien en niet geloven. Och, dat de Heere het eens mocht geven, dat uw blinde zielsogen geopend werden, om te zien dat u in die gevangenis zit en dat het u tot smart mocht

worden en dat u uit het gemis tot God mocht gaan roepen, vanuit de gevangenis, mijn medereizigers! Dat u het eens mocht zien, dat God nu een volk heeft, die het gaan zien. Die worden er bij bepaald, dat ze in die geestesgevangenis zitten, dat ze van God zijn afgevallen en de duivel zijn toegevallen en dat ze gaan roepen in de gevangenis:

*Voer mij uit mijn gevangenis,
Tot roem Uws naams, die heerlijk is;
Dat mij 't rechtvaardig volk omring;
En vrolijk van Uw weldaán zing'.*

Ze gaan roepen. Zij gaan God aanbidden. Want het is een volk geliefden, daar gaat het om geen hel en ook om geen hemel, maar zij krijgen met God te doen. Wat is dat een rijkdom, wat is dat een grote genade. Zij gaan de Heere aanroepen in al hun benauwdheden, in al de angsten der hel. In die geestelijke gevangenis gaan zij de Heere vragen om verlossing en geen recht.

Paulus en Silas zongen Gods lofzangen omdat zij iets geleerd hadden van de verlossing door Christus. Geliefden, dat was het lied van Gods eeuwige soevereiniteit. Gods lofzangen. Ze gaan God verheerlijken in de deugden van Zijn recht. Zij worden verwaardigd, om de Heere groot te maken, dat God soeverein is in het verkiezen en in het verwerpen. Hoe kan dat? Zij gaan lofzangen zingen tot de eer des Heeren. Dat was een onvergetelijke nacht. Ja zij zongen Gods lofzangen. Wat zullen ze daar gezongen hebben, te midden van al de gevangenen

*God heb ik lief; want die getrouwe Heer
Hoort mijne stem, mijn smekingen, mijn klagen;
Hij neigt Zijn oor, 'k roep tot Hem al mijn dagen;
Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.*

Wat zullen ze gezongen hebben:

De Heere is recht in al Zijn weg en werk."

Ach geliefden, ze waren niet uit de gevangenis, maar ze zaten nog in de gevangenis. En nu zijn er heel wat mensen, die buiten de gevangenis willen zingen. De één zingt nog mooier solo dan de ander. Uit de gevangenis, maar waar hoort u eens een mens in de gevangenis de deugden van God verheerlijken?

Want we lezen niet: "En ze baden dat ze gauw uit de gevangenis mochten komen." Nee. Zij gaan God verheerlijken, want Uw wil geschiede. Uw wil alleen. Dat wil zeggen: God werd er in verheerlijkt. Daar krijgen ze iets in te leven, van de zaligheid en rijkdom die voortvloeit uit Christus borg gerechtigheid. Zij mochten Gods lofzangen zingen. Ja omtrent te middernacht, te midden van de duisternis, te midden van de donkerheid. Dan mogen zij daar God verheerlijken wat in de vruchten openbaar zal komen.

Dat is wat geliefden, u die nog in de gevangenis verkeerd, in druk en benauwdheid. Als uw geliefde wordt weggenomen, als alles u tegen is, uw huwelijk en uw huis, als een vreemdeling op aarde. Alles tegen! *Twist met mijn twisters Hemelheer, wat gaan mijn bestrijders toch te keer.* In de gevangenis toch Gode lofzingen.

Daar heeft in de gevangenis van Filippi een straal van Gods eeuwige liefde geschenen. O, Paulus en Silas mochten daar Gode lofzangen zingen. Dat God verheerlijkt zou worden in zijn eigen werk. Dat Hij Zijn eigen Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Ja om iets van die genade te mogen kennen, is een rijke zaligheid.

Geliefden, het was een prediking, want er staat zo: "En omtrent te middernacht baden

Paulus en Silas en zongen Gode lofzangen, en de gevangenen hoorden naar hen." Dus het werd gehoord, het werd vernomen, het was een prediking te midden van al de gevangenen. Daar ging iets van uit. "En de gevangenen hoorden naar hen."

En als wij nu in druk zijn, dan zijn we verslagen en dan gaan we wel onszelven beklagen, maar om nu eens te mogen zingen te midden van al de strijd en nu zegt Luther: "Zing maar Psalmen, dan gaat de duivel op de loop." En geliefden, nu is de ervaring van Gods kerk, als ze genade mogen ontvangen, om eens Psalmen te mogen zingen. Gode lof zingen in de nacht, dat de Heere Zijn eigen werk gaat verheerlijken. Want onze tweede gedachte gaat ons spreken van:

2. Waar een zondaar op de knieën voor God kwam

"En de gevangenen hoorden naar hen." Het was een prediking, het was een zeldzame gebeurtenis. Slapers werden wakker, zingende predikers voor slapers, die móésten luisteren: en de gevangenen hoorden naar hen in die nacht. 't Was een onvergetelijke nacht. Het was de prediking van Gods genade.

En dan lezen wij in het Woord des Heeren, zo merkwaardig: "En er geschiedde snellijk een grote aardbeving, alzo dat de fundamenten des kerkers bewogen werden; en terstond werden al de deuren geopend, en de banden van allen werden los."

Geliefden, daar kwam een ogenblik, dat er een aardbeving geschiedde en alles heen en weer bewogen werd. Een aardbeving had er plaats en als de Heere nu door Zijn Woord en door Zijn Geest komt te werken, dan komt er ook een aardbeving in uw hart, in uw leven en is alles van zijn plaats en dan worden de banden

gebroken. Als God die geestelijke aardbeving komt te schenken in uw hart en in uw leven, dan wordt alles verbroken en wordt alles van ons weggenomen en worden wij er bij bepaald, dat we niets meer hebben in onszelf.

Maar nu is het merkwaardige, we lezen zo: "En de gevangenen hoorden naar hen." Maar nu staat er: "En de stokbewaarder wakker geworden zijnde." Die sliep! Hierin wordt nu bewaarheid, waar de genade Gods valt, daar valt ze vrij. Waar de Heere Zijn genade komt te schenken, is dat Zijn vrij, soeverein Godswerk. De mens valt er helemaal buiten. Het is niet zo, dat wij het wel kunnen uitdenken. We zouden zeggen: "Het zal voor die zijn en het zal voor hem zijn."

Ik herinner me, dat ik deze predicatie eens gehouden heb, en toen zei iemand tegen me: "Maar hoe is het nu toch mogelijk, die gevangenen hoorden en die stokbewaarder sliep en die kreeg het. Is dat nu wel eerlijk?" Ach, mijn toehoorders, de mens van nature wil er niet aan, want wie wil nu weten van vrije genade voor slapers? Wij zeggen wel, we zijn voor vrije genade, maar het moet maar eens wezen, dat het kind van uw buurman bekeerd wordt en uw eigen kind niet, dan komt het openbaar. Om het er mee eens te zijn, dat dit vrije soevereine genade is. Want waar de genade valt, daar valt ze vrij; bij die stokbewaarder. Ja, die heeft tenslotte Paulus en Silas gepakt en ze in de binnenste kerker gedaan en die heeft hun benen in de stok gedaan. En dat hij nu het onderwerp werd van Gods liefde! Maar dat in een weg dat hij een einde wilde maken aan zijn leven.

Want er staat: "En de stokbewaarder wakker geworden zijnde, en ziende de deuren der gevangenis geopend, trok een zwaard en zou zichzelf omgebracht hebben, menende, dat de gevangenen ontvloden waren." Want hij stond borg voor die mensen en met de Romeinen was het zo: dan werd die gevangenisbewaarder gedood, dus dan moest hij de dood in. O, wat een schrik!

"Maar Paulus riep met grote stem, zeggende: Doe uzelf geen kwaad, want wij zijn allen hier." Hem werd toegeroepen om zichzelf geen kwaad te doen. En als hij licht geëist had, sprong hij in en werd zeer bevende en viel voor Paulus en Silas neder aan

de voeten."

Hij verloor al zijn kracht, hij verloor al zijn wijsheid. Hij, de gevangenisbewaarder, verloor ook zijn hoogheid. Hij kwam aan het einde met alles wat van hem was. "En hen buiten gebracht hebbende, zeide hij: Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?"

Ach, hij wil alles doen. Hij zegt niet: "Wat moet ik doen om in de hemel te komen", nee, hij vraagt: "Wat moet ik doen, opdat ik zalig mag worden." Hij wordt daar een ogenblik bepaald bij het rijkste goed, want hij moet met God verzoend worden. Hij is aangeraakt door God de Heilige Geest.

En als de Heere een mens gaat bearbeiten, dan krijgt hij zijn diepe verantwoordelijkheid in te leven. Dan krijgt hij ook de eis te zien, want een mens gaat door zijn eigen schuld verloren. Dan komt de eis ook in een mensenleven, dan gaat die hem uitdrijven, opdat hij met God verzoend mag worden. Dan wordt bij hem de bede geboren en de vraag in zijn harte gelegd, om die gemeenschap te mogen kennen en te mogen beoefenen, want dat is voor hem het grootste goed.

Ja, hij gaat vragen: "Lieve heren wat moet ik doen om zalig te worden?" Hij komt daar aan de grond. Hij moet ervaren: hoe dichter bij de grond, hoe dichter bij het verbond, gelijk ook Ledeboer getuigde: "Hij komt daar als een arme zondaar in 't stof."

Hij heeft al zijn eigen verwachtingen verloren, alles wordt afgesneden, van zijn zijde kan het niet meer, maar enkel: "Wat moet ik doen?"

Ach hij behoeft er niets aan te doen! Het grootste zal voor hem zijn, om de liefde Gods te mogen ervaren. En als wij dat mogen beleven, dan wordt het in onze zielen zo waar, dat het Woord Gods Zijn kracht doet, dat wij het mogen verliezen, daar alles wat van ons is afgebroken wordt, maar dat het werk Gods worde verheerlijkt, om het dan ook met de dichter te mogen ervaren, wat we gezamenlijk zullen zingen uit Psalm 97: 7:

*Gods vriend'lijk aangezicht
Heeft vrolijkheid en licht
Voor all' oprechte harten
Ten troost verspreid in smarten.
Juicht, vromen, om uw lot;
Verblijdt u steeds in God;
Roemt, roemt Zijn heiligheid;
Zo word' Zijn lof verbreed
Voor al dit heilgenot.*

Geliefden, dat was een vraag: "Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" Wat was het een eeuwig wonder van Gods vrijmacht. "En zij zeiden: Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis."

En nu is het merkwaardig, dat zij beiden gesproken hebben: Paulus en Silas. Want er staat: "En zij zeiden ...", dus in het meervoud. Zij hebben samen de weg des heils mogen verkondigen.

"En zij zeiden ..." Ze hebben samen de Heere mogen aanprijzen en de grootheid van de genade Gods mogen verkondigen. Het Evangelie, de blijde boodschap voor zondaren, mogen vertellen. Geloof in de Heere Jezus Christus, enkel in Christus en Zijne gerechtigheid. Ze gaan niet zeggen: "Hebt u al een Psalmversje gehad, hebt u wel een woordje gehad? ... een tekst?"

Nee, alleen de gerechtigheid van Christus, als de enige grondslag, als het vaste fundament, dat is de boodschap des heils die zij uit mogen dragen en mogen vertellen van Jezus Christus en Dien gekruist.

"En gij zult zalig worden, u en uw huis." En wat is 't nu groot geliefden. Waar genade verheerlijkt wordt, daar wordt het ook een gunnen. Dan gaan we het ook gunnen aan anderen. .. "Gij en uw huis." Dan gaan we het ook andere mensen toewensen. Paulus en Silas die zeggen het niet alleen voor hem, maar ook voor zijn dierbaren. "Gij en uw huis." Omdat ook zij het mogen horen, dat ze er jaloers op mogen worden. "En zij spraken tot hem het Woord des Heeren en tot allen die in zijn huis waren." En toen gebeurde er iets waar de derde gedachte van spreekt.

3. Waar banden der liefde gelegd worden voor de eeuwigheid

Hij haalde ze allen in huis. Wat zal dat een heerlijk ogenblik geweest zijn. En hij nam hen tot zich, in die ure des nachts.... Wat gaat hij nu doen? Nu gaat hij zijn liefde betonen: en wies hen van de striemen. Hij komt daar als een broeder openbaar en wat zal hij daar met zachtheid de wonden behandeld hebben. Nu is het een geestelijke liefde.

Is het ook in uw huis, in uw hart? Is dat ook in uw omgeving? Kent u daar ook iets van? Wordt het ook gezien? Wordt het ook door u beleefd? De liefde tot God en tot uw naaste? Die geestelijke bedauwing, wat de Heere Zijn Kerk komt te schenken?

En dan lezen wij, dat niet alleen het Woord Gods verkondigd werd, maar *ze werden ook gedoopt*. En wat is nu de betekenis van de doop?

De vergeving der zonde door het bloed en de geest van Christus. Nu komen er vragen: Hoe zullen ze gedoopt zijn, door onderdompeling, of besprenging? Daar wordt niet over gesproken. En we weten ook, dat allen die gedoopt zijn, die zijn niet altijd zalig. De doop moet beleefd worden, die Heilige Doop, die moet ook toegepast worden aan het hart.

"En hij werd terstond gedoopt en al de zijnen." Er zullen ook kinderen bij geweest zijn, allen werden gedoopt, omdat die doop ons getuigt, dat we op de erve des verbonds gebracht worden, maar door wedergeboorte komen wij in het verbond. Dat is de noodzakelijkheid van dit geestelijke leven, een kind te moeten worden, door de werking van Gods genade.

En dan lezen wij ervan: "En hij bracht ze in zijn huis en zette hun de tafel voor, en verheugde zich, dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was." O, wat zal dat een vreugde geweest zijn, dat was een liefdesmaaltijd. Daar is iets ervaren van geestelijke liefde, die met geen woorden te zeggen is. Eerst buiten de gevangenis en maan die liefdestafel, die liefdesmaaltijd. Hierin kunnen we zien de vruchten van de liefde tot Gods Woord, tot Gods knechten. Hier mogen ze van genade en van de goedertierenheid des Heren spreken. Want de geestelijke liefde die openbaar kwam, werd gezien, die werd ingeleefd. Dan komt er een geestelijke band met Gods knechten en Gods kinderen.

Hierin worden we bepaald bij de rijkdom, bij de vrucht van de wedergeboorte: liefde tot God en liefde tot Gods kinderen. Hij komt waar te maken dat deze liefde noopt tot wederliefde, omdat Zijne goedertierenheden verkondigd zouden worden.

Mijn toehoorders kent u ook die vruchten? En dan moeten we getuigen: van nature niet. Van nature zijn wij haters van God en elkander hatende. O, wat is de mens toch geworden in zijn diepe val. Wat is de mens geworden in zijn ellendestaat. Want wij leven in tijden, dat de mens wil zalig gesproken worden op droggronden, voor de eeuwigheid opgebouwd worden. Want een mens is niet uit zijn godsdienst gevallen. Nee, hij is van God afgevallen, zijn godsdienst heeft hij nog.

Denk aan Kaïn en Abel. Zij zijn beiden aan het offeren. En nu zijn er genoeg

godsdienstige mensen, godsdienst is er in overvloed en dat kan nog opluisteren en zeggen: "Ik ben voor een lichte preek, of ik ben voor een zware preek." Dat bestaat niet geliefden, er is geen lichte preek en geen zware preek. Het is leugen of waarheid. 't Is bekeerd of onbekeerd. Een mens zal bekeerd moeten worden, u en uw kinderen ook. Nu komt de Heere nog tot de kinderen te roepen: "Zoekt de Heere en leeft."

Jongens en meisjes, dat je maar veel je knietjes mag buigen, dat je maar veel mag vragen om het ene nodige, dat ook een kind moet hebben. Dat je toch maar veel mocht vragen om dat goed, waar de Heere van getuigt:

Wie heeft lust den Heer te vrezen,

't Allerhoogst en eeuwig goed?

God zal zelf zijn leidsman wezen;

Leren, hoe hij wand'len moet.

En daarom, gij vaders en moeders en u ouderen, dat u maar een indruk mocht ontvangen van dat ene nodige, want de wereld gaat voorbij met al zijn begeerlijkheden. En nu is nog de algemene roeping, de nodiging ook nog tot de onbekeerde, zoals de Heere getuigt: "Ik heb geen lust in uw dood, maar hierin heb ik lust, dat u u bekeert en leeft." Het is nog het heden der genade en de Heere komt er zeker op terug. Wat zal dat ontzettend zijn, om voor eeuwig verloren te moeten gaan, om geworpen te worden op die plaats, waar is wening en knersing der tanden.

O mijn onbekeerde medereizigers, haast u, haast u om uws levens wil, ziel verloren is al verloren.

Maar een mens wil het van nature wel eens een beetje gemakkelijker hebben en zit maar te denken, ook onder de preek: "Preek nu eens een derde weg." Maar er zijn maar twee wegen. 't Is dood of leven. Preek nu eens een derde weg, zodat we er ook iets aan hebben, dat we er ook iets aan kunnen doen.

Maar mijn medereiziger, wij hoeven er niets aan te doen, wij kunnen het krijgen om niet, het is vrije soevereine genade van de hemel. Maar nu leven we nog in het heden der genade, nog in de dag der zaligheid.

Daar is een volk, die het gewaar worden, dat ze in de gevangenis zitten. Maar die komen er ook uit, gelijk Paulus en Silas en de stokbewaarder. Ze komen er allen uit, o wat een eeuwig wonder. Nu is er ook een volk, dat zit in de gevangenis en de deur is al eens een ogenblik opengegaan ... een ogenblik open, maar de deur is weer dicht gegaan. Verstaat u dat?

Die deur is weer dicht gegaan en nu moeten ze maar zeggen: "Zal ik me niet bedriegen voor de eeuwigheid. O, dat ik het eens mag geloven, dat ik uit de gevangenis zal komen. Want ik heb maar één kostelijke ziel voor de eeuwigheid en sterven is God ontmoeten en toch geen vreemdeling van de genade ... uitgeleid uit het diensthuis van Egypte. Maar nu nog in de gevangenis te moeten dwalen en die deuren zijn zo dik."

We kunnen ze zelf niet openen, maar toch een ogenblik open geweest in het dal van Achor, in het dal der beroering en nu nog te moeten zeggen: "Ach zal ik toch omkomen in de gevangenis? O God, zal ik omkomen?"

O bedrukten, bestreden zielen in ons midden, die daar dood brakende over de wereld gaan, het niet kunnen vasthouden, die dan toch vol heimwee uitroepen: "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot u, o God." Dat de Heere u mocht gedenken, dat de Heere nog schenke opening der gevangenis, dat Hij u nog eens mocht bezoeken met Zijn heil en dat u mag getuigen: "O Heere, Gij hebt me uit de gevangenis geleid."

Maar als iemand uit de gevangenis komt, dan heeft hij nog een gevangenispak aan en

dat pak kan hij niet blijven dragen, hij moet ontkleed worden en andere kleren ontvangen en nu gaan ze nog met een gevangenskleet, vanwege de zonden, de weg van heiligmaking moet beoefend worden.

O, nu gaan ze nog met de smet der zonden over de wereld en dan moeten ze zo dikwijls zeggen: "Ach die smet der zonden is wel groot, maar de genade van Christus is overvloediger. De genade van de Heere Jezus is dierbaarder." O wat een rijkdom, wat een volheid, wat een evangelie.

De Heere Jezus staat met uitgebreide armen en Hij zegt: "O toon Mij uw gedaante, toon uw gedaante." Te midden van al de beroeringen des harten, te midden van al de druk. "Toon dan, hoe u zijt en Ik zal u geven, sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid en een gewaad des lofs voor een benauwde geest."

O dan mogen ze een ogenblikje moed hebben, dan mag er wel eens een ademtocht zijn, te midden van al de benauwdheid en tegenheden.

En dan krijgen ze ook een tafel des Heeren. Hier de tafel der goddelozen, maar daar de tafel voor de gekenden des Heeren die zullen aanzitten, met bevestigden, maar ook bekommerden. Daar zal spijze zijn, dan krijgen ze het haast niet op. Wat zullen ze gegeten hebben. Paulus en Silas en die stokbewaarder?

Het wordt ons niet beschreven, maar geestelijk komt de Kerk het te weten. Dat zijn de geheimenissen van vrije, soevereine genade. Want ze krijgen eerst melk en dan krijgen ze vaste spijze. Zij krijgen van dat geestelijke voedsel en ze worden verzadigd. O dan is het geen karig God.

Volk des Heeren, dan komt de Heere u te bezoeken met Zijn heil. Dan komt Hij u geestelijke gaven te schenken en dan zullen ze van het eten onderhouden worden en overhouden:

*De buit van het overwonnen land,
viel zelfs de vrouwen in de hand,
schoon niet mee uitgetogen.*

De Heere onderhoudt ze, maar dan krijgen ze in de tijd reeds iets van de gemeenschap der heiligen. O, dan kunnen ze elkander niet missen. Dan is het zo rijk als ze elkander eens mogen ontmoeten en dat ze eens mogen vertellen wat de Heere aan hun ziel gedaan heeft, en dat ze eens mogen uitdragen de wonderen des Allerhoogsten, en dan mogen zeggen:

*"Heere waarom was het toch op mij gemunt?
Daar er zovelen verloren gaan,
Die Gij geen ontferming gunt?"*

Maar dan ook te belijden: "Heere ik had nooit naar U gevraagd, maar Gij hebt me opgeraapt van de vlakke des velds. En U hebt me gegeven een nieuwe naam: Israël, een overwonnene, de naam Christen, welke vloeit uit de Christus, die vloeit uit het welbehagen en door Zijn gerechtigheid en door Zijn bediening heen."

Paulus en Silas zijn thuis, maar ook die stokbewaarder. En die zijn nu op een plaats, waar geen gevangenis meer is. In de hemel is geen gevangenis. Daar is het altoos de vrijheid. Hier mochten ze in de gevangenis de lofzangen Gode zingen, maar daar is het altoos zingen. Altoos, dag en nacht, voor de troon tot de ere des Heeren. Te mogen zingen tot verheerlijking van Zijn deugden en tot opluistering van Zijn soevereiniteit. Want aldaar zal geen nacht meer zijn. Amen.

Zingen Psalm 27:7:

*Zo ik niet had geloofd, dat in dit leven
Mijn ziel Gods gunst en hulp genieten zou,
Mijn God, waar was mijn hoop, mijn moed
gebleven? Ik was vergaan in al mijn smart en rouw.
Wacht op den Heer, godvruchtige schaar, houd moed,
Hij is getrouw, de bron van alle goed;
Zo daalt Zijn kracht op u in zwakheid neer;
Wacht dan, ja wacht, verlaat u op den Heer.*

6. PAULUS OP DE AREOPAGUS.

Zingen: Psalm 27:3

Lezen: Handelingen 17:16 tot einde

Zingen: Psalm 53:2, 3 en 6

Zingen: Psalm 56:5

Zingen: 10 Geboden des Heeren: 2 en 9

Mijn geliefden,

Bent u wel eens geweest op de markt van vrije genade? Want dat is een weldaad, als de mens gebracht mag worden op die markt van vrije genade alleen. Het leven is als een markt en we lezen in Handelingen zeventien, dat Paulus ook op de markt geweest is. Als u op een markt komt, dan ziet u er veel kijkers, mensen die komen kijken, altoos maar weer naar die markt en altoos maar weer voor die stand. Die marktbezoekers komen er steeds, maar zij kopen niets. 't Is enkel maar zien, kijkers zijn het, maar geen kopers.

En ach is dat ook uw beeld? U gaat naar Gods huis, u gaat naar de kerk, maar u zijt enkel maar kijkers en u zijt nooit een koper geworden! Dan is het arm, dan is dat te kort voor de eeuwigheid als u enkel maar een kijker zijt en als u nog nooit een koper geworden zijt door Gods genade.

Maar op die markt, daar vindt u niet alleen kijkers, maar er zijn ook dingers. Mensen die daar steeds staan, om iets te kopen en als er een bedrag genoemd wordt, maar steeds dingen naar minder. Nee zij kopen niet, het zijn dingers en zij staan daar en ze komen steeds voor hetzelfde artikel, Maar ze zijn maar aan het dingeren. Zij willen niet kopen. En acht zo zijn er ook wat, die opgaan naar Gods huis met kritiek en die altoos maar aan het dingeren zijn en altijd maar proberen om iets naar voren te brengen tot handhaving van zichzelf. Die nog nooit een zondaar voor God geworden zijn, het zijn dingers. Zij komen wel, maar niet om te kopen.

En toch, daar zijn er ook op die markt die komen als kopers, die krijgen daar een diepe indruk van de noodzakelijkheid, dat ze iets moeten ontvangen. Maar als men daar iets zal moeten ontvangen, dan zal men daar op rechte wijze toe moeten komen, dan zult u het moeten kopen. Dan zult u uw geld moeten geven om het andere te mogen ontvangen en dat is nu geestelijk ook zo, waarvan de dichter getuigde: "Hoe groot is het goed, hetgeen u weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen."

Och dat het de Heere eens behagen mocht, dat u vandaag een koper mocht worden, want:

*"Geef mij Jezus of ik sterf,
ja buiten Jezus is geen leven,
maar een eeuwig zielsverderf."*

De woorden van onze tekst nu vindt u in Handelingen zeventien en daarvan het drieëntwintigste vers, waar ik u de woorden des Heeren lees:

Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: Den onbekenden God, Deze dan, Dien u niet kennende, dient, verkondig ik ulieden.

Geliefden, wij wensen u te bepalen bij *Paulus op de Aréopagus* en zullen een drietal gedachten nader ontvouwen.

1. De sprekende persoon, namelijk Paulus
2. De aangesproken personen
3. De verkondiging van vrije genade

En schenk de Heere, dat vrije genade eens vrij voor u mocht worden door Woord en Geest, zo zij het.

Het is een rijke gedachte geliefden, dat wij mogen weten van Paulus, dat hij tot God bekeerd was. Gelijk we het zo duidelijk kunnen lezen in de Handelingen der apostelen het negende hoofdstuk. Maar dat hij ook geroepen was en uitgestoten, afgezonderd om het evangelie van vrije genade uit te dragen, wat we ook in het bijzonder kunnen lezen in Handelingen en daarvan het dertiende hoofdstuk.

In ons tekstverband lezen we nu dat hij vertoefde in Griekenland om daar te Athéne, die grote, bekende stad, Gods Woord te verkondigen.

Athéne, de vermaarde stad met vele filosofen, die daar aan het publiek college gaven. Ja die stad was zeer beroemd. Maar nu lezen wij daarvan: "En terwijl Paulus hen te Athéne verwachtte, werd zijn geest in hem ontstoken, ziende dat de stad zeer afgodisch was." Waar onze eerste gedachte van spreekt:

1. De sprekende persoon

De apostel Paulus moest daar aanschouwen, dat die stad zo afgodisch was en ach is het ook niet het beeld van de tijd waar wij in leven? De afgoderij van de mens! Waar kiest de mens nu voor? We zijn zo afgodisch, we zoeken de wereldse genietingen. Hoe vreselijk is het, als de mens zich uitleeft in zonden en overtredingen, in plaats van opmerken op de roepstemmen Gods. Men zoekt het op de markt, in de wereld en hun afgoderij. Dat is een mens van nature.

Maar ach nu worden wij er bij bepaald, dat de apostel Paulus toch gaat onderzoeken. Want wij lezen in de woorden van onze tekst: "Want de stad doorgaande." Hij gaat de stad door, hij laat de stad niet liggen, hij wil weten wat er huist, hij wil weten hoe het daar is. Het is geen ijdele nieuwsgierigheid, nee, het was een onderzoek, dat de apostel Paulus deed om de mensen te vermanen, en hen te onderwijzen en hen voor het éne nodige in te winnen. Om daar het evangelie van vrije genade uit te dragen.

En ach, dan lezen wij de woorden van onze tekst: "Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen."

Dat is wat, dat woord: uw heiligdommen. Wat waren dat voor heiligdommen? Wat de exegeten zeggen, wat de verklaring aangaat, die heiligdommen waren tempels met beelden en altaren. Heiligdommen, maar ach geliefden, dat we nu allemaal een heiligdom hebben en dan zijn er zovelen, die een godsdienstig heiligdom hebben. Daar zijn er zovelen met een heiligdom van hun ervaringen. Heiligdommen soms van uitredingen, een heiligdom van hun godsdienst, een heiligdom van hun eigengerechtigheid.

Maar als we meer niet hebben, dan gaan we naar de eeuwige verdoemenis, want wij moeten tot God bekeerd worden. Wij moeten van dood, levend gemaakt worden. Maar er zitten er wat, ook op Gods dag in dat heilige huisje van hun eigen gemaakte godsdienst. En ze hebben altijd feest, de vlag hangt altijd uit, ze hebben altoos ervaringen en meemakingen en zij kunnen het er o zo goed in vinden. Ze kunnen er in wonen, maar als God het nu behaagt, dat heilige huisje eens te slechten tot aan de fundamenten toe, als de Heere het behaagt, om met de mens te gaan richten, dat hij zijn zonden en schuld en doem- waardigheid leert kennen, dan wordt dat huis afgebroken. Als we eens gebracht worden bij onze ellendestaat en dat we uit moeten

roepen: "Ik ben o Heere van Uw wet te schenden, krom van lenden." Wat zou het groot zijn geliefden als dat van u gezegd kon worden.

Paulus hier sprekende, getuigt: "Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden." Een altaar is een grote plaats, waar men offert. Een altaar, in gunstige zin, lijkt het een tabernakel en lijkt het een tempelplaats. Maar in ongunstige zin, in goddeloze zin, was dat de plaats van zonden, getuigenis van de dwaasheid van de mens.

En ach geliefden, we hebben allemaal een altaar en we zijn altoos maar aan het offeren. De ene mens met zelfverbetering en anderen met plichten van: dit heb ik gedaan en dat zal ik doen.

Maar als God met een mens gaat werken, door Woord en Geest, dan krijgt hij een ogenblik, dat hij niet meer kan offeren. Hij moet sterven en hij kan niet sterven, want de eeuwigheid wordt op zijn ziel gebonden. Hoeveel roepstemmen zijn er niet van dood en eeuwigheid? Van degenen, die soms onverwachts worden weggenomen. Het leven is een damp en de dood wenkt ieder uur. En de Heere mocht ook in het bijzonder gedenken die daar moeten wenen omdat hun dierbaren familieleden zijn weggenomen. Ach het gaat van het ene huis in het andere. Het gaat door van het ene geslacht naar het andere. Het leven is zo kort, het leven is een damp en de dood wenkt ieder uur.

Nu komt de apostel Paulus die gaat daar spreken: "Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: den onbekenden God, Dezen dan, Dien gij niet kennende, dient, verkondig ik ulieden." Nu gaat hij tot die mensen iets zeggen wat ze nog nooit gehoord hebben, waar onze twee gedachte van getuigt:

2. De aangesproken personen

Want die mensen daar in Athéne, die wordt een nieuw evangelie gebracht. Want er staat zo in ons tekstverband: "En Paulus staande in het midden van de plaats genaamd: Aréopagus." Wat was dat voor een plaats?

Dat was een berg, dat was een plaats die genoemd was naar de afgod mars, een oorlogsgod, die daar gediend werd. En op die berg was een gebouw en daar werd recht gesproken en daar kon men ook getuigen. Iedereen had vrijheid van spreken. Daar waren vele mensen gekomen, die iets nieuws wilden horen. Die daar als het ware uitzagen of ze iets nieuws mochten horen.

En ach nu bent u ook in dit morgenuur hier gekomen. Bent u gekomen om iets nieuws te horen? Wat zou het groot zijn geliefden, als het een heilige nieuwsgierigheid was. Wat zou het een weldaad zijn, als het eens een verlangen naar dat Goddelijke onderwijs van vrije genade was. Het zou een eeuwig wonder zijn als er ook hier nog waren, die nu mochten zeggen: "Zou het voor mij nog mogelijk zijn? Voor zulk één? want sterven is God ontmoeten. Als het nog zou mogen wezen voor zuchters, voor tobbers.

Wat waren dat nu voor mensen? Ach, dat waren mensen, die vervuld waren met alles, maar niet met de vreze Gods. Die verwachtten iets nieuws, die waren daar samengekomen om te redetwisten. In vers 18 staat zo van hen, dat sommigen zeiden: *wat wil toch deze klapper zeggen*. Ze luisterden wel om iets nieuws te horen, maar niet in de verzuchting om tot God bekeerd te worden.

Nochtans, het was de voorzienigheid Gods, het was de Raad des Allerhoogsten, dat de apostel Paulus daar moest wezen, want hun heiligdommen moesten eraan. Zij moesten hun heiligdommen missen, hun heilig huisje moest geslecht worden. Zij zullen op de puinhopen gebracht worden.

Ach, nu wil een mens wel gaan om iets te ontvangen, maar niet om iets ontnomen te worden. Om nu niets anders over te houden dan een arme zondaar en een rijke Christus, daar wil de mens niet aan, daar moet plaats voor gemaakt worden door de werkingen van vrije genade. Dat is een Godswerk, als God het behaagt en belijft, om dat te schenken.

"Want de stad doorgaande", hij is doorgedaan en de mensen hebben het gezien, "en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: *Den onbekenden God.*" O, ze hadden zoveel afgoden en nu willen ze er toch nog één hebben.

Wat waren dat nu voor mensen? Wie zijn dezen? Deze onkundige mensen, levende daar, geheel vervreemd van de ware kennis Gods? Ze zijn nog dommer dan een os of een ezel, want deze kent de kribbe zijns heren. Ach wat zijn dezen?

Dat zijn degenen die uit de droesem leven van eigenwillige godsdienst. Wat zijn deze mensen dan, die hoorders? Het zijn de stijven van hart, die versteend zijn als ijzer en koper en die worden noch bewogen door de donder van de wet, noch door de lieflijkheid van het evangelie. Wat is de mens toch geworden in zijn ellendestaat? Wat zijn dezen? Verachters van de genademiddelen, handhavende zichzelf. Wat zijn dat voor mensen met al hun filosofie, met hun wijsheid? Het zijn dwazen, uitstellers van bekering, het zeer kwalijk nemend als ze gewaarschuwd worden.

Maar ach geliefden, dat is nu ons aller beeld van nature. Dat is de mens in zijn ellendestaat, in zijn doemwaardigheid. Dat is nu het beeld van u en mij.

Want als God een mens gaat arresteren, als het wordt: *tot hiertoe en niet verder*, dan krijgen we te doen met een rechtvaardig en met een heilig God. Die ziel gaat het uitroepen: "Mijn zonden, mijn zonden, ik kan niet voor God bestaan." Maar dan wordt het ook: een onbekende God, want zij kennen Hem niet. Verstaat u dit nu, dat u wel bidt en wel vraagt, maar van nature tot een onbekende God?

En ach, dat is nu de mens in zijn ellendestaat, in zijn doemwaardigheid beschreven. Dat is nu de mens, zoals wij van nature leven en onze weg gaan.

Maar als de Heere in uw leven komt, als God het behaagt en belijft, om een mens te gaan aanslaan, om een mens te gaan bepalen bij z'n ellendestaat, geliefden, dan wordt het anders, dan wordt er liefde geboren in het hart voor die onbekende God. Dan wordt het een eeuwig wonder, dat we er nog zijn.

Dan moeten we het met de profeet Jeremia uitroepen: "Wat klaagt dan een levend mens? Een ieder klage vanwege zijn zonden." Dan is het een weldaad dat we mogen horen dat de Heere nog de boodschap van vrije genade brengt. Dan zullen we ons nu niet gaan verheffen boven die mensen, want we zijn van één lap gescheurd. Dan mogen we horen van de rijkdom der genade. Want de apostel Paulus moest daar zijn, het was zijn plaats, die de Heere zelf kwam aan te wijzen om een getuigenis te geven voor die mensen.

Paulus op de Aréopagus. Daar moet hij het Woord Gods brengen, daar moet hij wezen om ook de zonden bij name te noemen. "Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: Den onbekende God. Deze dan, Die u niet kennende dient, verkondig ik ulieden."

Hier gaat hij getuigen van het Evangelie, van de blijde boodschap, voor goddelozen. Hier heeft hij een boodschap voor degenen die vele goden dienen, die alles verzondigd en verbeurd hebben.

Is dat ook uw bestaan? Moet u ook nu getuigen: "Mijn rechten ben ik kwijt, alles getuigt tegen mij, van mijn zijde kan het niet meer. 't Is een eeuwig onmogelijkheid." Welnu, voor dezulken wordt de rijkdom van het Evangelie en de blijde boodschap

gepredikt, voor dezulken heeft de Heere Jezus Zijn liefde geopenbaard, Zijn dierbaarheid, Zijn algenoegzaamheid, Zijn volheid. Voor dezulken die uitgewerkt zijn, die moeten zeggen: "Ach onbekend, de zoon mijner moeder, als een onbekende, als een arme, een ellendige."

En dan te mogen horen de rijkdom van de genade Gods, van de zaligheid, die gepredikt wordt. Dan wordt er een vrede geboren die alle verstand te boven gaat. Wat met geen woorden te zeggen is, maar die in de genade Gods geproefd wordt.

Er is dan plaats voor de genade Gods, gewrocht door de vrijmacht van Gods soevereiniteit.

Ja, het wordt dan een roemtaal, met de dichter, wat we gezamenlijk zullen zingen van Psalm zesenvijftig en daarvan het vijfde vers:

*Ik roem in God, ik prijs 't onfeilbaar woord;
Ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord;
'k Vertrouw op God, door gene vrees gestoord;
Wat sterv'ling zou mij schenden?
Ik heb beloofd, wanneer G' in mijn ellenden
Mij bijstand boodt, en 't onheil afzoudt wenden,
Tot U, o God, mijn lofzang op te zenden,
Door ijver aangespoord.*

Paulus op de Aréopagus. Ten eerste: De sprekende persoon, namelijk Paulus. Ten tweede: De aangesproken persoon, maar gemeente, onze derde gedachte getuigt ons:

3. De verkondiging van vrije genade

Dat was het hoogste doel van Paulus, waarvan de tekstwoorden getuigen: "Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: Den onbekenden God, Deze dan, Dien u niet kennende dient, verkondig ik ulieden." Dat was de verkondiging van genade.

Voor welk volk? Hier staat het: "En Paulus, staande in het midden van de plaats, genaamd Aréopagus, zeide: u mannen van Athéne! Ik bemerkte, dat u alleszins gelijk als godsdienstiger zijt." Het waren mensen vol godsdienst, maar zij misten de ware godsdienst. En ach, in deze tijd zijn er genoeg godsdienstige mensen, die kun je genoeg vinden, die zijn er in overvloed.

En nu gaat de apostel Paulus verkondigen dat de Heere zich openbaart in Zijn Woord en door Zijn Geest, naar zijn welbehagen. Waar de genade valt, daar valt ze vrij en nu lezen wij: "De God, Die de wereld gemaakt heeft en alles wat daarin is, Deze, zijnde een Heere des hemels en der aarde, woont niet in tempelen met handen gemaakt."

Hij komt af te snijden de godsdienst met hun tempelen, maar hij zegt: "En wordt ook van mensenhanden niet gediend, als iets behoevende, alzo Hij Zelf allen het leven, en den adem, en alle dingen geeft. En heeft uit één bloede het ganse geslacht der mensen gemaakt, om op den gehelen aardbodem te wonen, bescheiden hebbende de tijden te voren geordineerd, en de bepalingen van hun woning; opdat zij den Heere zouden zoeken, of zij Hem immers tasten en vinden mochten; hoewel Hij niet verre is van een iegelijk van ons. Want in Hem leven wij en bewegen wij ons en zijn wij; gelijk ook enigen van uw poëten gezegd hebben: Want wij, zijn ook van Zijn geslacht. Wij dan, zijnde Gods geslacht, moeten niet menen, dat de Godheid goud of zilver, of steen gelijk zij, welke door mensenkunst en -bedenking gesneden zijn. God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu allen mensen alom, dat zij zich bekeren."

Hier komt de apostel Paulus met de noodzakelijkheid van de waarachtige bekering, dat ze tot God bekeerd moeten worden. Hier komt hij bij de ernstige zaak, dat de mens van dood, levend gemaakt moet worden. Ja, dat er een staatsverwisseling plaats moet vinden, dat hij tot God bekeerd moet worden en dan staat er ook: "Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordelen, door een Man, Dien Hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl Hij Hem uit de doden opgewekt heeft."

Ja, hier komt hij tot de kern van het Evangelie van Jezus Christus en Dien gekruisigd, Die ook opgestaan is uit de doden, waar de apostel Paulus van getuigd: "overgeleverd voor onze zonden en opgestaan tot onze rechtvaardigmaking." Hierin komt hij tot de grondslag der gerechtigheid van Christus.

En geliefden, waar nu Christus gepredikt wordt, daar komt altijd vijandschap van de mens, inwendig, maar ook uit de vrucht van de prediking. Waar de opstanding der doden van de gezegende Heere Jezus, waar dat gepredikt wordt, daar komt een weerstand bij de mens. Is dat ook uw ervaring? Want er staat ook van deze mensen: "Als zij nu van de opstanding der doden hoorden, spotten sommigen daarmede." Ja daar kwam een spot, daar kwam vijandschap, daar kwam het openbaar dat zij daar niet voor wilden vallen. Sommigen zeiden: "Wij zullen u wederom hiervan horen." Zij wilden het nu niet meer horen, zij waren het zat, zij wilden niet horen van de waarachtige overtuiging en de ware geestelijke ontdekking en de ware God.

Dat we alles moeten verliezen, dat wil de mens niet beluisteren. Wij willen horen van "broeders en zusters, het gaat goed." En nu kun je elkaar de bloemhoven injagen en de handen opleggen, maar om te horen van de waarachtige ontgronding, van de ware geestelijke ontdekking, daar wil de mens van nature niet van weten, daar is hij een vijand van, daar moet hij voor ingewonnen worden. Dat is door de werking van vrije, soevereine genade als God het behaagt en belieft om hen dat te schenken.

Wij zouden kunnen vragen: Nu heeft Paulus gepredikt, hij heeft het Woord Gods verkondigd, zouden er ook velen geweest zijn, die er voor gevallen zijn? Het was inderdaad zo. "En alzo is Paulus uit het midden van hen weggegaan. Maar sommigen mannen hingen hem aan, en geloofden, onder welke was ook Dionysius, de Aréopagiet en een vrouw, met name Dámáris, en anderen met dezelve." Ja, er waren er nochtans, die voor het Woord mochten vallen. De Heere kwam ook daar door Woord en Geest nog zielen te trekken, te leiden en te onderwijzen. Opdat zij zouden mogen getuigen van Gods eeuwige verkiezing, van Gods eeuwige liefde en de genade die Hij komt te schenken aan gans verlorenen, aan degenen die het alles verbeurd hebben, want het Woord werd verkondigd.

En geliefden, waar het Woord nu verkondigd wordt, dan komt de Heere op Zijn tijd dat toe te passen, door de werkingen van Zijn Geest. Dan zullen ze worden toegebracht, wiens namen geschreven staan op de boekrol van Gods eeuwige verkiezing. Dat is onwederstandelijk, dat is niet tegen te houden, want waar de genade Gods valt, daar valt ze vrij. Dan komt de Heere het zelf te bevestigen.

En nu heeft de apostel Paulus verkondigd Wet en Evangelie. Maar hij heeft ook, wat we hebben voorgelezen, alle gronden afgesneden. En nu enkel maar de gerechtigheid van Christus als het vaste fundament naar voren gebracht en als nu die Christus in Zijn rijkdom, in Zijn volheid, in Zijn dierbaarheid naar voren komt, dan komt openbaar dat daar spotters zijn en anderen die het niet willen horen. Maar er zijn er toch die er voor moeten vallen. Dit is nu het wonder van de prediking van Wet en Evangelie.

Dan wordt er iets ervaren van wat ook David zegt in Psalm tweeënveertig: "Gelijk een

hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God!" Dat is een heimwee der ziel. Dan wordt het verlangen en uitzien om iets van die genade te mogen proeven en smaken zo groot. Dan wordt het ook beleefd, dat de Heere plaats maakt voor Zijn eigen werk.

O, geliefden, daar ligt een volheid in, daar ligt een zaligheid in, maar daar ligt ook in: die roeme, roeme in den Heere.

"Want de stad doorgaande." En nu gaat de Heere ook de stad nog door, de Heere gaat ook deze plaats nog door. En onze toepassing komt te getuigen, dat de roepstemmen er zijn. De Heere gaat nog met Zijn roepstemmen en getuigenissen naar de heiligdommen. Ach hoevelen zijn er niet, die een grond maken om hun eigen godsdienst, van eigen ervaringen, van eigen ondervindingen.

Maar om nu ontdekt te worden aan die heiligdommen. Om een smart te krijgen over de afgodendienst.

Mijn medereizigers naar de beslissende eeuwigheid, kent u er iets van? Kent u iets van het waarachtige, van het geestelijke leven, dat toch gekend zal moeten worden door een ieder, daar we allen een kostelijke ziel hebben voor de eeuwigheid.

Kinderen, jongens en meisjes, vraag toch veel om een nieuw hart. Hebt u er reeds smart van dat u ook de week die voorbij gegaan is zo graag naar de kermis wilde gaan? Liever naar de kermis dan naar Gods huis. O, hoe ontzettend is het toch met een mens. Wat moeten we u dan beklagen? Wat zijn we geworden door onze zonden en schuld en afmakingen? Maar dat de Heere nochtans Paulus staande hield. Hij mocht het Woord Gods verkondigen. Dat de Heere nochtans zijn Woord tot ons laat verkondigen. Dat de Heere geen lust heeft in de dood van de zondaar, maar hierin dat hij zich bekere en leve.

Hoort u het vaders en moeders? Hoort u het mijn medereizigers? Het is nog het heden der genade. Wie weet hoe kort nog dat u voor het laatst het Woord Gods zult horen. Wie weet hoe kort nog, dat u voor het laatst de vermaning gehoord hebt. Wie weet hoe kort nog, dat u wordt afgesneden en dat u voor de dood geplaatst wordt en hoe zal het dan wezen? Waag het toch niet op een misschien, waag het toch niet op een algemene indruk. Denkt erom u moet bekeerd worden. Jong en oud, wij zullen tot God bekeerd moeten worden.

O, dat die diepe ernst van dood en eeuwigheid u nog uit mocht drijven, ook op deze dag, tot de troon der genade, dat u een indruk mocht krijgen van dat ene nodige. Dat u uit mocht roepen: "Zou het voor mij nog kunnen, zou het voor mij nog mogelijk zijn? Ik ben al reeds zo oud geworden, ik heb zoveel jaren tegen de goedheid Gods gezondigd. Zou het voor mij nog kunnen?"

Geliefden daar is bij de Heere een volheid voor gebrokenen, voor verslagenen, die ten dode zijn opgeschreven en die het voor zichzelf niet meer kunnen geloven.

Hoor toch bedrukten, door onweder voortgedrevenen, hoort u het bestreden zielen? Het wordt u nog verkondigd, het Evangelie van vrije genade. Het wordt nog uitgedragen, het wordt u nog aangezegd. De Heere komt nog zo laag af te dalen om u te roepen. Ja, de Heere getuigt het: "Verhardt u niet, maar laat u leiden."

En wat gaan degenen nu ervaren, die de Heere heeft opgezocht? Die worden ontdekt aan die heiligdommen van binnen. Dat is wat, die ganse stad, dat boze hart vol goddeloosheid, die worden ontdekt aan de boosheid van hun bestaan. Die worden gebracht bij de overtredingen en bij de ongerechtigheden en dezulken moeten zeggen: "Heere, dat u nu mij bezoekt met Uw heil. Dat u die stad, mensenziel, dat u die nog bezoekt, opdat wij zouden ontvangen de rijkdom van het genadeleven."

Ja, die gaan die heiligdommen bewenen en die gaan vragen of ze in het heiligdom des Heeren mogen worden gebracht, in het heiligdom Gods. Gelijk ook een Asaf, die werd ook in het heiligdom ingebracht, en wat leerde hij toen zien? Dat hij een groot beest voor God was, geen bekeerd mens, geen doorgeleid mens, een groot beest voor God. Maar dat dezulken nu een boodschap ontvangen. Want de apostel Paulus heeft het eerst gezien, hij heeft het keurig nagegaan, want er staat zo: "En terwijl Paulus hen te Athéne verwachtte werd zijn geest in hem ontstoken, ziende, dat de stad zo zeer afgodisch was."

Hij heeft het niet goedgepraat, nee, hij heeft er veel smart over gehad. Maar hij heeft toch die mensen verkondigd, de rijkdom des Heeren, de volheid van het Evangelie en de dierbaarheid van vrije genade. Hij heeft het mogen aanprijzen, hij heeft het mogen uitdragen.

Maar ach geliefden, ik zeide u reeds: het kan wel eens zijn voor de laatste keer, en wat zal het dan wezen? Als we onbekeerd sterven, dan gaan we voor eeuwig verloren, voor eeuwig verloren. Naar die plaats, waar is eeuwige duisternis en wening en knersing der tanden.

Mijn onbekeerde medereiziger dat zal wat wezen. Onder het Evangelie geleefd, onder de bediening van vrije genade en tóch verloren. O roep dan, kerm dan, vraag dan om dat ene nodige, want het is nog het heden der genade, het is nog de dag der zaligheid. De Heere mocht u hart vernieuwende genade schenken.

En gij in ons midden, die wel eens een algemene overtuiging gehad hebt, wel eens indrukken gehad hebt. Dan kunt u gehad hebben, indrukken over dood en eeuwigheid, diepe indrukken in de consciëntie.

O, vraag toch veel de Heere of het niet overgaat, want er zijn zovelen die het gehad hebben en het is weer overgegaan. Het was een morgenvolk. O, vraag toch veel, of de Heere er Zelf in mee mocht komen, dat het eens waarlijk een fundament mocht hebben, dat u gebracht mocht worden bij de noodzakelijkheid, dat u Christus mag leren kennen.

Volk des Heeren, wat is Jakob toch dun geworden, wat moet u ook na ontvangen genade, wat moet u uw heiligdommen bewenen. Wat moet u ook nog die afgodtempels bewenen, en die altaren van zelfverheffing en zelfverbetering. En nu op de puinhopen terecht te komen, het alles te moeten verliezen en meer en meer ontdekking, steeds meer ontgronding, in een weg van heiligmaking. Dat u maar veel mocht vragen om geestelijk licht, om geestelijke raad, om dan te mogen zuchten:

*Geef 't wild gediert', dat niets in 't woen ontziet,
De ziele van Uw tortelduif niet over;
Laat, grote God, om een gehate rover,
Uw kwijnend volk niet eeuwig in 't verdriet.*

Om nu te gedenken in al de strijd, hetzij de strijd van duivel, wereld en het eigen vlees, dat het de trekkende liefde Gods is door de ambtelijke bediening van de Heere Jezus, als de Heere u staande houdt. Want dat is eeuwig waar, van Gods zijde ligt het vast, wordt het nooit verbroken. En om nu die onbekende God, om die nu te mogen kennen als uw Vader, als uw Rechter, als uw Weldoener, als uw Onderhouder. Die God te mogen kennen in Christus Jezus door de bediening des Heiligen Geestes, wat is dat een volheid, wat is dat een rijkdom. Wat wordt het dan groot, dat Hij de zaligheid verdiend en toegepast heeft voor Zijn volk. Die het dan moeten getuigen: "Heere, het waren enkel maar Uw liefde en Uw onderhouding, maar ook Uw Vaderlijke kastijdingen, want u hebt me wel in de benauwdheid gebracht, maar ik mag

het nu ervaren: 't Was goed voor mij bedrukt te zijn geweest, opdat ik dus Uw Goddelijk recht zou leren."

En daarom, volk des Heeren, verkondig dan de daden Gods en vertel wat de Heere aan uw ziel gedaan heeft. Dat u ook eens de onbekende God aanbeden hebt, maar nu een God die Zich geopenbaard heeft, gekend als die God, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft en geestelijk Zijn Kerk onderhoudt en Zijn Kerk ook leert en Zijn Kerk ook vertroost.

De tijden zijn bang als we zien op de tekenen der tijden, dan moeten we wel getuigen: Hij komt, Hij komt om de aarde te richten. Wie weet hoe kort nog, de tekenen der tijden zijn er gemeente. Wij zien het, Hij komt weder als een dief in de nacht en o, hoe zal Hij u dan vinden, aan welke kant zult u dan staan als Hij komt te oordelen? Aan de linkerkant, of aan de rechterkant, aan welke kant zult u staan?

Bekeer u, jongens en meisjes, vaders en moeders! Aan welke kant staat u? Want die aan de linkerkant zullen staan, zullen voor eeuwig verdoemd zijn en hoe zal het wezen als aan de linkerkant de kinderen staan, aan de rechterkant de vader en moeder? En dan zullen die vader en moeder God liever hebben dan hun eigen vlees.

O, u gaat niet ongewaarschuwd naar huis, vraagt dan de Heere of u die ware God mocht leren kennen, vraagt dan de Heere om geestelijk licht. En onderzoek u nauw, zéér nauw, en dat u moge gegeven worden om veel te vragen om geestelijk licht. Om het dan te mogen ervaren: "Laat in mijn hart Uw rechten zijn geschreven." Amen.

Zingen de Tien geboden des Heeren en daarvan het tweede en negende vers:

*"Ik ben de Heer, uw God en Koning,
Die van Egypte u bevrij!
U leidend' uit uw slaafse woning;
Dient dan geen goden nevens Mij.*

*Och, of wij Uw geboón volbrachten!
Gená, o hoogste Majesteit!
Gun door 't geloof in Christus' krachten,
Om die te doen uit dankbaarheid.*

7. DE SCHIPBREUK VAN PAULUS.

Zingen: Psalm 42:2 en 4

Lezen: Handelingen 17:12-47

Zingen: Psalm 107:13, 14 en 15

Zingen: Psalm 118:4

Zingen: Psalm 66:5

Geliefden, het is nu weer de tijd van reizen en trekken. Men ziet daar de mens gaan op allerlei wegen en een ieder maakt zich klaar om met vakantie te gaan. De één gaat op die weg en de ander gaat op een andere weg. Maar zij gaan allen op weg naar een einddoel.

Hoe verschillend het doel van de reis ook is, er is geen rust totdat het einde van de tocht bereikt is. Voorwaar, een duidelijk beeld van ieder mens op deze wereld. Rusteloos woelt men om verandering, hunkerend naar genot, naar rust en ontspanning. In Gods Woord wordt er ook gesproken van begaanbare wegen waar mensen overheen trekken. Maar èèn weg is er waar ik op wijzen wil, en daar zien wij weinig mensen over gaan. Dat is de weg, die loopt van Lodebar naar Jeruzalem.

Geliefden, Mefibóseth, een kleine prins, werd op die weg gebracht. Hij was vijf jaar oud, toen daar de mare ging, dat zijn vader en grootvader gesneuveld waren op de heuvelen van Gil-boa. De mare drong door tot het koninklijk paleis. En een vrouw, de voedster van het kind, hoorde het ook. Omdat daar een oosterse wet was, als de ene koning den andere koning overwon, dat alle overgebleven familieleden werden gedood, dacht zij dat kind van vijf jaar op veilige bodem te brengen.

Maar geliefden, zij kwam te vallen en dat kind werd geslagen aan beide zijn voeten. Hij was lam, maar het leefde nog en het werd weggebracht helemaal in het overjordaanse. Zo kwam hij daar in Lodebar en moest er in ballingschap vertoeven.

Weet u wat Lodebar betekent? Dat betekent: *pesthuis*. En nu zitten we allen van nature in het pesthuis van de zonde. We zien het niet en we geloven het niet. Daar zal een godswonder in ons leven moeten gebeuren om bekend gemaakt te worden, dat wij in het pesthuis der zonde leven. Want wij zijn vreemdelingen van de genade Gods.

Mefibóseth was uit het geslacht van Saul. Mefibóseth was een zoon van Jonathan. David nu zit op zijn troon en op zekere dag zegt hij: "Is er nog iemand overgebleven uit het huis van Saul, dat ik Gods weldadigheid doe om Jonathan's wil?" En een knecht wist van het geheim van die Mefibóseth. En nu moet hij gehaald worden.

Zo ook een zondaar, die moet gehaald worden uit het pesthuis der zonde, door de werkingen van vrije genade. Zij moeten getrokken worden door de onweerstandelijke werking van God den Heiligen Geest.

En geliefden, die knechten zijn er op uit gegaan en ze hebben Mefibóseth gehaald. Mefibóseth heeft het moeten ervaren, dat er een weg van Lodebar naar Jeruzalem was. Voor hem een weg van omkomen, want hij was een kind des doods, krachtens z'n afkomst. Een weg van benauwdheid. Maar als hij voor de koning komt en de glorie, de pracht en de heerlijkheid ziet, dan komt hij te getuigen: "dat u omgezien hebt naar een dode hond als ik ben." En als hij dan dat getuigenis komt te geven, ja dan ontvangt hij genade en wordt hij gebracht aan de dis van de koning, hij mag er dagelijks komen. Eerst in de onmogelijkheid op reis en nu geborgen door het verbond met David en Jonathan.

We zijn allen op reis, een eeuwigheidsreis geliefden, maar ach wij moeten komen tot het eind, wij moeten komen tot dat punt: "Dat u hebt omgezien naar een dode hond als

ik ben." Wij moeten omkeren. Als God dat nu uit vrije genade geeft, als wij schipbreuk mogen lijden, met onszelf, dan is er bij de Heere een volheid geliefden, een ruimte voor een mens, die niets meer heeft.

Eerst schipbreuk lijden, eerst aan een einde komen en dan te mogen ervaren wat we ook nu met elkander wensen te overdenken en wel uit Handelingen zevenentwintig het ééntenveertigste vers:

Maar vervallende op ene plaats, die de zee aan beide zijden had, zetten zij het schip daarop; en het voorschip vastzittende, bleef onbeweeglijk, maar het achterschip brak van het geweld der baren.

Wij wensen uw aandacht te bepalen bij *De schipbreuk van Paulus* en we willen een drietal gedachten ontvouwen:

1. De afgronden roepen
2. Het schip wordt gebroken
3. Een tweevoudige redding

En daar we allen op reis zijn naar die allesbeslissende eeuwigheid, mijn medereizigers, dat God het eens mocht geven, dat u óók getrokken mocht worden door de onweerstandelijke werkingen van God de Heilige Geest! Om het dan uit te roepen: "Heere ik was op reis naar de hel, maar u hebt me getrokken door Woord en Geest." Zo zij het.

Geliefden, wij worden gebracht bij de ervaring van de apostel Paulus die als een gevangene naar Rome zal worden gezonden. De apostel Paulus, gebracht zijnde op een schip, kwam getuigenis geven van de grote gevaren, die zij tegemoet zullen gaan. Want er staat zo in ons tekstverband: "En zeide tot hen: Mannen, ik zie dat de vaart zal geschiedde met hinder en grote schade, niet alleen van de lading en van het schip, maar ook van ons leven."

En toen kwam er een ogenblik een conflict, want men geloofde niet, wat Paulus kwam te getuigen. Maar de hoofdman geloofde meer de stuurman en de schipper, dan hetgeen van Paulus gezegd werd. Nochtans hij had zich vrijgemaakt, hij had ze gewaarschuwd voor de reis die zou geschieden met hinder. En eerst leek het of zij gelijk hadden, want er kwam een zuiden wind, die zachtjes waaide. Zij meenden hun voornemen verkregen te hebben en afgevaren zijnde, zeilden zij dicht voorbij Kreta henen. Onze eerste gedachte spreekt van

1. De afgronden roepen

Het leek of alles meeviel, maar dat duurde maar kort, gemeente. Niet lang daarna sloeg tegen hetzelfde een stormwind. Daar kwam een geweldige storm, onverwachts, de gevaren waren zo groot. Een storm kwam er en daar werden ze bepaald bij de ontzaglijke krachten van de zee.

Nu zijn er verschillende verklaringen van die storm en als we lezen bij Calvijn, dan wijst Calvijn erop, dat satans macht ook kan komen door de elementen van de natuur, door de wind. Dat satans macht ook daarin sterk was, zodat alles hun tegen was, want die storm was ontzettend. Het stormde zo vreselijk, dat ze nauwelijks de boot meer machtig konden worden. En ze deden toch alles, om te trachten, dat schip te behouden. "Dewelke opgehaald hebbende, gebruikten zij alle behulpzelsens, het schip omgordende; en alzo zij vreesden, dat zij op de droogte Syrtis vervallen zouden,

streken zij het zeil en dreven alzo henen."

Daar kwam niet alleen een stormwind, maar er kwam ook een onweder, geweldig slingerend, en ach, het was ontzettend wat zij mee moesten maken. Ja het kwam zo ver dat zij alles moesten missen, dat ze met eigen handen het scheepsgereedschap, de netten en alles wat ze gebruikten op het schip, overboord moesten gooien. Daar bleef niets meer over. En geliefden, dat is wat, het is aangrijpend, die slag, die nederlaag om met eigen handen alles overboord te moeten gooien. O, als de afgronden roepen, om dan alles te moeten verliezen.

En zo is nu ook uw leven, want we zijn allen op reis op die wereldzee en de stormwind van de zonde, van overtredingen, die komt ons tegen. De stormwind! Wij zijn allen op reis en wat doet nu een mens? Hij tracht zichzelf te handhaven. De mens tracht zichzelf vast te houden. En nu moet hij alles verliezen. Hij moet alles missen. Alles moet overboord gegooid worden. En dat is wat, met eigen handen! Al je ervaringen en alles wat je meemaakte en al je bevindingen, alles overboord! Om nu de dood in te gaan als daar de afgronden roepen, waar onze eerste gedachte van spreekt. O, als het wordt ervaren:

*'k zucht, daar kolk en afgrond loeit,
Daar 't gedruis der waat'ren groeit,*

Kent u er iets van, van die storm? Kent u reeds die worstelingen? Kent u die benauwdheden? Als de afgronden roepen: "Bij het gedruis uwer watergoten." Om te midden van die storm om te moeten komen. Dat alles wordt bestreden en dat u moet ervaren, dat alles overboord moet.

Zij verkeren ook nog in duisternis. "En als noch zon noch gesternten verschenen in vele dagen en geen klein onweder ons drukte, zo werd ons voorts alle hoop van behouden te worden benomen." In plaats van dat zij mochten getuigen, dat zij behouden zouden worden, werd het onmogelijk.

Hebt u dat ook ervaren? Van die storm des levens, dat alles u ontnomen wordt? Voor anderen kunt u het wel geloven maar voor zulk een monster van goddeloosheid, kan het niet meer. "Dat wonder voor een ander, ach dat zal wel mogelijk zijn, maar voor zó een als ik ben kan het niet meer." En dat u moet zeggen: "Heen en weer geslingerd." De ene keer zeggen we: "Ik zal het niet meer vragen, ik zal niet meer roepen, want ik krijg het toch niet." En de andere keer zo hard, zo onverschillig en dat u zegt: "Als ik het nu niet ontvang, dan zal het niet gebeuren."

O, wat is een mens! Maar nu een aangebonden zaak op die levenszee, dat u alles wordt ontnomen. Dat u moet zeggen: "Het gaat niet meer in de storm van het leven."

Maar nu dat wonder. "En als men langen tijd zonder eten geweest was, toen stond Paulus op in het midden van hen, en zeide: O mensen men behoorde mij wel gehoor gegeven te hebben en van Kreta niet afgevaren te zijn, en deze hinder en deze schade verhoed te hebben. Maar alsnu vermaan ik ulieden goedsmoeds te zijn, want daar zal geen verlies geschieden van iemands leven onder u, maar alleen van het schip."

En dan gaat hij vertellen wat hij heeft ervaren, dan gaat hij uitspreken, wat de Heere hem heeft bekend gemaakt. Dan lezen wij dat wonder: "Want dezen zelfden nacht heeft bij mij gestaan een engel Gods, Wiens ik ben. Welken ook ik dien, zeggende: Vrees niet Paulus, u moet voor den keizer gesteld worden, en zie, God heeft u geschonken allen, die met u waren."

Wat is dat een rijk geschenk, maar wat zien we er ook in, dat hij, Paulus, ook bevreesd geweest is. Hij heeft ook benauwdheid gehad. Het is voor hem ook geweest, dat hij het niet meer bezien kon, maar dat hij alsnog mag horen: "Vrees niet."

Hoort bedrukte, bestredene in ons midden, die op de levenszee denkt om te komen, daar de stormen zo ontzettend zijn en de aanvallen zo vele. Vreest niet! Te midden van de storm, te midden van al de worstelingen. Maar de apostel Paulus zegt: "Zijt goedsmoeds, want er zal geen verlies geschieden: Daarom zijt goedsmoeds mannen, want ik geloof Gode, dat het alzo zijn zal, gelijkterwijs het mij gezegd is." Maar wij moeten op een zeker eiland vervallen.

"En vrezende, dat zij nergens op harde plaatsen vervallen mochten wierpen zij vier ankers van het achterschip uit, en wensten dat het dag werd."

Na al de donkerheid, na de harde strijd, was er een wens, dat het dag zou worden. En als God met een mens gaat werken, dan leert hij eerst zien de nacht van de zonde, de nacht van de overtredingen, want hij moet zondaar voor God gemaakt worden. Dan moet hij naar de hel. Hij kan het nooit geloven om in de hemel te komen. Dan gaat hij inleven:

*"Ik lag gekneld in banden van de dood,
daar d'angst der hel mij alle troost deed missen."*

Kent u er ook iets van? Want wij houden ons scheepje maar vast, dat godsdienstige scheepje. Wij willen wel roeien met de spanen van eigengerechtigheid en godsdienst. Met ons rechtzinnig bootje willen we wel overvaren, maar dat zal niet gaan, geliefden. Wij moeten schipbreuk lijden, wij moeten alles verliezen, wij moeten verbroken worden met al onze godsdienst. Dan blijft er niet veel over en houden we ook niet veel vrienden over. De mens van nature wil wel zingen: "Scheepke onder Jezus hoede", maar geen schipbreuk lijden. Wij willen wel varen met de vlag hoog in top, maar wij zullen bedrogen uitkomen. Wij moeten iets leren van de waarachtige bekering. Onze tweede gedachte spreekt van:

2. Het schip wordt gebroken

De mens zal schipbreuk moeten lijden aan deze zijde van het graf. Mijn toehoorders, dan staat er zo van de scheepslieden, dat zij een uitweg gezocht hebben om weg te komen. Want er staat zo: "Maar als de scheepslieden zochten uit het schip te vlieden en de boot neerlieten in de zee, onder de schijn, alsof zij uit het voorschip de ankers zouden uitbrengen, zeide Paulus tot de hoofdman: Indien dezen in het schip niet blijven, u kunt niet behouden worden."

Die mensen wilden op een valse grond vluchten, maar dan krijgen we te lezen: "Toen hieuwen de krijgsknechten de touwen zelf van de boot en lieten haar afvallen.

Het is een ontzaglijke strijd. "En ondertussen dat het dag zou worden, vermaande Paulus hen allen, dat zij zouden spijs nemen en zeide: Het is heden de veertiende dag, dat u verwachtede blijft zonder eten en niets hebt genomen. Daarom vermaan ik u spijs te nemen, want dat dient tot uw behoud; want niemand van u zal een haar van het hoofd vallen." O, wat een rijke belofte, wat een rijk getuigenis!

"En als hij dit gezegd en brood genomen had, dankte hij God in aller tegenwoordigheid en hetzelfde gebroken hebbende, begon hij te eten."

Wat krijgen zij dan te ervaren? Enerzijds onderhouding, maar anderzijds ontleding. Dat is, als de Heere een ziel wel eens komt te onderhouden met zijn liefde en met genade. Maar dat hij toch moet ervaren (en dat is nu de schipbreuk) ontleding.

Hoe kunnen we dat nu verklaren, geliefden?

Wel dat staat woordelijk in ons tekstverband, want er staat zo van hen, dat ze al hun voorraad overboord moesten gooien, ja ook datgene wat zij meedroegen. Er staat: "En als zij met spijs verzadigd waren, lichtten zij het schip en wierpen het koren uit in de

zee."

Alles moest overboord. Dat is een harde weg voor een mens, als hij alles verliezen moet. Dat is een harde weg voor een mens, die alles wil vasthouden, maar als de Heere nu het ene gaat wegnemen, om het andere te stellen, dan wordt een mens gewillig gemaakt. Kent u dat ook reeds in uw leven, dat de voorraad overboord moest? Want als u zondaar voor God gemaakt wordt, dan moet u alles verliezen, alles, waar u een grond van gemaakt hebt. Alle gronden worden ontnomen. U moet alles kwijt.

Schipbreuk lijden, dat wil zeggen, dat u niets meer over houdt. Dat u moet zeggen: "Nu heb ik alles moeten verliezen." Schipbreuk lijden, dat wil zeggen, dat de mens wordt gebroken als een arme, ellendige, doodschuldige zondaar. Om ontvankelijk gemaakt te worden voor dat wonder van het welbehagen Gods. Schipbreuk lijden!

"Maar vervallende op ene plaats, die de zee aan beide zijden had, zetten zij het schip daarop; en het voorschip vastzittende, bleef onbeweeglijk, maar het achterschip brak van het geweld der baren." Zij werden verbroken door het geweld der baren. Wanneer wordt nu een mens verbroken? Als hij het te doen krijgt met het Goddelijk recht. Want een mens van zichzelf wordt nooit verbroken. Maar als hij te doen krijgt met het Goddelijk recht, dan wordt hij verbroken, dan gaat hij God toevallen. Dan gaat hij de Heere in Zijn deugden erkennen, dan wordt hij het met God eens. Dan gaat hij het uitroepen: "Rechtvaardig, rechtvaardig als God mij voor eeuwig verdoemt." Als wij verbroken worden, gelijk dat schip, als wij met onze godsdienst het alles moeten verliezen en niets meer over hebben.

Zulken ontmoet u niet zoveel. Meestal ontmoet je mensen met volle zeilen. Maar degenen, die nu niets meer hebben, al dat scheepsgereedschap weg, ze hebben ook geen koren meer, het schip gebroken, dan is er plaats voor de Heere Jezus, voor genade, zo rijk en zo vrij. Dan is er plaats voor het bloed van Jezus Christus, voor een arme zondaar. Ook die hier neersitten en zeggen: "Ik heb niets meer. Ik zit met lege handen, ik heb niets meer op zak. Ik moet schipbreuk lijden."

Maar dan zult u ontvangen, genade en zaligheid, hetwelk de Heere komt te schenken aan een volk, die het moeten getuigen met de roemtaal van vrije genade: "Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord."

Als ze denken om te komen door het zwaard, als ze denken om te komen in de baren der zee, als ze denken om te komen, te sterven, om het dan te mogen ervaren, wat de dichter getuigde in Psalm honderdachtien en daarvan het vierde vers:

*De Heer is aan de spits getreden
Dergenen, die mij hulpe biên;
Ik zal, gered uit zwarigheden,
Mijn lust aan mijne haat'ren zien.
't Is beter, als w'om redding wensen,
Te vluchten tot des Heeren macht,
Dan dat men ooit vertrouw' op mensen,
Of zelfs van prinsen hulp verwacht.*

Onze derde gedachte spreekt van

3. Een tweevoudige redding

"Maar vervallende op ene plaats, die de zee aan beide zijden had, zetten zij het schip daarop; en het voorschip vastzittende, bleef onbeweeglijk, maar het achterschip brak van het geweld der baren." Schipbreuk! Het werd gebroken, het kon niet gelijmd

worden, het kon niet bij elkander gebracht worden. Wij zouden zeggen: "We moeten het maar bij elkander brengen met een beetje gemoedelijkheid", maar dat gaat niet geliefden. Waar de zakelijke bediening van vrije genade geleerd wordt, daar maakt God een afgesneden zaak. Daar móét hij schipbreuk lijden.

Nu moet u niet denken, dat dit te hard is, of te scherp, maar dat is nu de lieflijkheid van de genade Gods. Dat is nu de dierbaarheid van het evangelie. Daar ligt nu de volheid en de zaligheid van genade in verklaard. Als wij aan een einde komen, als wij schipbreuk moeten lijden, met alles wat we hebben en wij kunnen heel wat aan boord hebben!

O, heel wat teksten, heel wat ervaringen. Wij kunnen met volle zeilen varen. Wij zeggen dan: " 't Gaat goed." Maar geliefden nu moet alles overboord, zelfs datgene, waarvan wij dachten te eten. Want de Heere zegt: "Wat Ik gebouwd heb, breek Ik af, wat Ik geplant heb, ruk Ik uit. Zelfs dat ganse land."

Schipbreuk moeten lijden, dat valt niet mee, en toch, vraag niet naar zwaarheid, maar naar klaarheid, de Heere komt een mens aan een einde brengen, om juist de rijkdom en de volheid van zaligworden te schenken. Want God wordt in Zijne deugden verheerlijkt. In Zijne eeuwige soevereiniteit, niet alleen in de verkiezing, maar ook in het verwerpen. De Heere is vrij!

En nu gaat de Heere Zijn volk leren, wat nu achter dat wonder van schipbreuk lijden verklaard ligt.

En nu spreekt onze derde gedachte van: *Een tweevoudige redding.*

Wat zou dat nu betekenen, een tweevoudige redding? Wel, als wij het verband van de tekst nagaan, dan lezen wij: "De raadslag nu der krijgslieden was, dat zij de gevangenen zouden doden, opdat, niemand ontzwommen zijnde, zou ontvliden; maar de hoofdman willende Paulus behouden, belette hun dat voornemen, en beval, dat degenen, die zwemmen konden, zich eerst zouden afwerpen en aan land komen, en de andere, sommigen op planken, en sommigen op enige stukken van het schip. En alzo is het geschied, dat zij allen behouden aan land gekomen zijn."

Dus zij zijn gered, ten eerste van het zwaard, want ze wilden hen ombrengen, en ten tweede van de kolkende zee. Het zwaard en de zee. Ze zijn gered. Maar nu wordt er een onderscheiding gemaakt van die tweehonderdzevenenzeventig zielen. Er waren er, die zwemmende ontkomen zijn en er waren er ook, die er gekomen zijn op planken. Er waren daar, die er gekomen zijn op stukken van het schip.

Mijn toehoorders, wat is het groot, als we geestelijk mogen verstaan, wat het is te drijven op de wateren der genade. Wat is dat een rijkdom, dat lezen wij in Ezechiël zevenenveertig, daar worden wij er bij bepaald, dat die Man met het meetsnoer Ezechiël ging onderwijzen. In het water eerst tot de enkels, dan tot de knieën, dan tot de lenden en dan, als ze geen grond meer hebben, dan mogen ze zwemmen. Daar ligt nu de geestelijke bediening in van genade. Als men werkelijk schipbreuk geleden heeft, als u niets meer over hebt, dat u mag drijven en zwemmen in wateren van vrije genade.

O volk, die daar iets van mogen kennen, wat een rijkdom, te mogen zwemmen in die wateren van vrije genade. Dat gaat wel door een weg van smart, een weg van schipbreuk. Maar ze mogen veilig aan land komen. Dat is een volk, die door genade mogen weten, dat ze hun grond verloren hebben. Ook uit hun bekering, uit hun ervaringen. Alles kwijt, want de Heere kwam het hun te ontnemen. En dat nu alles door de gerechtigheid van Christus, zwemmend in de wateren van vrije genade, hun grond wordt. Dat is een volk geliefden, die op rechtsgronden gered worden. Dan krijgen ze de deugden Gods liever, dan hun eigen zaligheid. Dat is een volk, dat wel eens mag getuigen: "En onze Koning is van Israëls God gegeven."

Geliefde, hier ligt een ruimte in, die niet uit te spreken is. Daar ligt de volle zaligheid in voor Gods Kerk. Dan mogen ze in het welbehagen blikken. En dan mogen ze, met een verwonderend oog, van die genade roemen.

Maar er waren daar ook, die er kwamen op planken, die niet konden zwemmen, ze hadden iets vast. Hoe gaat het nu als u daar drijft op een plank? Dan kan het zijn, dat er een grote golf komt, en dat u denkt om te komen. Dat u denkt, dat die plank steeds maar om zal slaan. O, die golven kunnen zo hoog zijn!

En zo is er ook een volk, geliefden, die geen vreemdeling zijn van de genade Gods. Ze mogen weten dat de Heere in hun leven kwam met Zijn liefde en Zijn goedertierenheid. Die mogen op een plank drijven. Maar het kan zijn dat er een golf komt en ze denken om te komen. "O, zal ik me nu niet bedriegen voor de eeuwigheid? Voor de haven en dan nog omkomen?"

Zijn hier nog van die zuchters? En van die tobbers, die moeten uitroepen: "Het zal nu toch nog omkomen worden. Nu zal het toch voor eeuwig kwijt zijn." O wat kan een bestrijding dan bang zijn. Wat kan het dan zijn, dat ze het van zichzelf niet meer kunnen geloven en dat ze voor zichzelf als een vraagteken, als een raadsel over de aarde gaan. Als een raadsel naar de kerk gaan. Zitten luisteren onder de preek met een heimwee: "Och, dat de Heere het toch eens kwam te openbaren of Hij begonnen is." Dat uitzien op een plank, ja die plank houden ze vast, want het stormt! Heen en weer geslingerd in de benauwdheid, in de druk en tegenheden. En toch... Ze zijn aan wal gekomen. Wat was dat wonder groot, wat was dat een weldaad!

En anderen op een stuk schip. Ja, het schip is gebroken, maar ze zijn toch aan wal gekomen. En ach, allen die God van eeuwigheid heeft liefgehad, krachtens dat eeuwige welbehagen, die verkorenen Gods, die zullen komen. Maar die kunnen het niet altoos bezien, dat het aan Gods zijde vast is, van hun zijde moeten ze door de branding, ze moeten door de storm, ze moeten worstelen. De ene dag in de kolken en de andere dag in de golven. Het kan soms zijn, de ene dag blijdschap en de andere dag droefheid, of moedeloosheid en dat de ziel het zegt: "Hoe zal het nu met me zijn?" Maar ze kunnen zichzelf niet verklaren.

Geliefden, wij spreken tot u, wie wil er nu schipbreuk lijden? Als we goed geleefd hebben, als we goed zijn in ons gezin, voor onze medemensen? Wie wil nu omkomen? Een mens wil maar behouden zijn, met volle zeilen varen over die zee. Maar, om nu schipbreuk te moeten lijden. En toch mijn medereizigers naar de eeuwigheid, als u nooit schipbreuk zal lijden, aan deze zijde van het graf, dan gaat u voor eeuwig verloren. Dan moet ik u nu zeggen: Wat zal dat ontzettend zijn, voor eeuwig verloren... Daar is wening en knersing der tanden.

Mijn onbekeerde medereiziger, nu een woord van *toepassing*.

We zijn op reis en wat is nu uw uitgang? Hoe gaat het u, hoe lang Bent u op reis? Er zijn er hier, die vijf jaar op reis zijn, er zijn er hier, die tien jaar op reis zijn, er zijn er hier, die twintig jaar op reis zijn, er zijn er ook, die dertig jaar op reis zijn, er zijn er, die vijftig jaar op reis zijn, er zijn er, die zestig jaar, zeventig en tachtig jaar op reis zijn. Ja, ouder nog dan tachtig. O, wat zal het einde zijn?

En nu nog in het heden der genade, nu nog in de dag der zaligheid, nu nog te mogen horen, dat het nog is het heden der genade. En dat Hij ook nu komt te roepen: "Ik heb geen lust in uw dood, maar daarin dat u u zal bekeren en leven."

Hoort u het? Mijn onbekeerde medereiziger, hoort u het? We leven nog onder de nodiging van het evangelie en onder de roepstem van een rijk Getuigenis. De Heere staat met uitgebreide armen nog te nodigen.

O, wat doet u ermee? Jong en oud? "Geef bevel aan uw huis, want u zult sterven." Het is nu nog het heden der genade, het is nog de dag der zaligheid.

O geliefden, tweehonderdzesenzeventig mensen schipbreuk geleden, maar dat de Heere nu het getal weet en de namen, die Hij van eeuwigheid heeft liefgehad. En zij zullen komen met smekingen en geweent.

En wat zal het groot zijn, als ook wij gerekend mogen worden bij dat volk. Mijn medereizigers, die uit vrije genade gered zijn. Wat zal het een eeuwig wonder zijn.

En nu kan er erg veel zijn, wat er toch niet is. Onderzoek u nauw, ja zeer nauw! Waarin komt dat dan openbaar? Wel geliefden, als we nu iets van die liefde Gods hebben geproefd en gesmaakt, komt het openbaar in de ware wederliefde tot God en door de bediening van het geestelijke leven. Dan wordt het gezien, dat we schipbreuk geleden hebben, maar ook dat we een vaste wal, dat we een vast fundament ontvangen hebben.

En wat is nu dat fundament? De Heere Jezus in Zijn gerechtigheid en Zijn bediening, te mogen kennen. Dat de Heere u dat mocht schenken, opdat u dan moet uitroepen en beleven: "Heere 'k had nooit naar U gevraagd en nooit naar U gezocht."

Maar nu die reis gedaan, om straks eeuwig te mogen aanlanden op die plaats, waar geen schipbreuk meer zal zijn en geen verachting en geen gevangenschap. Maar waar het eeuwig vreugde zal zijn. Amen.

Zingen Psalm 65:5

*'t Gebruis der zee doet u bedaren,
Daar Gij haar golven stilt;
't Rumoer der volken, als de baren,
Betoont Gij, waar Gij wilt.
Die d'einden dezer aard' bewonen,
Aanschouwen, dag aan dag,
De teek'nen, die Uw almacht tonen,
Met vrees en diep ontzag.*

8. PAULUS' DOORN IN HET VLEES.

Zingen: Psalm 138:4

Lezen: 2 Korinthe 12

Zingen: Psalm 35:1,11 en 13

Zingen: Psalm 119:36

Zingen: Psalm 33:10

Mijn geliefden,

Als u een klok hebt, die aldoor twaalf uur slaat, dan is hij van slag, dan is hij stuk. Zo is het ook met degenen die altoos maar roemen en altoos maar juichen; de klok slaat altoos twaalf uur. Maar waar het geestelijk leven is, daar kan ook strijd zijn. Daar kan het wezen, dat er zoveel vragen zijn, dat een mens het niet kan bezien, dat duisternis en donkerheid hun deel is. Kent u er ook iets van, van die strijd? Kent u ook iets van die wisselingen in uw lot, van benauwdheden en tegenheden?

Dan wordt alles toegemuurd en dan wordt het voor u een eeuwige onmogelijkheid. Wat kan het dan bang zijn in die geestelijke strijd, in die geestelijke worstelingen. En toch gaat het door de strijd heen en door de druk van het leven; zo, dat men moet zeggen: "Ach, de Heere zal er Zelf aan te pas moeten komen, want de bestrijdingen kunnen zo zwaar zijn."

Wij leven in tijden dat de mens iets wil hebben. Hij wil zekerheid hebben in het leven. Nu zijn er zovelen, die erover kunnen praten, maar zo weinigen, die het nu waarachtig moge beleven. Er zijn er, die leven op traditie. Er zijn er, die leven op hetgeen zij van overlevering hebben en daar kunnen zij van getuigen, gelijk Rome doet. Rome heeft veel tradities en veel getuigenissen.

Zij kan u nog aanwijzen gedeelten van het kruis en van het kleed van de Heere Jezus. Naar aanleiding daarvan is er, mijn toehoorders, ook een vraag gedaan, waar nu de doornenkroon van de Heere Jezus gebleven is? Daar kan men geen antwoord op geven. Aangaande die doornenkroon heeft een Godgeleerde eens gezegd en geschreven, dat al Gods kinderen iets krijgen van die doornenkroon. Zij krijgen allen een doorn mee te dragen in dit leven. Maar om nu met die doorn verenigd te worden, dat is vrije genade; om met die doorn God toe te gaan vallen, dat is een wonder van genade, om het met de Heere Jezus eens te worden.

Kom, laten we eens stilstaan bij één van Gods kinderen, die ook een doorn in het vlees moest meedragen. De woorden van onze tekst vindt u in 2 Korinthe 12: 7, waar ons tekstwoord luidt:

En opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen.

Wij schrijven boven deze tekst: *Paulus' doorn in het vlees*

1. Een rijk gezegende Paulus
2. Een zwaar beproefde Paulus
3. Een zalig getrooste Paulus

Wat zou het groot zijn, mijn medereizigers naar de eeuwigheid, dat wij die ware vertroosting in deze ure mochten ontvangen.

Geliefden, het leven van de apostel Paulus is vol geweest van strijd. Ook ons tekstverband komt ervan te getuigen. In de gemeente van Korinthe waren valse leraars binnengeslopen. Die stelden de apostel Paulus onder verdenking en deden afbreuk aan zijn bediening. Nu gaat hij getuigen, niet alleen in het elfde hoofdstuk, maar ook in het twaalfde hoofdstuk, van hetgeen hij van Godswege mocht ervaren. Dan spreekt hij: "Te roemen is mij waarlijk niet oorbaar, want ik zal komen tot gezichten en openbaringen des Heeren." Dan gaat hij vertellen, wat hij beleefd heeft. Waar onze eerste gedachte van komt te getuigen.

1. Een rijk gezegende Paulus

"Ik ken een mens in Christus; voor veertien jaren (of het geschied zij in het lichaam weet ik niet, of buiten het lichaam, weet ik niet. God weet het), dat de zodanige opgetrokken is geweest tot in de derde hemel." Er wordt wel eens gevraagd: "Wat betekent dat, dat hij opgetrokken geweest is tot in de derde hemel?"

Als u een Statenbijbel heeft, dan kunt u dat lezen in de kanttekening. De kanttekenaren zeggen, dat de eerste hemel de lucht is; de tweede hemel is de sterrenhemel en de derde is de hemel der hemelen. Dat heeft de apostel Paulus nu mogen ervaren.

"En ik ben een zodanig mens, dat hij opgetrokken is geweest in het paradijs, en gehoord heeft onuitsprekelijke woorden, die het een mens niet geoorloofd is te spreken." Dat mocht hij horen. "Van de zodanige zal ik roemen, maar van mijzelf zal ik niet roemen, dan in mijn zwakheden. Want zo ik roemen wil, ik zal niet onwijs zijn, want ik zal de waarheid zeggen; maar ik houde daarvan af, opdat niemand van mij denke boven hetgeen hij ziet, dat ik ben, of dat hij uit mij hoort."

Dan gaat die rijk gezegende Paulus ons vertellen, ons voorhouden de genade Gods, die hij in zijn leven mocht ervaren. Hij heeft het beleefd:

*Hoe dichter ik nader
Aan het huis van mijn Vader,
Hoe sterker ik hijg.*

Paulus, de grote heiden apostel heeft zeer veel zegeningen van zijn God ontvangen. Duidelijk komt dit uit in de woorden van onze tekst. Hier wordt gesproken van de uitnemendheid van de openbaringen. Ja, hij heeft veel goeds van de Heere ontvangen. Hij heeft in bijzondere mate in Gods openbaringen mogen delen. Hij mocht een blik slaan in Gods heiligdom. Zou hij zich nu op deze dingen beroemen?

Hij heeft het mogen smaken: de druiven van Eskol; een kruimel van de liefde Gods. Ten eerste heeft hij mogen ervaren de verkiezende liefde Gods, dat de Heere hem getrokken heeft, dat de Heere hem genade heeft willen schenken. Hij heeft het ervaren, dat de Heere in zijn leven gekomen is door de onweerstandelijke werkingen van Zijn genade. Ja, dit heeft hij mee mogen maken door de werkingen van dat vrije Godswerk.

Ach, nu is het wel gegaan door de bestrijdingen heen, nu is het wel gegaan door de verdrukkingen heen, daar moet hij van getuigen: "Opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen." Dus de Heere heeft hem veel geschonken. De Heere heeft hem dat willen geven uit vrije genade.

Nu is de Heere vrij in hetgeen Hij schenkt. Het is reeds een wonder, geliefden, als een mens getrokken is uit de macht der duisternis tot dat wonderbare licht. Dat is een eeuwig wonder van vrije genade voor hen; met geen woorden uit te drukken.

Ook is met geen woorden uit te spreken, dat grote wonder, als de Heere tot uw ziel

gesproken heeft, want dan krijgen we ten eerste een openbaring. Welke openbaring? Dat wij zondaren zijn; dat wij verdoemelingen zijn. Ja, dat we hellewichten zijn; dat we niets hebben in onszelf; dat we alles verzonddigd en verbeurd hebben. Die openbaring krijgen we. Of hebt u het reeds ontvangen in uw leven? Die openbaring, dat u erbuiten lag, dat u onbekeerd was, dat er van uw zijde geen verwachting meer was? Die openbaring heeft Saulus van Tarsen gehad. Hij is van een Saulus een Paulus geworden. Hij is getrokken door de bediening van vrije genade.

Hij heeft ook de openbaring mogen kennen, dat de Heere Jezus tot zijn ziel gesproken heeft, de openbaring van het Woord. Wat is dat rijk, als we die openbaring mogen hebben; als we naar de diepte gebracht worden! Voor ons is het een eeuwige onmogelijkheid, maar dan die grootheid en die ruimte, die bij de Heere is voor een mens, die niets meer heeft in zichzelf en ten dode is opgeschreven. Daar zegt de dichter van:

*Welzalig is de mens, wien 't mag gebeuren,
Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren.*

Dat is een rijk bevoorrechte Paulus.

"Opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen." De Heere gaat daar gewicht aan de klok hangen. De Heere gaat ze door die weg in de diepte brengen, opdat ze met al de weldaden, die ze van God hebben ontvangen niet groot, maar klein zullen zijn, het alleen verwachtede van de genade, die de Heere aan Zijn kerk komt te schenken.

Geliefden, dan wordt het zo'n eeuwig wonder, dat de Heere een mens komt te bearbeiten door Woord en Geest. Het wordt een eeuwig wonder, als het ons gegeven mag worden, dat wij de noodzakelijkheid zien, om in de laagte en in de diepte gebracht te mogen worden, opdat God verheerlijkt zou worden in Zijn eigen werk.

2. Een zwaar beproefde Paulus

Onze tweede gedachte, geliefden, gaat ons spreken van een zwaar beproefde Paulus, want hij heeft druk moeten meemaken. Er staat zo: "Opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees." Een scherpe doorn in het vlees is hem gegeven. U weet toch wel wat een doorn, een splinter is? Een doorn zal steeds maar weer gaan steken in het vlees. Wat kan het bang zijn, met zo'n doorn in het vlees!

Nu worden we nieuwsgierig en dan gaan we vragen, wat voor doorn dat toch geweest zal zijn. Daar zijn reeds vele antwoorden op gegeven. Maar wij houden ons bij de kanttekenaren van onze statenbijbel, die zeggen: "Wij weten het niet, wat dat geweest is. Dat heeft de Heere verborgen gehouden." Maar al Gods kinderen krijgen een doorn, soms een diepe doorn in het vlees.

Hebt u ook een doorn in uw vlees, die u dagelijks moet voelen? Die u mee moet dragen? Wat kan het zwaar zijn. Wat kan het ontzettend zijn, als u met een doorn in het vlees over de wereld moet gaan. Maar hoe zijn die doornen nu gekomen? Ach, in de staat der rechtheid, waren er geen doornen. Maar door onze diepe val in Adams bondsbreuk, zijn de doornen gekomen. Het is een vruchtgevolg van onze zonden, van onze doemwaardigheid, dat we die doorn mee moeten dragen.

Wat kan die doorn smartelijk zijn! Wat kan die doorn pijnlijk zijn! Zo dat u zegt: "Ach, waarom moet ik die diepe doorn in mijn vlees toch dragen?" U tracht hem eruit te rukken, maar dat is onmogelijk. Die scherpe doorn moet u dragen, die scherpe doorn van beproevingen en tegenheden.

Het is de ervaring van Gods volk, geliefden, als het ene wee voorbij is, dan staat het andere voor de deur. Wat kunnen er verschrikkingen en benauwdheden zijn. Die scherpe doorn in uw huis, die scherpe doorn in uw omgeving, die scherpe doorn, die u steeds elke dag tegen moet komen, die scherpe doorn van vijandschap, het niet eens te zijn met de Heere, die scherpe doorn, dat de mens met gebalde vuisten staat, dat hij zegt: "Waarom moet ik zoveel verdriet, waarom moet ik zoveel druk, waarom moet ik zoveel tegenheden hebben in het leven?"

Die scherpe doorn, die al Gods kinderen krijgen. De bitterheid van de zonde, de bitterheid van afmakingen, in de diepe beproeving, gelijk ook Jakob dat moest ervaren. Hij heeft een Beth-el, en een Pniël mogen beleven, maar hij moest toch hinkende blijven: een scherpe doorn. David had zijn zoon Absalom: een scherpe doorn. Gelijk een palmboom daar gezien wordt in zijn rijkdom, maar die palmboom krijgt een steen op de kruin om laag te blijven; om niet door te schieten.

De apostel Paulus moest zeggen: "Ik leef, Maar niet meer ik, maar Christus leeft in mij." Want er staat zo: "Een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen."

Dan wordt die engel, die boze engel gebruikt. Paulus wordt steeds geslagen. Hij ondervindt steeds die smart en steeds die tegenheden. Alles wordt afgebroken. Hij wordt met vuisten geslagen, opdat hij zich niet zou verheffen.

Kent u nu iets van dat leven der genade, dat de Heere uit vrije goedheid tot uw ziel kwam te spreken; dat u dacht, voor de Heere en Zijn dienst te leven? Maar dat u weer naar de wereld getrokken werd, door de macht van satan, zodat u moest zeggen:

*Ik wist niet, dat mijn tere ziel,
nog zoveel van dit aardse overhield.*

Wat kunnen de aanvechtingen dan zwaar zijn! Wat kunnen de bestrijdingen dan vele zijn! Wat kan het dan zijn, dat de ziel het moet uitroepen: "Ach, buiten hope, buiten hope. Het wordt een eeuwige onmogelijkheid." Dan kan het wel eens zijn, dat een ziel moet uitroepen:

*"Zou God Zijn gená vergeten?
Nooit meer van ontferming weten?"*

Zo'n ziel gaat uitroepen: "Zal dan alles tekort zijn? Zal dan alles bedrog zijn? Heb ik mij bedrogen voor de eeuwigheid?" Wat kan het bang zijn in die bestrijdingen! Maar, bedrukten, door onweder voortgedrevenen, in al uw strijd, de Heere acht die weg nodig voor afbraak, voor ontdekking, voor ontgronding. De Heere acht die weg nuttig, opdat u als een arm zondaar, als een arme zondaar, als een gans verlorene, terneder zou komen te liggen op de puinhopen van uw leven. Dan wordt het een eeuwig wonder, geliefden, dat u nog in het heden der genade bent, want dat volk moet meer naar de hel, dan dat het ooit kan geloven, in de hemel te komen. Dan wordt het genade van de hemel, dat de Heere voor Zijn kerk instaat, want wat Hij beloofd heeft, dat zal Hij zeker doen.

Maar geliefden, het gaat door een weg van zware beproeving, zoals met Paulus; dat u moet zeggen: "Ach, nu gaat de Heere mij alles ontnemen." Het wordt steeds donkerder.

En toch heeft de Heere daar iets mee voor, want die zwaar beproefde Paulus kreeg juist in die weg de noodzakelijkheid, maar ook die zalige bediening in te leven, waar de dichter van Psalm 119 van getuigt en wat we samen zullen zingen uit het 36ste vers:

*'t Is goed voor mij, verdrukt te zijn geweest,
Opdat ik dus Uw Godd'lijk recht zou leren;
Sinds heeft mijn hart voor hovaardij gevreesd.
Ai, doe mij steeds Uw wil als heilig eren;
Ver boven goud en zilver, en wat meest
Den mens bekoort, zal ik Uw wet waarderen.*

Paulus' doorn in het vlees; ten eerste een rijk gezegende Paulus; ten tweede: een zwaar beproefde Paulus; maar ook ten derde:

3. Een zalig vertrooste Paulus

Want de Heere komt terug op Zijn eigen werk. De Heere komt hem te vertroosten. Hij komt hem te bemoedigen, te midden van al de strijd, te midden van al de wederwaardigheden. Maar ach, geliefden, het gaat door een weg, die een mens niet kan bezien. Want er staat zo: hij heeft een scherpe doorn. Hij wil ervan af. Hij wil die scherpe doorn niet dragen.

Wilt u die scherpe doorn dragen van strijd en tegenheden en onrust en druk en vijandschap in uw leven? Wij zijn het er niet mee eens! Wij proberen die scherpe doorn maar te verwijderen, en hoe meer wij dat doen, hoe scherper die doorn wordt. Er zijn mensen, die hebben nooit strijd. Wees er maar niet jaloers op; nee, want het geestelijke leven gaat nooit zonder strijd. We kunnen elkander niet helpen. De dominee kan niet helpen en een ouderling niet; een kind van God en een vriend niet.

Maar was de apostel Paulus het daar mee eens?

Ach nee, hij heeft geprobeerd, om ervan af te komen, want er staat: "Hierover heb ik de Heere driemaal gebeden, opdat hij van mij zou wijken." Hij wilde van de macht van satan, van die doorn in het vlees af. Maar de Heere komt zo juist in die weg te leren, dat de Koning der kerk, Jezus Christus, driemaal gebeden heeft – dat lezen we in het evangelie van Mattheus - dat de Vader die drinkbeker van Hem zal nemen. Hij heeft driemaal gebeden.

En nu, het kind Gods, dat opgelost is in Christus, dat krijgt er ook iets van, bevindelijk. Driemaal gebeden, maar het was een onmogelijkheid. Het ging door. Het leek wel, of de Heere hem niet hoorde.

Tot driemaal toe gebeden. Kent u dat ook, dat u de Heere gevraagd hebt, of Hij die doorn uit uw vlees wilde nemen? Bij de één is het een ziekte, bij een ander een kwelling, bij de derde een benauwdheid, dat het geweten spreekt en alles tegen hem getuigt, zelfs de straatstenen. Alles getuigt tegen hem. Ze gaan zeggen: "Hoe zal het nog vallen?" Ja, Paulus moest het ervaren: "Hierover heb ik de Heere driemaal gebeden, opdat hij van mij zou wijken."

Nu komt de Heere juist die ziel in de strijd te onderwijzen, en Hij heeft het gezegd: "Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht." O, wat krijgt hij een rijke vertroosting! In zijn drukweg, in zijn benauwdheden, een rijke vertroosting, geliefden! Die genade Gods krijgt hij. Het is nuttig, dat hij die doorn mee moet dragen. Die doorn in het vlees moet u altoos meedragen. Die gebruikt de Heere om u te leren buigen voor Hem.

Nu is het alleen maar genade, als we met de apostel Paulus tot de Heere mogen roepen; een roepen, met die doorn in het vlees. Het is genade, als we de Heere mogen aanlopen en Hem mogen vragen om geestelijk licht. Maar wat is dat een eeuwig wonder!

En, geliefden, dat ervaren ze op Gods tijd en niet op hun tijd, want wij zouden graag hebben, als we iets vragen, dat we op diezelfde dag ook een antwoord zouden

ontvangen. Maar de Heere houdt met ons een weg, dat we daar geen antwoord op ontvangen, en dan gaan wij zeggen: "Zijn er dan onverhoorde gebeden?" We vragen en roepen tot de Heere en we krijgen geen antwoord.

Misschien zit u er ook mee, dat u zegt: "Ik heb de Heere al zoveel gevraagd, maar ik krijg maar geen antwoord." Dan is het zo nuttig om te beluisteren, wat de apostel Paulus moest ervaren.

Hij heeft tot driemaal toe gevraagd. Dat wil zeggen: drie perioden van strijd.

Hij heeft tot driemaal toe gevraagd, maar toen mocht hij weten: "*Mijn genade is u genoeg.*" Hij kreeg als antwoord, dat de genade Gods hem genoeg was.

En wat is nu genade? Genade wil zeggen, dat u vrij gesteld wordt omdat u geen rechten hebt in uzelf. Genade wil zeggen, dat u de liefde Gods ervaart. Genade wil zeggen: vrijheid voor schuldenaren, voor diegenen, die alles verzonddigd hebben. Paulus heeft die genade ontvangen, want de Heere zegt tot hem: "Mijn genade is genoeg." Die genade Gods heeft hij geproefd en gesmaakt.

O, wat een rijkdom, wat een volheid ligt er in het woord des Heeren, dat de Heere tot u zegt, dat alles verbeurd en alles verzonddigd heeft: "Mijn genade is u genoeg."

De Heere schenkt dat alles om niet. Er hoeft niets meer bij. Hij schenkt een uitgewerkte zaligheid voor een volk met een doorn in het vlees. "Mijn genade is u genoeg." Die doorn moet u meedragen, opdat u juist in een weg van afbraak, in een weg van ontdekking, in de ware gestalte de Heere meer en meer nodig mocht hebben, om het van Hem te mogen verwachten.

"Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht." Genade is altijd een gunstbewijs aan een onwaardige, en dus altijd een heerlijke zaak. Maar vooral moet dit gezegd worden als het vrije genade is van de Koning der koningen, en die dus met Zijn hemelse gunst gepaard gaat.

Denk aan de verkiezende liefde Gods van eeuwigheid, die vastligt in het eeuwig welbehagen. Denk eens aan vrije genade, dat de Heere Saulus heeft gegrepen toen hij vol van vijandschap ging naar Damaskus, en niet verder kon komen dan nabij Damaskus. Genade die hem zijn zonde en schuld liet zien, en hem de volheid van Christus ontsloot en hem mededeelde, genade voor genade. Vergeving van zonden, geloof, hoop, liefde, vrede en die zijn ziel geheel en al met de gerechtigheid van Christus bekleedde.

Genade, die hem geroepen heeft tot het apostelschap der heidenen, en hem had bestemd om de werelddelen te bezoeken, en zielen voor Christus te winnen. De allerbelangrijkste taak, die ooit aan een Adamskind is opgedragen. En hoe had genade hem voor die taak toegerust en in zijn arbeid zo kennelijk gezegend en geholpen. Wat heeft hij uit vrije genade veel zielen voor Jezus mogen winnen. En één ziel heeft reeds groter waarde dan geheel de wereld.

Wat een rijkdom van genade. Alleen deze genade moet Paulus genoeg zijn. Want genade neemt immers ook verder alles voor haar rekening. Zij beloofde u voor u te zullen zorgen, u te zullen dragen en redden, en zij verzekerde u dat alle dingen u zullen medewerken ten goede. Wat wilt u dan meer? Daarom Paulus, zoek toch uw heil niet in het wegnemen van deze smartende doorn en in het opheffen van deze smaad der satansvuisten, maar in de balsem der genade, die alle wonden verzacht, alle smaad in ere omwendt, alle wonden heelt. Ja, geestelijke kracht geeft in de strijd van het leven.

"Mijn genade is u genoeg." Wat een troostvol antwoord, want nu leek hij volkomen te berusten in Gods wil. Hij wordt eenswillend met de Heere. Hij leert buigen voor de majesteit van God. Dat maakt hem ootmoedig voor de Heere. Hij leert zijn doorn in

hoger licht bezien. En nu verstaat hij door vrije genade Gods, in die scherpe doorn en in die engel des satans, die hem met vuisten slaat, het antwoord Gods. Die scherpe doorn leert hij als een gift van de Heere te ontvangen. Het wordt hem nu een Godsgeschenk. Want juist de doorn is een middel in Gods hand, om hem heel dicht bij de Heere te houden.

Gods volk moet dat ook ervaren, om na ontvangen genade klein te blijven. Ja, juist na ontvangen genade is er zoveel zelfverheffing. Dan zijn wij gelijk een pauw, die zo gaarne met zijn veren pronkt. Paulus kent de innerlijke neiging van zelfverheffing, en daarom leert hij nu de scherpe doorn te aanvaarden. Dit is enkel genade voor genade. Een doorn, gedrenkt in de balsem van Gods barmhartigheid. Een doorn, omringd met zalfolie des Heiligen Geestes. Een doorn, die niet meer pijn, Maar heelt. En waarom? Enkel tot verheerlijking van de Christus. Die de doornkroon heeft gedragen. In bloed gedompeld, maar de scherpste is er uit weg. Een kostelijk kleinood.

Geliefden, nu kan Paulus niet meer roemen in zichzelf. Nu wordt het alleen de genade Gods.

Zo wordt al Gods volk door de gerechtigheid van Christus verenigd met al wat God doet. Zij worden verenigd met wat God nu komt te schenken en wat Hij komt te onthouden. Dat gaat soms zo, dat de mens eerst getuigt: "Ik zal de Heere volgen door het bezaaide en het onbezaaide", maar als zij dan in het onmogelijke komen, dan vragen ze weleens naar het waarom, dan worden ze ontdekt aan hun vijandschap: niet verenigd te zijn met de Heere, om dan ook weer te mogen getuigen: "Het is goed voor mij, verdrukt te zijn geweest. De Heere achtte het nodig voor me, om me juist in de diepte te brengen om me zo nader te brengen tot de kroon der genade."

"Opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen."

Paulus werd geslagen met vuisten, maar heeft ook de Heere gevraagd: "Hiervoor heb ik de Heere driemaal gebeden, dat hij van mij zou wijken. En hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg."

O, als we nu die genade Gods ook mogen proeven en smaken en dat we dan ook mochten zien, wat die Koning der Kerk, de Heere Jezus, gedaan heeft voor Zijn volk, voor Zijn kerk, voor het volk, dat Hij liefgehad heeft met een eeuwige liefde. Als wij een doorn, een prikje krijgen, dan staan we reeds met gebalde vuisten. Wat Hij nu gedaan heeft: Hij heeft zich doodgeliefd voor Zijn volk.

Als we die zaligheid mogen zien, wat Hij gewrocht heeft, dan moeten we getuigen: "Aanschouw toch uw gezalfde Koning." Die gezegende Heere Jezus heeft alles gedaan en alles gewrocht. Hij heeft de doornkroon gekregen. Hij heeft het volbracht en het voorhangsel scheurde van boven naar beneden. Hij heeft de zaligheid volkomen verdiend. Er hoeft niets meer bij. "Mijn genade is u genoeg." Die zaligheid heeft Hij verdiend en verworven voor Zijn volk.

Wat ligt er, in hetgeen Hij komt waar te maken voor Zijn kerk, een zaligheid, geliefden! Wat ligt daar een volheid in voor een volk, dat moet getuigen: "Ach, nu heeft de Heere mij die doorn in het vlees gegeven, maar ook een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen." Maar wat is dat een rijkdom, om van die genade te mogen getuigen, want Hij heeft tot mij gezegd: "Mijn genade is u genoeg." Die roemtaal wordt gesproken, opdat God alleen verheerlijkt wordt in Zijn eigen werk.

Er staat ook: "Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in nood en vervolgingen en benauwdheden om Christus wil; want als ik zwak ben, dan ben ik

mchtig." Hij wordt verenigd met de weg, die de Heere met hem komt te houden. Nu is het merkwaardig, dat hier staat: "Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden." Hij wil aan hen gedenken. Hij mag ook de noden van hen aan de Heere bekend maken, want Hij weet alle dingen, Hij ziet alle dingen en Hij regeert alle dingen. Nu weet de Heere al de noden en al de zorgen en nu juist in die weg van beproeving, in die weg van smart, juist in die weg van tegenheden heeft hij de Heere zo nodig en mag hij daarvan getuigen en roemen.

Geliefden, wat is het een wonder, als de mens het met God eens mag worden. "Mijn genade is u genoeg." Om die genade te mogen beleven, om de genade te mogen proeven en smaken. Om dan ook in vrije genade alleen te mogen roemen, want de roem- taal, dat wordt alleen de genade Gods. Genade voor genade, omdat ze alleen door de genade Gods mogen roemen en mogen getuigen, wat de Heere aan hun ziel gedaan heeft en wat de Heere ook beloofd heeft in al de druk, in al de benauwdheden, in al de tegenheden.

En nu, mijn medereizigers, laten wij nu met een woord van *toepassing* eindigen.

Moet u ook een doorn meedragen in het vlees? Is er droefheid, omdat uw dierbare is weggenomen? Omdat uw geliefde niet meer is? Dan moet u een doorn in het vlees meedragen. Dan zult u zeggen: "Als een eenzame moet ik over de wereld gaan. Die doorn in het vlees, moet ik ervaren." Bent u in tegenheden, veracht en vertrap? Moet u de vijandschap steeds ervaren? Hebt u een doorn in het vlees, dat u het er niet mee eens bent en dat u wederspanning bent en zegt: "Waarom, waarom moet ik die doorn meedragen?" U wilt daarvan verlost worden. U wilt zo graag oprecht voor de Heere leven in alles en nu die doorn te moeten meedragen.

Geliefden, wij hebben u er reeds op gewezen en mocht u het eens bevindelijk in uw harten gewaar worden en beleven: wanneer zijn de doornen gekomen? Door onze diepe val in Adams bondsbreuk. Daar ligt de ellende, de diepe ellende. Daar de mens van God is afgevallen en de duivel is toegevallen, brengt de aarde doornen en distelen en onkruid voort. Het is vanwege onze zonden, vanwege onze afmakingen, vanwege onze ellende. Nu was de apostel Paulus een gekende des Heeren. Hij heeft schipbreuk mee moeten maken, maar hij is ook gezeseld en geslagen; eenmaal gestenigd. Hij heeft moeten ervaren, dat ook alles hem tegen was; dat hij straks voor de keizer gesteld zou worden, maar hij heeft een scherpe doorn in het vlees. Als de Heere nu genade komt te schenken, dan krijgt hij te zien wat de doorn is; anders niet.

O, mijn onbekeerde medereizigers, die maar in de stok bijten, bedenkt de verantwoordelijkheid en de eis die tot u komt, want het zal uw eigen schuld zijn, als u verloren gaat. De roepstem komt tot u: "Bekeert u, bekeert u!"

Hoort u het, kinderen, hoort u het, jongens en meisjes, hoort u het, mijne vrienden, wie u ook zijt? Een mens moet tot God bekeerd worden. Nu is het nog het heden der genade. Nu is het nog de dag der zaligheid. Nu komt de Heere nog door de nodiging van Zijn Goddelijk Woord tegen ons te getuigen. Wij mogen nog naar Gods huis gaan, om het Woord Gods te horen. Wat doet u ermee?

Zegt u: "Ik ben vandaag al een keer geweest en de tweede keer ga ik niet meer." Dan moet ik u ernstig beklagen. Dat er nog eens honger mocht zijn. Dat het ene nodige op uw ziel gebonden mocht worden. Dat we er iets van mochten ervaren:

*Och, mocht ik in die heilige gebouwen,
De vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog,
Zijn lieflijkheid en schone dienst aanschouwen!
Hier weidt mijn ziel met een verwond'rend oog.*

Wij gaan naar de eeuwigheid. Nu komt de Heere nog met de boodschap: de doornen en distelen zijn vruchtgevolgen van onze zonden. We zijn nog in het heden der genade. De Heere komt u nog toe te roepen. Hij komt ook in deze ure te getuigen, dat er nog een weg der zaligheid is.

O, jonge mensen en gij, ouderen, geef toch acht op uw zaligheid. Eenmaal bent u verloren geraakt in uw diepe val in Adams bondsbreuk. Dat u daar toch eens een indruk van mocht ontvangen: *eenmaal geboren, gewis verloren; tweemaal geboren, dat is uitverkoren*. Dat zegt ds. Fransen. Dat is de weg, die de Heere met Zijn volk komt te houden.

Wat zal dat dan wezen, om door eigen schuld verloren te gaan. Om geworpen te worden op die plaats, waar is wening en knersing der tanden. En als er iets gehoord zal worden in die rampzaligheid, dan zal het zijn: "Had ik maar! Had ik maar!" Hoort u het? Vraag dan toch veel om dat ene nodige, dat gekend moet worden.

Er wordt wel gesproken over doornen, ja, zelfs door de algemene overtuiging, door de algemene verlichting. Het kan zeer ver gaan. Onderzoek uzelfen nauw, ja zeer nauw. Het kan toch zo ver gaan met een godsdienstig praatje. Het kan zo ver gaan met een godsdienstig getuigenis, zonder dat men ooit zondaar voor God geworden is.

Daarom, mijn medereizigers, wij kunnen beter duizend keer twijfelen, dan dat we ons bedriegen voor de eeuwigheid. U moet vandaag maar eens de toetssteen aanleggen, hoe het ermee staat; want wij moeten u waarschuwen en het zal toch wat wezen, als u in de dag der dagen zult getuigen: "U hebt me in de bloemhoven gejaagd; u hebt me op een valse grond gezet."

Mijn toehoorders, wij moeten tot God bekeerd worden. Wij moeten het wonder van vrije genade aan deze zijde van het graf leren kennen. Nu is het nog de tijd. De deur is nog niet gesloten.

Wat is dat volk gelukkig, dat de openbaringen Gods van vrije, soevereine genade mag kennen. Maar dat volk krijgt wel een doorn in het vlees, want enerlei wedervaart de rechtvaardige en de goddeloze. Ze krijgen soms een scherpe doorn, een diepe doorn. O, die doorn in het vlees; wat kan het soms bang zijn.

Kinderen des Heeren, wat kan het voor u soms een drukweg zijn. Wat moet u soms getuigen: "Alles is tegen me." Dat u moet uitroepen: "Die doorn, die doorn, die prikt me, maar ook die duivel, die met vuisten slaat." Wat kan het dan bang zijn. Maar wat een zaligheid, wat een roemtaal, als u het niet meer weet; als het voor u wordt: omkomen; als u voor het goddelijk recht moet buigen; dat u aan het einde gekomen zijt en dan mocht horen: "Mijn genade is u genoeg." Dan is het alles. Dan hebt u een grondslag gekregen voor de eeuwigheid.

En daarom, Sionieten, in al uw benauwdheden en in al uw druk, dat u meer en meer mocht staan naar de bediening van de gerechtigheid van Christus, want die genade is verworven door de Heere Jezus. Hij heeft de doornenkroon gedragen en nu moet u een klein doortje meedragen, maar Hij heeft volkomen die doornenkroon gedragen voor Zijn kerk, voor Zijn volk. En nu mag Gods volk het ervaren, ook in de weg van heiligmaking - want door de geestelijke bediening der genade is hun leven een betrekking geworden om voor God te leven - maar nu moeten ze in de weg van heiligmaking leren, dat het steeds minder wordt. Dan wordt het een eeuwig wonder, als ze eens één goede gedachte van God mogen ontvangen.

"Hoe kom ik ooit tot God bekeerd?" Het wordt een steeds groter wonder, als ze er ooit zullen komen. Bunyan getuigt: "Al de hemelklokken zullen luiden over dat wonder, als ik binnenkom."

Hoort u het, volk des Heeren? Wat wordt de roemtaal dan alleen maar vrije genade;

wat wordt het dan eeuwig groot als u iets van de liefde Gods mag proeven en smaken. Dat u het nog eens mocht vertellen van de wonderen des Allerhoogsten; dat u nog eens mocht spreken van hetgeen God aan uw ziel gedaan heeft. Dan is het niet om onze bekering. Dan is het niet om hetgeen wij ervaren, maar dan is het alleen wat God gegeven heeft; om wat Hij heeft toegepast. Dan gaat het wel door de diepte. Dan gaat het wel door de benauwdheid, maar dan mogen we u toeroepen: "Houdt dan toch moed, volk des Heeren, houdt moed." Dan gaan wij verstaan wat een Luther getuigde:

*En grijnst, ook d' open hel ons aan,
Met al haar duivelentallen,
Toch zal geen vlees ons neder slaan,
Toch doen wij 't krijgslied schallen,
Hoe ook de satan woedt,
Wij staan hem, voet voor voet,
Wij tarten zijn geweld;
Zijn vonnis is geveld;
Eèn woord reeds doet hem vallen.*

"Mijn genade is u genoeg."

Alleen genade. Alleen die roemtaal, welke is in Christus, dat Hij Zijn kerk onderhoudt in het strijdperk van dit leven. O geliefden, hier is de doorn, hier is het geslagen worden met vuisten van de duivel. Maar straks zal het eeuwige triomf zijn. Nee, daar groeien geen doornen en geen distelen. Daar is de eeuwige vreugde. Daar is de eeuwige blijdschap. Daar zullen ze eeuwig zingen van Gods goedertierenheden.

Wat is dat volk dan gelukkig. Het geluk van het volk des Heeren, wat zal dat zijn in die eeuwige vreugde, om een Drieënige God groot te maken in die eeuwige blijdschap! Misgunt ze het toch nooit, diegenen die verlost van zichzelf zijn mogen zingen voor de troon. Misgunt ze het toch nooit, diegenen, die daar eeuwig mogen zijn, waar geen zonde meer wezen zal. O, dat geluk van Gods volk in de eeuwige heerlijkheid! Om daar te zijn! Om God eeuwig groot te maken! Om eeuwig te mogen getuigen van de liefde Gods, dat is van eeuwigheid tot in der eeuwigheid. Amen.

Zingen: Psalm 33:10

*Zijn machtig' arm beschermt de vromen,
En redt hun zielen van den dood;
Hij zal hen nimmer om doen komen
In duren tijd en hongersnood.
In de grootste smarten
Blijven onze harten
In den Heer' gerust;
'k Zal Hem nooit vergeten,
Hem mijn Helper heten,
Al mijn hoop en lust.*

9. DE BANDEN VAN PAULUS.

Zingen: Psalm 79:6

Lezen: Filippensen 1

Zingen: Psalm 116:1, 2, 9, 10

Zingen: Psalm 56:4, 5

Zingen: Psalm 124:7

Geliefden, zeer groot is het verschil tussen de kinderen der wereld en de kinderen des Heeren. Een kind dezer wereld weet slechts te spreken van één geboorte, de natuurlijke geboorte uit het vlees. Een kind van God moet helaas wel klagen, dat hij in zonden ontvangen en geboren is, maar door vrije genade mag hij roemen in het nieuwe deel, dat door de werking des Heiligen Geestes ontvangen werd: de wedergeboorte. Wat een onderscheid! Het hart van de natuurlijke mens gaat uit naar de wereld, maar het hart van Gods kind gaat uit naar de Heere en Zijn dienst.

Asaf in Psalm 73 wist ook het verschil, hij kwam te getuigen: "Want ik was nijdig op de dwazen, ziende der goddelozen vrede. Want er zijn geen banden tot hunnen dood toe, en hunne kracht is fris."

Maar Gods kind heeft wel banden, daar moest de dichter van Psalm 116 van getuigen:

*Ik lag gekneld in banden van de dood,
Daar d' angst der hel mij alle troost deed missen."*

Of gelijk een Heman die was doodbrakende. De dood steeds voor ogen.

Ja, men zegt zo vaak in deze tijd, als een mens in banden verkeert: "Je moet maar geloven; je moet het maar aannemen, dat Jezus de banden gedragen heeft." Maar wij kunnen niets aannemen, het moet ons geschonken worden. Het is een vrije soevereine Godsdaad, als de Heere het komt te schenken, door Woord en Geest.

Wat een weldaad, als ze het mogen ervaren met de dichter van Psalm 116: "Gij hebt mijn banden losgemaakt." Ja, wat een onderscheiding met de wereld, en valse godsdienst. Gods kind heeft toch iets, wat de wereld niet kent en wat de beschouwende godsdienst niet vat. Hij heeft iets van dat wonder, dat ze mogen roepen:

*"Och, daald 't heil uit Sion spoedig neer
Voor Israël.
Als God Zijn volk uit lijden
En banden redt,
zal Jacob zich verblijden,
En Israël al juichend geven d' eer
aan zijnen Heer."*

Ja, de Heere komt in Zijn Woord te openbaren, dat Hij Zijn volk, door strijd en door worstelingen heen, ook in hun banden komt te bezoeken met Zijn heil en genade. Opdat ze tot zegen gesteld mogen worden wat we uit het leven van Paulus dachten te overpeinzen.

De woorden van onze tekst vindt u in Filippenzen 1:12-14, waar we onze tekstwoorden lezen:

***En ik wil, dat u weet, broeders, dat hetgeen aan mij is geschied, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is;
Alzo, dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis en***

aan alle anderen.

En dat het merendeel der broeders in de Heere, door mijn banden vertrouwen gekregen hebbende, overvloediger het Woord onbevreesd durven spreken.

Wij wensen u te bepalen bij: *De banden van Paulus*

en wij hopen onder beding van Gods genade een drietal gedachten nader te ontvouwen:

1. Vanwaar zij kwamen
2. Wat zij waren
3. Wat zij werkten

En geve de Heere, als wij ook banden hebben, ja banden van strijd, banden van verdrukking, banden van benauwdheid en tegenstand, van binnen en van buiten, dat de Heere die banden eens kwam te breken op deze dag en dat u iets van de liefde van het Evangelie mag proeven en smaken. Zo zij het.

Het zal u bekend zijn, geliefden, dat de gemeente te Filippi gesticht is door Paulus; dat het God behaagd had, dat hij in de tijd het gezicht van de Macedonische man gezien had: "Kom over en help ons." En hij is gegaan naar Europa en hij heeft het Woord des Heeren daar mogen verkondigen en de Heere heeft hem daar tot zegen gesteld. Een Lydia, de Heere opende haar hart, en zij gaf acht op het woord, van Paulus gesproken. En de stokbewaarder werd krachtadig tot God bekeerd. Op zijn zendingsreizen heeft Paulus meermalen de gemeente van Filippi bezocht, die daar groeide en zich ontwikkelde.

Maar geliefden, Paulus heeft door de strijd gemoeten. We hebben het reeds met elkander mogen overdenken, dat hij schipbreuk geleden heeft. Alles was tegen hem. Hij moest voor de keizer gesteld worden. Hij moest het ervaren, dat hij daar gevangen genomen werd. Welnu, we worden hier bepaald bij het verband van de tekstwoorden, die wij u hebben voorgelezen, dat de apostel Paulus gevangen genomen is. Dan worden wij gesteld voor de vraag: vanwaar die banden.

Onze eerste gedachte spreekt over

1. Vanwaar zij kwamen

Wat had hij dan gedaan? Wat was de oorzaak, dat hij die banden moest dragen en dat hij in het gevangenhuis moest vertoeven? En geliefden, dan is het antwoord: omdat hij de rijkdom van Christus had gepredikt; omdat hij de rijkdom van het Evangelie had uitgedragen; omdat hij van soevereine, vrije genade getuigd had, daarom moest hij nu verantwoording doen voor de keizer. Hij werd uitgemaakt voor een oproermaker, met de woorden dat hij was als de pest. Hij is daar gezeseld en gebracht voor de stadhouder, maar hij heeft zich op de keizer beroepen.

Geliefden, nu was het vanuit de gevangenis, dat hij de brief geschreven heeft aan de Filippensen en dan waarschuwt hij daarin ernstig tegen de predikers, die de wet met het Evangelie vermengen; die de rijkdom van vrije genade niet prediken. Hij waarschuwt de gemeente, maar hij geeft ook wéér wat vrije genade in zijn leven gedaan heeft. En de vruchten van de prediking, de vruchten van het geloof mocht hij ervaren: "En ik wil, broeders, dat u weet, dat hetgeen aan mij geschied is, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is."

Tot bevordering van het Evangelie; ook zijn banden, ook zijn druk, ook zijn tegenheden. Het is mogelijk, dat u hier met banden gekomen bent in uw hart; met banden, dat u zegt: "Ach, het lijkt wel of alles is toegemuurd."

Niet alleen de lichamelijke banden van ziekte en wederwaardigheden, maar ook geestelijke banden. U bent er achter gebracht, dat u een ziel te verliezen hebt voor de eeuwigheid, en nu die geestelijke banden te voelen dat kan zo donker zijn. De ziel kan zo bestreden worden; die banden kunnen zo knellen. Dood en eeuwigheid worden op mijne ziele gedrukt en ik moet sterven en ik kan niet sterven; ik kan God niet ontmoeten.

Maar het kan ook wezen, dat die banden heel niet knellen en dat u zo dodelijk gerust voort gaat in de wereld. O, welgelukzalig die mens, die gebracht wordt bij de diepe oorzaak van zijn ellendestaat. die gebracht wordt bij zijn verlorenheid dat hij verdoemelijk voor God ligt en dat hij het uit moet roepen: "Mijn zonden, mijn zonden, ik kan niet voor God bestaan." Kent u er iets van? Kent u iets van die geheimenissen? Zijn er hier nog van die tobbers en van die zuchters, die opgekomen zijn en die moeten zeggen: "Ach, hoe kom ik ooit tot God bekeerd?"

En nu gaat de apostel Paulus vertellen, dat juist die banden en die druk en die tegenheden van hem zo rijk waren. De rijkdom van het Evangelie, dat hij de genade Gods mocht ervaren, hij zegt: "Ik wil, dat u het weet, broeders, dat hetgeen aan mij geschied is meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is." Zijn druk, zijn benauwdheden, zijn tegenheden, het was tot bevordering van het Evangelie.

Dat kunnen wij van onszelf niet vatten. Wij zeggen, als het goed gaat, als het voorspoedig gaat in ons leven, dan zullen wij getuigen. Maar nu komt de Heere juist een weg van druk en van tegenheden te gebruiken, en dat kan nu tot een zegen worden, tot een rijke zegen. Juist die weg van afbraak, van ontdekking, van ontgronding, dat de Heere alles komt af te snijden van onze zijde, dat dit nu juist daartoe nodig is, want de mens moet ontdekt worden; de mens moet ontgrond worden; de mens moet het verliezen voor God.

Wij willen vasthouden, maar dat de Heere nu zegt: "Laat los, en u zult losgelaten worden. Want wat ik gebouwd heb breek ik af; wat ik geplant heb ruk ik uit; zelfs dat ganse land."

Dat niets meer overblijft, op de puinhopen van je leven, opdat juist die weg, die drukweg, die weg van strijd, dat die nu mee moest werken ten goede. En waarom? Omdat de Heere Jezus die banden gedragen heeft. Waarom? Omdat Hij die banden van zonde en schuld en van afmakingen gedragen heeft, borgtochtelijk, voor een volk, dat waardig is om gebonden te worden en voor eeuwig in de hel geworpen te worden. En dat het genade is als wij de voetstappen van die gezegende Borg mogen drukken.

Dat die genade nu zo rijk is voor een mens, die niets meer heeft, wie kan dat nu vatten? Dat nu die banden van druk en van benauwdheid mede moeten werken ten goede? Dan moeten we u toch iets vragen. Zult u die banden nu willen missen?

Dan zegt u: "Nee, die banden zijn wel scherp, die banden zijn wel pijnlijk, die banden brengen wel in benauwdheid, maar ik zal ze toch nooit willen missen. Ze zijn zo noodzakelijk; ze zijn zo ontdekkend." Het is zo'n vrijmachtig werk des Heeren, als we mogen ervaren dat het nochtans noodzakelijk was.

Vanwaar zij kwamen? Zij kwamen enkel door de voorzienigheid Gods, dat de Heere die weg met hen hield tot beproeving, maar ook tot uitbreiding van Zijn heilige Naam, opdat ze daarin zouden bekennen: "De Heere is recht, in al Zijn weg en werk." De banden van Paulus; ten eerste vanwaar zij kwamen; ten tweede

2. Wat zij waren

"Alzo, dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis en aan alle anderen." Die banden zijn openbaar gekomen, en waarom? Opdat juist de rijkdom van de genade van de Heere Jezus hier naar voren kwam, want er staat zo in

de woorden van onze tekst: "Alzo, dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn." Het komt openbaar, dat werk van vrije genade.

Als de banden smartelijk zijn, als de banden vele zijn, dan komt het nochtans openbaar, want waarin komt het openbaar? Dat volk gaat roepen en schreeuwen, uit de banden, uit de benauwdheden en uit de angst van hun leven. Te midden van de strijd en de benauwdheden gaan ze nochtans tot de Heere roepen. Zij komen met alle noden en met alle verzuchtingen voor de Heere.

O, kent u er iets van? Kent u ook iets van die ervaring, als de banden gaan knellen, dat u tot de Heere gaat roepen en vragen om u in uw eenzaamheid en uw druk en tegenheden te gedenken; als de banden smartelijk zijn en als de benauwdheid soms groot is, dat u zegt: "Hoe zal ik erdoor komen!"

*Hoor mijn gebed, mijn bang geroep, o Heer,
Daar 'k schreiend U mijn leed vertoon.*

Wat kan het dan smartelijk zijn, als u de banden moet ervaren.

Maar als de Heere nu die banden eens losmaakt, en daar wist de apostel Paulus van. Die banden waren losgemaakt, want daar komt hij van te getuigen: "Alzo, dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis en aan alle anderen." Hij had banden in Christus, want hij was getrokken uit de duisternis tot Gods openbaar licht. Hij was ziende geworden. En nu had hij die banden in Christus en was openbaar geworden in het ganse rechthuis en aan alle anderen.

Matthew Henry zegt in zijn verklaring en zo ook de Kanttekenaren, dat het nu ziet op het keizerlijk huis. Hij heeft veel voor de keizer, voor de rechters en voor de overheden moeten getuigen; hij heeft daar mogen spreken; hij heeft daar mogen roemen en vertellen van de wonderen des Allerhoogsten.

Geliefden, wat is het groot, als wij er iets van mogen ervaren, dat we temidden van al de benauwdheden en de tegenheden van het leven nog mogen getuigen. Want als de Heere gaat werken door Woord en Geest, dan krijgt hij de banden te zien van zonde en schuld; dat hij gebonden is aan de wereld; dat hij gebonden is aan de dingen van het leven. Maar dat nu de Heere de banden komt los te maken! O, dat zij nu gebonden worden in Christus en Zijn gerechtigheid!

Waarom geschiedt dat, geliefden? Als men zondaar voor God geworden is. Wanneer men te doen krijgt met het Goddelijk recht; als het van uw zijde wordt afgesneden; als u uw doodstaat komt te billijken en te aanvaarden; als het van uw zijde is: "Verloren, verloren, ik ben God kwijt."

En om dan te mogen ontvangen de liefde en de genade Gods! Wat is dat rijk, geliefden, als we dat mogen kennen; als we het mogen verstaan, dat het door een weg van druk en tegenheden heen moet. Alles verliezen, maar door de gerechtigheid in Christus behouden.

Paulus wist van die banden in Christus, maar hij had het ook beleefd, dat er geen verborgener persoon was, dan de Heere Jezus Christus. De Heere Jezus moet aan de ziel geopenbaard worden, want wij kennen Jezus niet. Hij moet aan de ziel geschonken worden, door de werkingen van Gods genade.

Als de Heere dat nu geeft, geliefden, dan wordt het zo'n eeuwig wonder, dan gaat u getuigen van de goedertierenheden Gods. Als de Heere dat nu geeft, dan gaat u zinken en zakken, enkel op die grondslag van de gerechtigheid van de Heere Jezus, die Zich van eeuwigheid gegeven heeft voor Zijn volk.

Ja, van eeuwigheid heeft Hij dat volk liefgehad met een eeuwige liefde; van eeuwigheid, voor een volk, dat niets in zichzelf heeft, dan zonde en schuld en doemwaardigheid. En om nu te mogen opwassen in de kennis van Christus, in de oefeningen des geloofs, dan getuigt hij: "Alzo, dan mijn banden in Christus openbaar

geworden zijn in het ganse rechthuis en aan alle anderen." Dan wordt het een getuigenis.

Het was bij Paulus een gunning. Hij wilde het doorgeven aan de bestreden kerk: "En ik wil, dat u weet, broeders, dat hetgeen aan mij is geschied, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is."

Door al de strijd heen, is hij ook nog tot zegen geweest in het rechthuis, is het huis des keizers, waarvan ons het vierde hoofdstuk spreekt. O, die zaligheid, die banden van Paulus waren wel smartelijk maar toch heerlijk, dat hij de voetstappen van de Heere Jezus mag volgen en Zijn liefde mag kennen en Zijn genade mag oefenen en van Zijn vrije bediening mag spreken.

Dan gaat het wel in een pad van tegenheden, dan gaat het wel in een weg van sterven en van omkomen, maar dan gaan ze verstaan, wat wij nu met eerbied gaan zingen uit Psalm 56:4 en 5:

*Gij weet, o God, hoe 'k zwerven moet op aard';
Mijn tranen hebt G' in Uwe fles vergaard;
Is hun getal niet in Uw boek bewaard,
Niet op Uw rol geschreven?
Gewis, dan zal mijn wreev'le vijand beven,
En, als ik roep, straks rugwaarts zijn gedreven.
Dit weet ik vast: God zal mij nooit begeven;
Niets maakt mijn ziel vervaard.*

*Ik roem in God; ik prijs 't onfeilbaar woord;
Ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord;
'k Vertrouw op God, door gene vrees gestoord;
Wat sterv'ling zou mij schenden?
Ik heb beloofd, wanneer G' in mijn ellenden
Mij bijstand boodt, en 't onheil af zoudt wenden,
Tot U, o God, mijn lofzang op te zenden,
Door ijver aangespoord.*

De banden van Paulus; te eerste vanwaar zij kwamen; ten tweede, wat zij waren, maar onze derde gedachte roept ons op om stil te staan bij

3. Wat zij werkten

"Welnu, alzo, dat mijn banden in Christus bekend geworden zijn in het ganse rechthuis en aan alle anderen en dat het merendeel der broeders in de Heere door mijn banden vertrouwen gekregen hebbende, overvloediger het woord onbevreesd durven spreken." Er waren er ook, die in vreze verkeerden, die geen vrijmoedigheid hadden om te getuigen, omdat alles was toegemuurd.

Het was voor hen onmogelijk, om van een doorbraak te kunnen spreken, maar nu de apostel Paulus met zulk een vrijmoedigheid en met zulk een opening mocht getuigen, nu wordt dat gebruikt, zo dat het merendeel der broeders in de Heere, door zijn banden vertrouwen gekregen heeft. Dat ze werden onderwezen, dat ze als 't ware mochten bijtekenen, door de liefde Gods bewogen en door de liefde Gods onbevreesd gemaakt. Want hij sprak door de liefde, dat door zijn prediking in de banden het merendeel der broeders vertrouwen heeft gekregen.

De apostel Paulus is wakker geschud en wat is dat nu een grote genade, als de mens daar iets van mag kennen, aan deze zijde van het graf. Wat was nu de nawerking?

Dat de Heere de banden had losgemaakt, maar dat hij ook prediken mocht van die rijkdom: "Door mijn banden vertrouwen gekregen hebbende, om overvloediger het Woord onbevreesd te durven spreken."

Lag dat nu aan Paulus? Nee geliefden, dat lag alleen in de rijkdom van Christus. Hij mocht de voetstappen van z'n Meester volgen. Als de Heere Zijn kerk komt te bezoeken met Zijn Heil, dan ligt dat alleen verklaard in vrije genade. Als de Heere door Woord en Geest een mens komt in te winnen, om daarvan te mogen getuigen, dan is dat een eeuwig Godswonder. Als hij verwaardigd mag worden de Heere aan te prijzen, dan wordt het hem zo groot en dierbaar dan is hef alleen door de genade Gods, dat hij verwaardigd wordt, om in de banden nochtans te mogen getuigen van Christus, want in Christus zijn ze losgemaakt van zondebanden. In Christus zijn ze gebracht tot de vrijheid.

Staat dan in die vrijheid, in die zaligheid, in die ruimte van vrije genade. Dan krijgen de broeders meer vertrouwen om overvloedig te spreken tot elkander. Dan gaan ze verstaan wat Groenewegen getuigt:

*Zoete banden, die mij binden
Aan des Heeren liefde's volk.
Wis, zij zijn mijn hartevrinden,
Hunne taal mijn hartetolk.
't Zijn de kind'ren van mijn Vader,
En van 't zelfde huisgezin;
Wij bestaan elkander nader,
Als de band van d'aardse min.*

Dan worden het banden der liefde; door genade. Dan zijn het gemeenschapsbanden, in de gemeenschap der heiligen beleefd. Dat zijn de banden, die Gods kinderen mogen kennen. Dan vallen de kerkmuren weg. Dan is het één volk, omdat ze één Koning hebben. Dan mogen ze van de goedertierenheden des Heeren getuigen. Dan wordt het een roemen. *Die roeme, roeme in de Heere.* Want de wereld gaat voorbij met al zijn begeerlijkheden, maar die geestelijke genade blijft en wat de Heere heeft toegezegd, dat zal hij ook waar maken.

*God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
Maar eeuwig Zijn verbond gedenken. enz.*

Geliefden, door geloofsoefening heeft de apostel Paulus dat mogen beleven, maar ook door de inspiratie van God de Heilige Geest, heeft hij het ons beschreven, opdat de bedrukten, die in banden en in vreze vertoefden vrijmoedigheid mochten ontvangen, om tot de Heere te roepen, om dat onderwijs ook te mogen leren kennen.

Geliefden, daar ligt nu de zaligheid in van Gods kerk, in de roemtaal van de banden in Christus, wat de Heere Jezus gedaan heeft, want Die heeft hun banden losgemaakt door Zijn bloed en door Zijn gerechtigheid en door Zijn genade, die Hij zijn kinderen komt te schenken. Dan staan ze in de vrijheid der Godzaligheid, zo dat ze moeten getuigen: "Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdrotten."

Dat wordt zo groot. Dat wordt zo rijk en dierbaar. Dan is het: die banden waren nuttig, opdat zij de Heere nodig zouden krijgen. Die banden waren profijtelijk, omdat de Heere daarin onderwijs kwam te geven, maar die banden waren ook tot de ere des Heeren, want juist uit die banden gingen ze tot God roepen en mochten ze zijn genade proeven en smaken.

De banden van Paulus. O, hebt u ook banden in uw leven? Want nu komt de vraag

voor u en voor mij, geliefden, in een woord van toepassing. Van nature zijn wij allen gebonden met die banden van zonde en schuld en doemwaardigheid. Wij zijn gebonden met die banden van onmacht en onwil. Wij zijn gebonden met banden van goddeloosheid en overtredingen.

In het paradijs waren geen banden. Daar was het eeuwige vreugde en eeuwige blijdschap en vrijheid. Maar de mens heeft zich van God losgescheurd. Hij is van de Heere afgevallen en de duivel toegevallen. En nu liggen wij verloren, geliefden; wij liggen dood in zonden en in misdaden. Wij zijn God kwijt.

Maar weet u wat het ergste is? Wij zien het niet en wij geloven het niet. Wij gaan zomaar voorwaarts. Er is weleens een indruk, als er een mens sterft of als een snaar wordt aangeraakt onder de prediking, maar een mens gaat weer door. O, dat de dood en de eeuwigheid u eens mochten drijven tot de troon der genade! Want wij moeten allen voor de Rechter van hemel én van aarde gesteld worden.

Kinderen in ons midden, denkt er toch om: kinderen kunnen ook sterven.

O, jongens en meisjes, vraag toch veel om een nieuw hart. Jongelingen en jonge dochters, zoek het toch niet bij de wereld, maar mocht dat ene noodzakelijke u uitdrijven tot de troon der genade. Wij zijn nog in het heden der genade; nog in de dag der zaligheid. Wij mogen u nog prediken de rijkdom van genade. De algemene roeping komt nog tot u.

De Heere komt zo laag af te dalen om te getuigen, voor hen die nu in de banden van de wereld zitten, in de banden van de satan: "Ik heb geen lust in uw dood, maar hierin, dat u u zoudt bekeren en leven." Dat de diepe ernst van dood en eeuwigheid u nog uit mocht drijven tot de troon van Zijn genade. Dat de noodzakelijkheid van het waarachtige, geestelijke leven, jong en oud, u mocht brengen tot de genadetroon, en dat u mocht ervaren Gods liefde en genade enkel uit soevereine ontferming.

En wat is dat volk gelukkig, dat van de banden verlost wordt; de banden van vijandschap, en die het nu met God eens geworden zijn. O, wat is dat volk gelukkig. Ja, zij moeten wel door de strijd; zij moeten wel dikwijls zeggen: "Ach Heere, zal ik niet omkomen?"

Een huichelaar wil niet van strijd weten; die kan het altijd maar geloven. Als een huichelaar over strijd hoort, dan komt hij met gebalde vuisten te zeggen: "Weer over strijd; het is altijd maar hetzelfde."

Maar dat volk van God leert het, geliefden, en als u het nog nooit geleerd hebt, dat ik het u dan mag aanzeggen. Want het zal toch wat zijn als u voor eeuwig in de verdoemenis zult geworpen worden, met al uw godsdienst in de rampzaligheid geworpen!

Mijn medereizigers, het zal wat zijn! Dat de schrik des Heeren u eens mocht bewegen. Dat u eens een indruk mocht ontvangen, wat zal dat zijn, om onbekeerd te moeten sterven en dan in de eeuwige rampspoed geworpen te worden, waar men tevergeefs om een droppeltje water zal vragen. Het zal wat wezen onder de waarheid geleefd te hebben, het gehoord te hebben, zoveel predicaties gehoord te hebben. Het is zo diep ernstig. En daarom: het is nog het heden der genade.

We spraken u van het geluk van dat volk, maar dat volk krijgt wel de smart; het krijgt de banden van dood en eeuwigheid, maar het krijgt ook de zaligheid; het krijgt ook de genade; het krijgt ook die rijkdom; het krijgt ook die volheid. Het krijgt ook te aanvaarden dat de Heere de banden heeft losgemaakt. En nu kan het wezen, dat we een toezegging hebben, dat die banden losgemaakt worden, maar nu is er onderscheid tussen toezegging en toepassing. Daar zijn banden in het genadeleven.

Daar is een volk, geliefden, dat het door genade heeft mogen horen, dat die banden losgemaakt zullen worden. Daar is dat volk zo verblijd en verheugd mee. Maar dan zijn die banden nog niet los. Nee, nog sterker, dan worden die banden nog smartelijker. Die banden gaan door het vlees en ach, het zijn ijzeren banden. Dat zijn banden van druk en van tegenheden. Dat zijn banden, die niemand verbreken kan. Men tracht wel ze te verbreken, maar ze worden steeds scherper.

Nu is er Eén, die de banden van vijandschap, die banden van overtreding kan verbreken.

*En vraagt gij Zijn Naam? Zo weet,
Dat Hij de Christus heet.*

De apostel Paulus heeft het mogen beleven. Volk van God, als u daar iets van mag beleven, wat wordt het dan rijk en groot. Dat u mocht zeggen: "Ja, die banden zijn verbroken; de Heere kwam over en Hij kwam die banden te verbreken." En nu in de vrijheid en zaligheid uit te moeten roepen: "Hij is het zo waardig om geëerd te worden." Nu is de Heere het zo waardig, om groot gemaakt te worden, omdat Hij die banden kwam te verbreken. Dan moet u het uitroepen, dat het de goedertierenheden des Heeren zijn.

O volk des Heeren, dat u toch, gelijk Paulus, mocht roemen. *Die roeme, roeme in de Heere.* Hij mocht getuigen: "Alzo, dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis en aan alle anderen; en dat het merendeel der broeders in de Heere, door mijn banden vertrouwen gekregen hebbende, overvloediger het Woord onbevreesd durven spreken."

Niet al de broeders krijgen die vrijheid, maar het merendeel dergenen, die God geliefd heeft, die ontvangen het. Die mogen overvloediger en onbevreesd spreken en getuigen. Die gaan het welbehagen Gods uitdragen tot hun medemensen. Ja, dan mogen ze het weleens uitroepen:

*Komt, luistert toe, u Godsgezinden,
Gij, die den Heer van harte vreest,
Hooft, wat mij God deed ondervinden,
Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.*

Het gaat toch om de gemeenschap met Christus. Het is dus een lijden om Zijn dierbare naam. Hoe heerlijk had de apostel dat heilig goed ontvangen, hoe was hij er door gered en verrijkt. Banden in Christus waren het, want Christus zelf had ze ook, om zondaren te verlossen, willen dragen. Niet als een martelaar, maar als Borg voor de Zijnen. Hij die het geen roef achtte Gode gelijk te zijn. Hij liet zich binden, kruisigen en riep uit: "Eli, Eli, Lama Sabachtani." Zou dan Zijn dienaar niets voor Hem willen lijden?

"In Christus" waren zijn banden, zegt de apostel. Welk een eer! In gemeenschap met Christus boeien te dragen. Zij worden hem eretekenen, die hem dierbaar geworden zijn. *In en om Christus* wil ook zeggen onder het wijs bestuur van Christus, die dit alles ten goede wilde doen medewerken. Want juist door deze banden kwam de vrucht van het geloof openbaar. Het ware Gods werk in de vrucht gelouterd. Is dat ook uw ervaring? Bij de apostel bracht de drukking der melk boter voort. Hoe is het in ons leven?

Maar het zou voor de apostel Paulus niet altijd banden en beproevingen blijven. Hij mocht bevindeljk zeggen wat de dichter Camphuizen kwam te getuigen:

*Er moet veel strijds gestreden zijn;
Veel kruis en leeds geleden zijn;*

*Een nauwen weg betreden zijn;
En veel gebeds gebeden zijn;
Zo lang wij hier beneden zijn;
Dan zal 't hierna vrede zijn.*

Maar dan ook straks die eeuwige nimmer onderbroken vrede. Waar geen banden meer zullen zijn. Want de poorten der hel zullen de gemeente van Christus niet overweldigen. Geen schaap, vrijgekocht door Jezus' bloed, kan ooit verloren gaan. Nu moest ook Paulus zijn tijd uitdienen. Hij moest nog getuigen. Is dat ook uw ervaring? O, dat u er maar veel van mocht vertellen, van de goedertierenheden des Heeren. Dat u mocht zijn als een zoutend zout en een lichtend licht, door daarvan te getuigen. De apostel Paulus mocht het doen. Wat zou het groot zijn, als u niet zwijgen kon, maar moest vertellen van de wonderen des Allerhoogsten en dat u moest vertellen, wat de Heere aan uw ziel gedaan heeft. Dat u dan overvloediger en onbevreesd mag getuigen, want God is het zo waardig.

Maar geliefden, hier zijn er nog banden; ook na ontvangen genade. We hebben reeds bij de apostel Paulus stilgestaan; bij die doorn in het vlees. Hier zijn er nog banden; hier is er nog druk; hier kan het soms wezen, dat u zegt: "Ach het ene wee is weggenomen en het andere staat klaar."

Hier kan de verdrukking nog zo smartelijk zijn en de aanvechtingen zoveel. u bedrukten, door onweder voortgedrevenen, dat uw banden en verdrukkingen in Christus openbaar mogen worden. Ach, dat de Heere u nog mocht gedenken.

Maar hier - weet het - als vruchtgevolgen van de zonde zijn nog de banden, maar in de hemel zullen geen banden meer zijn.

In de hel worden straks Gods vijanden voor eeuwig gebonden. O, vreselijk! In de hel ligt onze keus, dat wij van God zijn afgefallen en de duivel zijn toegevallen, maar in de hemel geen banden meer maar eeuwige vrijheid.

Wat is dat volk van God gelukkig. Wat zijn ze gelukkig, die daar mogen zingen:

*Maar 't vrome volk, in U verheugd,
Zal huppelen van zielevreugd,
Daar zij hun wens verkrijgen.*

Amen.

Zingen Psalm 142:7

*Voer mij uit mijn gevangenis,
Tot roem Uws naams, die heerlijk is;
Dat mij 't rechtvaardig volk omring',
En vrolijk van Uw weldaán zing'.*

10. PAULUS' GELOOFSGETUIGENIS.

Zingen: Psalm 27:1

Lezen: 2 Timotheüs 4

Zingen: Psalm 17:1, 4 en 8

Zingen: Psalm 89:7 en 8

Zingen: Psalm 75:6

Mijn geliefden,

Als er iemand gaat sterven, dan wil men zo graag de laatste woorden nog horen van zulk een dierbare. Ja, dan kan het wezen, dat men uitziet en zich afvraagt, of men nog iets zou kunnen horen en vernemen van die dierbare.

Maar geliefden, wat zou het groot zijn, als er een getuigenis mocht komen, gelijk als bij Jakob, toen hij ging sterven. Zijn zonen waren rondom zijn sterfbed en zijn laatste woorden waren: "Op Uw zaligheid wacht ik, Heere!"

Wat is dat een rijkdom, wat is dat een volheid, als wij dat uit vrije, soevereine genade mogen kennen, als wij dat door genade mogen zeggen: "Op Uw zaligheid wacht ik, Heere!"

Op die zaligheid, die geschonken wordt aan een volk, dat nergens recht of aanspraak op heeft; zeker niet op de zaligheid.

Want, mijn medereizigers, wij gaan allen naar de eeuwigheid. Wij moeten tot God bekeerd worden en dat zullen wij toch moeten leren kennen door Woord en Geest, wil het goed met ons zijn. Dat is maar niet te grijpen. Dat is maar niet te nemen. Dat moet geschonken worden. Dat is een vrije, soevereine Godsdaad.

Wat is het volk gelukkig, dat daar iets van mag kennen. Wat is dat volk rijk dat uit vrije genade, een getuigenis af mag leggen zoals Jakob. Wat is die mens rijk bevoorrecht die van zijn geloof mag getuigen door Woord en door Geest.

Wij wensen u in deze ure te bepalen bij Paulus' geloofsgetuigenis. De woorden van deze tekst vindt u in 2 Timotheüs 4:7 en 8:

licht van de eeuwigheid, in het licht van de dood, heeft hij die brief geschreven aan Timotheüs. Dan getuigt hij:

"Ik wordt nu tot een drankoffer geofferd en de tijd mijner ontbinding is aanstaande."

Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.

Wij wensen u te bepalen bij *Paulus' geloofsgetuigenis*. Dat geeft melding van:

1. Zijn aanstaand sterven
2. De strijd van vrije genade
3. Zijn weggelegde kroon

Mijn medereizigers, wij hebben het zojuist gezongen:

Maar, blij vooruitzicht, dat mij streelt!

Maar was dat wel waar? Hebt u dat met uw hart mogen zingen? Hebt u dat door genade mogen leren oefenen? Leg de toetssteen eens aan en vraag om ware genade en

ware ontdekking en ware ontgronding en de ware bediening van soevereine genade!
Zo zij het.

Geliefden, wij worden bepaald bij Paulus' geloofsgetuigenis. Paulus schrijft aan Timótheüs, kort voor zijn sterven. Timótheüs is zijn geestelijke zoon. Hij schrijft vanuit de gevangenis. Hij is daar gesteld om voor de keizer gebracht te worden. Nu, in het eerste,

1. Zijn aanstaand sterven

Hij weet, dat de tijd gekomen is, dat hij moet sterven. Wij weten uit de algemene geschiedenis, dat Paulus de marteldood gestorven is. Hij is onthoofd. Als wij dat voor ogen houden, dan kunnen wij ook verstaan dat hij zegt: "Want ik wordt nu tot een drankoffer geofferd." Een drankoffer was een offer waar bloed bij vloeiende. Welnu, zo is Paulus bepaald geworden bij zijn sterven. Als de beul het werk gedaan zal hebben, dan komt er bloed te vloeien. Hij weet het: "En de tijd mijner ontbinding is aanstaande."

Hier worden wij gebracht bij het einde van de kruisgezant, die in Gods Naam gepredikt heeft. Hij is getrokken door de onwederstandelijke werkingen van Gods Heilige Geest. Hij heeft dat eerst tegengestaan. Hij heeft zichzelf zelfs zover gegeven, om de klederen te bewaren van diegenen, die Stefanus gestenigd hebben. Hij is gegaan naar de hogepriester om namen en brieven, om Gods volk over te leveren. Ontzettend! Maar hij kon niet verder komen, dan nabij Damaskus. Toen is hij neergeveld. Toen is hij het onderwerp geworden van vrije genade.

Geliefden, u bent hier in Gods huis gekomen, maar wat zal het een weldaad zijn, als u ook eens neergeveld mocht worden! Dat u niet verder kon. Dat u gebracht werd bij de breuk, die we geslagen hebben in het paradijs. Dat de dood van een voorwerp ons een onderwerp geworden is. Dat wij neergeveld werden en God in Zijn recht moesten billijken. Dat we ook iets van die genade mochten leren kennen. Een mens wil niet neergeveld worden. De mens van nature wil zichzelf handhaven.

Maar om nu neergeveld te worden, dat is noodzakelijk, door de werking van God de Heilige Geest, opdat we onze zonden en doemwaardigheid leren kennen; opdat we bepaald mochten worden bij wat het is, waarvan hier de apostel komt te getuigen: "Mijn ontbinding is aanstaande."

Om ontbonden te worden, gelijk een schip, dat aan de wal ligt. Het wordt losgemaakt. Het gaat langzamerhand naar de zee, de haven uit. Dat de mens nu mocht beseffen, dat hij geplaatst wordt voor de ontzaggelijke eeuwigheid.

En nu kunnen wij getuigen van een gelukkige Paulus. Dat is zeker. Wij kunnen zeggen, dat hij door genade mocht weten dat zijn levenschip in veilige haven zal belanden. Maar geliefden, dit is ook zeker, dat straks voor u de rouwklagers door de straten zullen gaan; dat het dan ook voor u eeuwigheid zal worden.

Hoe zal het dan wezen? Het zal toch geen misschientje zijn? Het zal toch niet wezen een gemoedelijk praatje? De mens zal het zakelijk moeten leren kennen. O, dat wij ook in deze ure die toetssteen eens aan mochten leggen voor onderzoek. Dat we ook in deze ure elkander mochten wijzen op de noodzakelijkheid van de waarachtige bekering tot God.

Wij worden hier bepaald bij *Paulus' aanstaand sterven* en hij mag zeggen: "Ik heb de goede strijd gestreden." Dat is de geestelijke strijd, die de Heere werkt, als Hij Zijn genade komt uit te storten in het hart van een zondaar. Die krijgt de strijd tegen de duivel, tegen de wereld en tegen zijn eigen vlees.

Ja, die strijd heeft de apostel Paulus ook moeten strijden. Lees maar eens Romeinen 7:

"Als ik het goede wil doen, dan ligt het kwade bij mij." Die strijd tegen het eigen ik en het eigen vlees, die strijd heeft hij gestreden. Hij heeft de loop geëindigd in het licht van de eeuwigheid, van zijn aanstaand sterven. Een strijd, die hij ook heeft moeten leren kennen met de duivel, die rondgaat als een briesende leeuw. Die duivel, die rondgaat als een engel des lichts, maar de duivel kan ook rondgaan als een stomme duivel, zo dat de mens het niet ziet en het niet opmerkt. Hij moet de duivelse listen en aanvallen, steeds ervaren.

Kent u ook iets van die strijd? Maar ook de strijd met de wereld, de godsdienstige wereld, die niets moet hebben van het bevindelijke leven! Die godsdienstige wereld denkt het zomaar te grijpen en het zomaar te nemen. Maar ze bedriegt zich voor de eeuwigheid. De wereld in zijn vijandschap; want als God met ons gaat werken, dan verliezen wij onze vijandschap tegen God, dan worden wij vijanden van de wereld. Als de Heere door vrije genade komt te werken, dan moet een mens de strijd in, waarvan onze tweede gedachte ons spreekt,

2. Van de strijd van vrije genade

Hebt u het weleens gehoord, jaren terug, als er een mens tot God bekeerd werd, dan kwam het geoefende volk van God bij zo iemand en dan zeiden ze tot hem: "Welkom in de strijd." Dat werd vaak niet begrepen door zo'n ziel die iets van de liefde Gods had mogen ervaren. Dan dachten ze, dat ze nooit meer strijd zouden hebben, dat ze nooit meer verdrukking zouden ontmoeten. Dat was in de eerste tijd, dat ze zo blij en verheugd waren. Toen zeiden ze: "Wij gaan van kracht tot kracht steeds voort." En nu te moeten ervaren die bange strijd van Gods gemis.

Nu mag Paulus door genade getuigen: "Ik heb de goede strijd gestreden." Hij mag geloven, dat hij die goede strijd des geloofs gestreden heeft. Te midden van al de wederwaardigheden, te midden van al de druk des levens, heeft hij mogen geloven, dat hij in Christus' kracht de goede strijd gestreden heeft. Een ware strijd van één, die in de oefeningen des geloofs er uit kwam als een goed krijgsman.

Hij schrijft aan Timótheüs: "Gij dan, lijdt verdrukkingen als een goed krijgsknecht van Jezus Christus." 2 Tim. 2:3. En in hoofdstuk 4:1: "Predik het Woord; houd aan tijdiglijk, ontijdiglijk, wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer." Vervolgens in vers 5: "Maar gij, wees wakker in alles, lijd verdrukking, doe het werk van een evangelist, maak dat men van uw dienst ten volle verzekerd zij."

Paulus' geloofsgetuigenis "Ik heb de loop geëindigd." Hij mag geloven, dat hij de raad Gods heeft uitgediend. Hij mag geloven, dat hij die weg moest gaan.

Zijn er ook hier, die een drukweg hebben? Die met verdrukkingen en moeilijkheden hier gekomen zijn in Gods huis? Dat u moet zeggen: "Ach, u moest eens weten wat een bestrijdingen ik moet meemaken!"

Dan kan het soms bang zijn. Dan kan het soms wezen, dat een ziel het niet meer kan bezien van zijn zijde, dat alles is toegemuurd van alle kanten. Maar om dan te mogen getuigen: "Ik heb de loop geëindigd." Dat u dit alles moest ervaren! Dat nu alles moest medewerken ten goede! Dat u door die drukweg van strijd en benauwdheid ook een weg van verlossing, van blijdschap mocht ervaren. Dat u dit alles moest meemaken, om te mogen getuigen: "Ik heb de loop geëindigd, maar ik heb het geloof behouden."

Paulus had het geloof als een gave Gods mogen ontvangen. Hij had het geloof van de Heere mogen ontvangen, maar te midden van al de vervolgingen, te midden van lijden, zulks was hem overkomen te Antiochië, Ikonium en Lystra, maar zegt hij: de Heere heeft mij uit alle verlost. Hij mocht geloven, dat de Heere met hem was.

Nu had hij het geloof behouden. Wat voor geloof?

Er zijn verklaarders, die zeggen: "Het geloof in de Bijbel. Het geloof in het Woord Gods." Dat is waar. Maar er zijn ook verklaarders, die zeggen: "Het geloof in de verzegeling van het Godswerk, dat onderwerpelijk beleefd moet worden." En daar ligt het nu. Daar ligt nu het Goddelijk geheim. De Heere had het geloof in zijn hart geplant. De Heere had hem geloof willen schenken, en nu is dat geloof gebleven.

"Ik heb het geloof behouden." Temidden van al de aanvallen van satan, temidden van al de bestrijdingen. Want wat zegt satan? "Het is mis met jou. Je bedriegt je voor de eeuwigheid." Wat zegt satan? "Het is niet echt met je. Je hebt geen waar berouw over je zonden." Dan komt satan met al zijn listen, met al zijn aanvallen. Maar waar het geloof nu spreken gaat, geliefden, daar moet de duivel wijken, als het geloof eens een ogenblik in oefening is. Dan mogen ze door het geloof zeggen: "Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?"

O, daar is een volk, dat meer naar de hel toe moet, dan dat ze ooit kunnen geloven, in de hemel te komen. Daar is een volk, dat door de strijd van het leven zo dikwijls moet zeggen: "Zal ik mij niet bedriegen voor de eeuwigheid?" Daar is een volk, dat in de druk en in de benauwdheid zegt: "Wat zal het einde van mijn loopbaan zijn? O, zal ik als een huichelaar openbaar komen? Is er ooit iets van God geweest?"

Kent u iets van die strijd? Kent u iets van die loutering? Maar om dan door vrije genade te mogen getuigen: "Ik heb het geloof behouden."

Al wat u wrocht zal juichen tot Uw eer.

De Heere staat in voor Zijn werk, voor hen, die Hij liefgehad heeft met een eeuwige liefde. Al moeten zij van zichzelf zeggen: "Heere, ik kan het niet bezien of dat het Uw werk is." Wat God nu beloofd heeft, dat zal Hij zeker waar maken. O, bedrukten, door onweder voortgedrevenen in ons midden, in al uw benauwdheden, aanschouw dan uw gezalfde Koning.

"Ik heb het geloof behouden." Dat geloof in de Heere Jezus, Die Zich van eeuwigheid gegeven heeft voor Zijn volk, voor Zijn kerk. Het geloof in die gezegende Borg, Die zijn kinderen, ja, Die Zijn volk getrokken heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

"Ik heb het geloof behouden." Dat geloof, van kennen, toestemmen en vertrouwen in de gerechtigheid Gods, in de aankleving van de deugden Gods. Het geloof behouden! Dat geloof, dat onderscheiden is van historisch geloof, van het tijdgeloof en van het wondergeloof. Dat zaligmakend geloof, dat geloof in de Heere, had hij behouden. Nu kon hij afscheid nemen. Nu kon hij een geloofsgetuigenis geven, bij het naderen van de dood. Nu kon hij er van getuigen dat de Heere hem uit de muil van de leeuwen gered had. En de Heere heeft hem verlost van alle boos werk.

Geliefden, wat ligt daar een vertroosting, een bemoediging in, om de rijkdom der genade Gods in Christus te mogen kennen! Door Zijn dierbaarheid, door Zijn volheid, door Zijn algenoegzaamheid, door Zijn gepastheid! Wat een verlossing heeft Hij Zijn kerk geschonken. En dat ze nu door genade mogen volgen, al gaat het door de druk en door de eenzaamheid heen.

Paulus komt ook te getuigen, wat hij nog meer heeft moeten ervaren temidden van de strijd: "Want Demas heeft mij verlaten, hebbende de tegenwoordige wereld liefgekregen." Wat een bittere ervaring in zijn leven. Temidden van al de moeilijkheden moet hij het meemaken. "In de eerste verantwoording is niemand bij mij geweest, maar zij hebben mij allen verlaten." Om dat nu mee te moeten maken: van allen verlaten.

Kent u daar ook iets van, dat u van allen verlaten bent en dat u eenzaam over de

wereld gaat? Maar als u nu iets van dat geloof mag hebben, van dat zaligmakend geloof mag beoefenen, dan is het een eeuwige waarheid, dat de Heere met Zijn kerk blijft en dat Hij ze ook schenkt, dat ze temidden van al de eenzaamheid toch nog gemeenschap der heiligen mogen beoefenen; dat ze toch mogen ervaren, dat ze dat geloof in de Heere Jezus mogen overhouden; het geloof in Hem en de zaligheid.

Gewis, dan mogen ze daar een heerlijk getuigenis van geven. Dat is voor een sekte, die overal wordt tegengesproken. Dat is voor een volk, dat zo dikwijls moet zeggen: "Vriend en metgezel worden verre van mij gehouden." Ach, dat u de nood eens mocht uitdragen en met elkander mocht klagen, o innig mocht klagen en de nood naar de Heere dragen. Dat u eens uit mocht zien naar het einde der loopbanen, naar het einde van het strijdperk.

De loop geëindigd, maar het geloof behouden, om dan te mogen zeggen: "O Heere, van onze zijde kan het niet, maar nu enkel door de gerechtigheid van Christus."

Al gaat het dan door de druk, geliefden, maar dan zeg ik u toch, dat het een gelukkig volk is, dat het mag ervaren, hetgeen we samen ook zullen zingen uit Psalm 89:7 en 8:

*Hoe zalig is het volk, dat naar Uw klanken hoort!
Zij wand'len, Heer, in 't licht van 't Godd'lijk aanschijn voort
Zij zullen in Uw naam zich al den dag verblijden;
Uw goedheid straalt hun toe; Uw macht schraagt hen in 't lijden
Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen,
Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw woord verhogen*

*Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht;
Wij steken 't hoofd omhoog en zullen d' eerkroon dragen,
Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen;
Want God is ons ten schild in 't strijdperk van dit leven,
En onze Koning is van Isrels God gegeven.*

Geliefden, wat een rijkdom, als we dat bevindelijk hebben mogen zingen, dat de Heere voor ons is een schild in het strijdperk van dit aardse leven! Dit leven is een strijdperk: Dit leven kan vol zijn van kommer, zorg, verdriet, druk en tegenheden. Maar om nu door het geloof de zekerheid te hebben, dat de Heere met ons is!

De apostel Paulus had die zekerheid. Hij is menigmaal geseseld, geslagen, gestenigd, tot driemaal toe heeft hij schipbreuk geleden, en toch mag hij getuigen: "Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid." Hem wacht een kroon, waar onze derde gedachte van gaat spreken:

3. Van zijn weggelegde kroon

Wat is dat voor een kroon, geliefden? Er staat in de woorden van onze tekst: "Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid." Dat is geen zelfgemaakte kroon; dat is een kroon, die gegeven is op rechtsgronden; op grondslag van het Goddelijke recht. Nu was die kroon een beeld bij de Romeinen, die hun Olympische Spelen hielden in een stadion. Dan moest men een wedloop houden. Wie nu die wedloop gewonnen had, kreeg een kroon. Dat was een vergankelijke kroon, maar nochtans was het een kroon. Als men echter lopen moest in zo'n stadion, dan trachtte men met allerlei middelen zijn mededinger te laten vallen en struikelen. Zo trachtte men iemands gedachten weg te nemen, door met zilveren ballen te gooien, opdat hij maar zag naar die ballen en van het einddoel af mocht zien en van de wég zou gaan. Zo zou hij niet bij het

einddoel komen, om de gouden kroon te ontvangen.

Mijn toehoorders, nu zijn er zoveel van die dingen, waarmee satan en zijn macht trachten Gods volk af te leiden. De wereldgelijkvormigheid! Men tracht alles te doen om ze af te houden van dat ene nodige, Men tracht alles te doen, om ze af te houden van datgene, dat gekend moet worden, om het einddoel te bereiken.

Maar nu gaat het bij dat volk des Heeren er over of ze een begin hebben. Ze worden getrokken. Ze moeten het uitroepen: "De Heere is mij te sterk geworden en Hij heeft mij overmocht." Nu is die kroon der rechtvaardigheid enkel maar genade. De Heere Jezus heeft de doornenkroon gedragen, borgtochtelijk voor zijn volk. Hij heeft die kroon gedragen voor Zijn Sion, voor Zijn kinderen.

En nu, de kroon, die voor hen weggelegd is, is de kroon der rechtvaardigheid. Dat is door de verdienste van de Heere Jezus, door Zijn Borgtochtelijke bediening.

Wat ligt daar een volheid in voor de kerk: "Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal." Dat is de dag des oordeels, die zekerlijk zal komen. Dat is de dag, waarop wij geoordeeld zullen worden en dat we voor de Rechter van hemel en aarde zullen geplaatst worden. Zullen wij aan de linkerkant of aan de rechterkant staan. Aan de linkerkant zullen de vijanden staan, maar aan de rechterkant diegenen, die de Heere door genade liefgekreten hebben.

Dan zal het zijn: "Welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben."

Daar is een volk, geliefden, dat krijgt juist in de weg van genade de verschijning van de Heere Jezus lief. De verschijning van de Heere Jezus wordt hun zo dierbaar. Want de Heere Jezus, die een verborgen Persoon was, Die wordt aan de ziel geopenbaard. En wie door het geloof daar iets van mag leren kennen, die gaat getuigen: "Looft God; elk moet Hem vrezen." Die moet het zeggen: "Hij is mijn liefde waardig."

Wat een weldaad als wij er ook iets van mogen leren kennen! Dan is het wel. Dan is de lauwerkrans van de wereld niets. Maar om nu die kroon der overwinning te mogen ontvangen! Er gaat een volk naar de hemel, en dat zal de kroon werpen aan de voeten des Lams. Dat volk mag de eerkroon ontvangen en zal eeuwig juichen. Daar zal geen strijd meer zijn. Daar zal geen verdrukking meer zijn. Er zal geen vijandschap meer zijn. Het zal een eeuwige vreugde wezen.

O, wat is dat volk gelukkig! Dat volk, dat daar eeuwig mag wezen en eeuwig mag zingen:

*Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen,
Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw Woord verhogen.*

De apostel Paulus mocht ook gemeenschap oefenen met de ganse kerk. "En niet alleen mij, maar allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben." Het is voor de ganse kerk, en dan vallen de kerkmuren weg. Dan is er maar één volk. Dan is er maar één Kerk. Dan gaat het ter ere des Heeren en tot verheerlijking van Gods deugden. Geliefden, dan is dat volk zo gelukkig, als het iets van die gemeenschap mag kennen, van die zalige dienst! Dan zingen ze:

*"Al 't volk, daar 't wreed geweld moet zwichten,
wordt in rechtmatigheid geleid."*

Die zaligheid, die ruimte en die genade is onuitsprekelijk. "Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid." Op rechtsgronden hebben ze die ontvangen. Het gaat nooit buiten het Goddelijke recht. Op rechtsgronden ontvangen. Zij krijgen die kroon

alleen, omdat Christus volkomen voldaan heeft aan het recht des Vaders, aan de eer des Vaders. Nu is die Kerk gezaligd, alleen door de gerechtigheid van Christus.

"De kroon der rechtvaardigheid", zegt hij, "welke de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal." Alweer dat recht. Hier worden we weer bepaald bij die rechtvaardige Rechter. Wie is nu die rechtvaardige Rechter? Dat is de Heere Jezus, die zal komen om te oordelen de levenden en de doden en die zeker zal wederkomen. Dan zal het openbaar worden.

Geliefden, benaarstig u toch eens om acht te geven op de tekenen der tijden, die wij beleven. Dat u er eens acht op mocht geven, dat die Rechter van hemel en aarde weder zal komen. Maar dat het nu voor het volk des Heeren zalig worden zal zijn, omdat God het wil. Ja voor allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.

O, wat een rijkdom, dat het hier niet altijd de strijd zal blijven, dat het hier niet altijd de vreemdelingschap zal zijn! Dat u een weinig moed mocht grijpen, kinderen des Heeren. Dat u mocht zien op die Koning der koningen, want Hij onderhoudt Zijn volk. Hij zal ze bemoedigen in al de strijd. Ja, ze zullen de eerkroon dragen; dat hebben we zojuist met elkander opgezongen: "Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen."

En nu tot *toepassing* de vraag: Kennen wij daar iets van? Want de mens stond als het kroonjuweel der schepping in de staat der rechtheid, en hij kon niet anders, dan zijn Maker en zijn Schepper verheerlijken. Maar wij hebben onze kroon verloren. Wij zijn van God afgefallen en de duivel toegefallen. Dat wij onze ellendestaat eens waarlijk mochten bewenen. Dat we eens waarlijk mochten bewenen, wat we geworden zijn. Want wij liggen allen verdoemelijk voor God. Wij liggen voor eigen rekening. En het zal wat wezen, als we voor eigen rekening moeten sterven. Dan is het voor eeuwig verloren. Dan is het voor eeuwig in de rampzaligheid.

Hoort u het, kinderen? Hoort u het, jongens en meisjes, vaders en moeders?

Mijn medereizigers naar de eeuwigheid, een mens zal bekeerd moeten worden. Wat een wonder, dat wij nog in het heden der genade mogen leven! Dat ons ook in deze ure nog gepredikt mag worden de rijkdom van het Evangelie. Dat u nog bekeerd kunt worden! Dat de Heere u nog toeroept door de algemene roeping van Zijn Woord. Dat de Heere Zich nog vrijmaakt! Dat u nog mag leven onder de nodiging van het Evangelie! Hoort u het? De nodiging van het Evangelie! De Heere staat nog te roepen; de Heere komt nog met een getuigenis. Daarom zal het eigen schuld zijn, als u verloren gaat; eigen schuld!

De apostel Paulus mocht in het licht van de eeuwigheid ervan getuigen: "De tijd mijner ontbinding is aanstaande." Maar wie weet, hoe kort het voor ons nog zal zijn dat het eeuwigheid wordt. Wie weet hoe kort nog? Het kan wel deze week gebeuren. Eeuwigheid! Sterven! God ontmoeten! O, als u dan voor eigen rekening staat, wat zal dat ontzettend zijn, wat zal dat vreselijk zijn. Wat moet de schrik des Heeren ons dan bewegen.

Maar als u uit vrije genade mag weten, dat u voor Gods rekening staat, u bedrukte en verslagen zielen in ons midden, wat bent u dan gelukkig, als u door genade mag zeggen, dat u de goede strijd des geloofs gestreden hebt en het geloof behouden. Ja, als u dat geloof hebt ontvangen, als een gift van de hemel, dan moet ik u in deze ure toeroepen:

*"Nooit kan het geloof teveel verwachten.
Des Heilands woorden zijn geen gewis.*

*'t Faalt aardse vrienden ooit in krachten,
Maar nooit een vriend als Jezus is.
Wat zou ooit Zijne macht beperken?
't Heelal staat onder Zijn gebied.
Wat Zijne liefde wil bewerken,
Ontzegt Hem Zijn vermogen niet."*

Dat kwam een dichter te getuigen en dat mag Gods volk ook wel eens ervaren, als de Heere geloof komt te schenken. Wat kunnen er soms tijden zijn van ongeloof. Wat kunnen er soms dagen zijn van donkerheid. Wat kunnen de stormen soms vele zijn, dat u zegt: "Zal het nu altoos duisternis blijven?" Hebt dan goede moed. In al uw strijd, in al uw worstelingen, houdt moed!

Bedenk, de Heere, die het begonnen is, zal het voleindigen. Hij zal terugkomen op Zijn eigen werk. Hij zal het komen te bevestigen. Hij zal het waar maken. Dan kan het soms wezen, dat u zegt: "Hoe kan dat voor zo één als ik ben?" Dan mogen wij u nu prediken, de genade van de Heere Jezus Christus.

"Het geloof behouden". Waarvan de Heere zegt: "Ik, de Heere, worde niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs, niet verteerd." Dat geloof behouden, waarin de Heere zegt: "Ik gedenk aan Mijn verbond. Ik gedenk aan hetgeen Ik gezegd heb en wat Ik gesproken heb, dat zal ik voleinden."

Dat u dan mocht zien op Hem, de Voleinder des geloofs. Hij staat daar met uitgebreide armen. Hij komt u te vertroosten en Hij zegt: "Toon Mij uw gedaante, in al uw wederwaardigheden."

Geliefden, aardse kronen vallen weg. Zelfgemaakte kronen hebben geen waarde. Maar de kroon van het volk des Heeren, die hebben ze ontvangen op rechtsgronden; die hebben ze ontvangen, alleen door de gerechtigheid van Christus. Dan mogen ze dit weten, wanneer ze die kroon hebben ontvangen, dat het alleen is de liefde des Vaders. Daarom gaat het volk des Heeren getuigen en spreken van de goedertierenheden Gods en het krijgt ook gemeenschap, gelijk de apostel mocht getuigen: "En niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben." Voor al dat volk, voor de ganse kerk, voor het Sion Gods.

Waar genade nu in de oefening is, weet u wat daar gebeurt? Daar gaat de ene mens het een ander mens gunnen. Dan wordt hij mededeelzaam, ook voor de onbekeerde. Dan zal hij gaan zeggen: "Och, vraag toch; vraag toch de Heere om dat geestelijke leven!" Maar dan krijgt hij ook behoefte om nog eens zielen te ontmoeten met geestelijk leven. Want leven zoekt leven. Dan gaan ze uitzien, of ze eens zo'n zuchter of tobber mochten ontmoeten.

Mag u ook wel eens uitzien. Mag u ook weleens verlangend zijn, om een zuchter te ontmoeten en met elkander tot God te roepen. Wat moest het uw dagelijks gebed wezen om te mogen getuigen en spreken over de liefde Gods. Ja, die wederliefde en die gemeenschap, die werd beleefd.

"En niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben."

Dat is nu een vrucht, geliefden, alleen uit de liefde Gods. Dat is een vrucht, alleen uit het welbehagen, uit hetgeen de Heere aan Zijn Kerk komt te schenken. Dat is nu een vrucht, alleen uit genade, die God komt waar te maken voor Zijn volk. Dat is een vrucht van de verdienste van de Heere Jezus, want Hij heeft ze van eeuwigheid liefgehad. En omdat Hij ze nu van eeuwigheid liefgehad heeft, hebben ze Hem lief, want alles is uit Hem.

Waar gaat dat volk nu naar uitzien? Daarnaast, dat de Heere Jezus maar mag worden grootgemaakt, dat Hij maar verheerlijkt, dat Hij maar geprezen mag worden. Daar gaan ze naar staan. Het wordt een uitzien, dat die gezegende Heere Jezus verhoogd wordt in de prediking van vrije genade, dat de heerlijkheid en de volheid van de verdienste van de Koning der Kerk geprezen mag worden. Dan wordt het een zalige bediening, te vertellen van de wonderen des Allerhoogsten. Dan wordt het een getuigend volk. Het wordt een Maranatha-volk. Dan mogen ze de Maranatha-klanken uiten. *"Kom Heere Jezus, ja, kom haastelijk."*

Paulus mag nu juichen, voor eeuwig juichen in de hemel. En de Kerke Gods moet het ervaren, in de hope des eeuwigen levens zalig te worden. Maar zij zullen uitzien; zij zullen verlangend Zijn komst tegemoet zien. O, wat een scheiding: de rampzaligheid of de zaligheid. Wat een onderscheiding: kinderen der wereld, in de volharding levende en uitzierende naar het genot des levens. Er is een volk, dat uitzien mag, en weleens bij tijden en ogenblikken verlangen mag naar de gunst des Heeren. Nu gaat het wel door een weg van loutering; ja het gaat wel door een weg, dat de mens het niet altoos kan bezitten. Want waar levensgenade is, daar moet ook stervensgenade komen. Dan moet de Heere stervensgenade komen te schenken. En als iemand levensgenade mocht ontvangen en er rijk van getuigen mocht, dan kan het zijn, dat hij toch nog moet zeggen: "Nu moet ik straks sterven, nu nog die dood in. Hoe zal het vallen? Hoe kom ik ooit tot God bekeerd?" Ook na ontvangen genade te moeten ervaren, dat het voor de rechtvaardige een nauwelijks zalig worden zal zijn. Hoe zal het dan voor de goddeloze zijn? Een rechtvaardige wordt nauwelijks zalig, maar tóch zalig.

En nu zalig worden, alleen omdat God het wil, alleen door Zijn gerechtigheid en uit vrije genade. Om dan te mogen ervaren, bevorderd te worden tot heerlijkheid!

Daar zal geen zonde meer zijn; daar zal geen zwaard meer zijn.

Daar zal geen gevangenis meer zijn, en geen valse broederen.

Daar zal geen druk meer zijn, maar daar zal het eeuwig vreugde zijn.

Daar zullen ze zingen en jubelen.

Daar zullen ze vertellen van de rijkdom van een Drieënig God, van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Zingen: Psalm 75:6

*'k zal dit melden, 'k zal altijd
Zingen Jakobs God tot eer,
Slaan der bozen hoornen neer,
Vellen wat Zijn naam bestrijdt;
Maar der vromen hoorn en macht
Zal verhoogd zijn door Gods kracht.*